

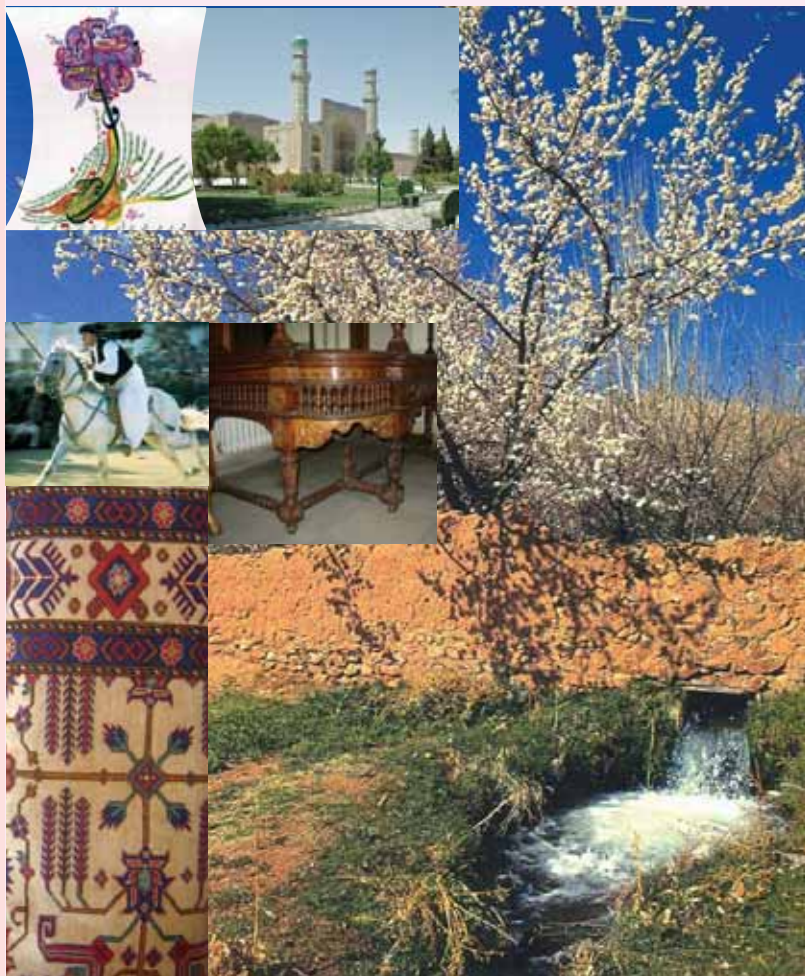

د پوهني وزارت

د تعليمي نصاب د پراختيا، د ښوونکو
د روزني او د ساينس مرکز معينيت
د تعليمي نصاب د پراختيا او درسي
کتابونو د تاليف لوي رياست

فرهنگ

لسم ټولگي

فرهنگ - لسم ټولگي

پورې اړه لري اخیسته او
سر غرونکو سره قانوني چلن

د چاپ کونکي: فرهنگ
Ketabton.com

د پوهنې وزارت

د تعلیمې نصاب، د ښوونکو د روزنې
او د ساینس د مرکز مهینیت
د تعلیمې نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

فرهنگ لسم ټولگي

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ. ش.

الف

لیکوالان

- عبدالحمید عاطف
- عبدالغفور قرار

علمي او مسلکي اېډیټ

- پوهاند غلام جیلانی عارض
- محمداسحاق نگارگر
- دکټر خوش نظر پاميرزاد

ژباړونکي

غلام سرور گلاب زی صافي

د ژبې اېډیټ

- زرین انځور
- مؤلفه فروزان خاموش
- سید انور میچن خیل

دیني، سیاسي او فرهنگي کمیټه

- ډاکټر عطاء الله واحدیار د پوهني وزارت ستر سلاکار او د نشراتو رئیس.
- حبیب الله راحل د تعلیمي نصاب د پراختیا په ریاست کې د پوهني وزارت سلاکار.
- مولوی عبدالصبور عربي د اسلامي علومو متخصص.

د څارني کمیټه

- د کټور اسدالله محقق د تعلیمي نصاب د پراختیا، د بنوونکو د روزني او د ساینس د مرکز معین.
- دو کټور شیر علی طریقي د تعلیمي نصاب د پراختیا د پروژې مسؤول
- د سرمؤلف مرستیال عبدالظاهر گلستاني د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي کتابونو د تألیف لوی رئیس.

طرح او ډیزاین:

عنایت الله غفاري

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی دا عزت د هر افغان دی
کور د سولې کور د توري هر بچی یې قهرمان دی
دا وطن د ټولو کور دی د بلوڅو د اوزبکو
د پښتون او هزاره وو د ترکمنو د تاجکو
ورسره عرب، گوجر دي پامپریان، نورستانیگان
براهوي دي، قزلباش دي هم ایملاق، هم پشه ییان
دا هیواد به تل ځلېږي لکه لمر پر شنه اسمان
په سینه کې د اسپا، به لکه زړه وي جاویدان
نوم د حق مودی رهبر وایو الله اکبر وایو الله اکبر

بسم الله الرحمن الرحيم

د پوهني د وزير پيغام

گرانو ښوونکو او زده کوونکو!

ښوونه او روزنه د هر هېواد د پراختيا او پرمختگ بنسټ جوړوي. تعليمي نصاب د ښوونې او روزنې مهم توکي دی چې د معاصر علمي پرمختگ او ټولني د اړتياوو له مخې رامنځته کېږي. څرگنده ده چې علمي پرمختگ او ټولنيزې اړتياوې تل د بدلون په حال کې وي. له دې امله لازمه ده چې تعليمي نصاب هم علمي او رنځنده انکشاف ومومي. البته نه ښايي چې تعليمي نصاب د سياسي بدلونونو او د اشخاصو د نظريو او هيلو تابع شي.

دا کتاب چې نن ستاسو په لاس کې دی، پر همدې ارزښتونو تدوين او ترتيب شوی دی. علمي گټورې موضوعگانې پکې زياتې شوې دي. د زده کړې په بهير کې د زده کوونکو فعال ساتل د تدريسي پلان برخه گرځېدلې ده.

هيله من يم دا کتاب له لارښوونو او تعليمي پلان سره سم د فعالې زده کړې د ميتودونو د کارولو له لارې تدريس شي او د زده کوونکو ميندې او پلرونه هم د خپلو لوبو او زامنو په باکفيته ښوونه او روزنه کې پرله پسې گډه مرسته وکړي چې د پوهني د نظام هيلې ترسره شي او زده کوونکو او هېواد ته ښې برياوې ور په برخه کړي.

زه باور لرم چې زموږ گران ښوونکي د تعليمي نصاب په رنځده پلي کولو کې خپل مسؤوليتونه په رښتوني توگه سرته رسوي.

د پوهني وزارت تل زيار کاږي چې د پوهني تعليمي نصاب د اسلام د سپېڅلي دين له بنسټونو، د وطن دوستي د پاک حس په ساتلو او علمي معيارونو سره سم د ټولني د څرگندو اړتياوو له مخې پراختيا ومومي.

په دې وگړ کې د هېواد له ټولو علمي شخصيتونو، د ښوونې او روزنې له پوهانو او د زده کوونکو له ميندو او پلرونو څخه هيله لرم چې د خپلو نظريو او رنځده وړاندیزونو له لارې زموږ له مؤلفانو سره د درسي کتابونو په لايحه تاليف کې مرسته وکړي.

له ټولو هغو پوهانو څخه چې د دې کتاب تدوين او ترتيب کې يې مرسته کړې، له ملي او نړيوالو درنو مؤسسو، او نورو ملگرو هېوادونو څخه چې د نوي تعليمي نصاب په چمتو کولو او تدوين او د درسي کتابونو په چاپ او وپس کې يې مرسته کړې ده، مننه او درناوی کوم.

ومن الله التوفيق

فاروق وردگ

د افغانستان د اسلامي جمهوريت د پوهني وزير

لیکچر

د لوست نوم	منځ
سربزه	ح
د کتاب ټولې موخې او هدفونه	ی
لومړۍ څپرکۍ لاسي صنايع	۱
لومړۍ لوست: فرهنگ	۲
درېم لوست: د لېمېڅي جوړولو صنعت	۵
درېم لوست: ورېشل او پغړ او بېدنه	۸
څلورم لوست: د غالبو او بېدنه	۱۱
پنځم لوست: د مالوجو له تارونو څخه اوبدنه	۱۶
شپږم لوست: د کيکي او د غنمو له تېي څخه اوبدنه	۱۸
اووم لوست: گڼدل او گلدوزي	۲۲
اتم لوست: تر کافي او د لرگي صنعتونه	۲۴
نهم لوست: گالپي	۲۹
لسم لوست: د مسگرۍ صنعت او هنر	۳۳
د لومړي څپرکي لمانځيز	۳۷
دویم څپرکۍ هنرونه	۳۸
يو لسم لوست: د موسيقۍ هنر	۳۹
دو لسم لوست: ملي اتني	۴۳
ديار لسم لوست: د اسلامي هنرونو نړيوالې او سيمه ييزې نمونې	۴۶
د دویم څپرکي لمانځيز	۵۴
درېم څپرکۍ سيمه ييز دوډونه	۵۵
څوار لسم لوست: د مېلمه پالني دوډونه او مېلمستون	۵۶
پېنځه لسم لوست: د چوړۍ خورلو آداب	۵۸
شپاړسم لوست: خواري	۶۱
د درېم څپرکي لمانځيز	۶۴

٦٥	څلورم څپرکی سیمه یزې جامې
٦٦	اوه لسم لوست: ستنې او سیمه یزې جامې
٧٢	اته لسم لوست: د خولې او څادر ډولونه
٧٧	نولسم لوست: څپلې او پایزارونه
٨١	د څلورم څپرکی لندیز
٨٢	پنځم څپرکی تفریحي او سیمه یزې لوبې
٨٣	شلهم لوست: سانگه وهل
٨٦	یوولسم لوست: آس
٩٠	دوه و پشتم لوست: وزلوبه
٩٦	دروېشتم لوست: سیمه یزې لوبې او کاغذ پیران
١٠١	د پنځم څپرکی لندیز
١٠٢	شپږم څپرکی مالداري، باغداری، ځنگلونه، درملې بوټي او مېلې
١٠٣	څلیر و پشتم او پنځه و پشتم لوستونه: مالداري، باغداری او ځنگلونه
١١٦	شپږ و پشتم لوست: درملې بوټي
١٢٢	اوه و پشتم لوست: مېلې، د جهان گردۍ رانسکون او زموږ دهنیراد فرهنگي میراثونه
١٣٠	د شپږم څپرکی لندیز
١٣١	اووم څپرکی د ملي هویت پدیدې، رموزونه ، نښې (سمبولونه)
١٣٢	اته و پشتم لوست: بیرغ، ملي سرود او نښې
١٤٠	د اووم څپرکی لندیز
١٤١	اخیلیکونه

سریزه

زموږ گران هیواد افغانستان چې د پخوا زمانو څخه د ځلیدونکي فرهنگ او تمدنونو مرکز او زانگو ده د دې لویو مرکزونو نښې او بېلگې په بلخ، بامیان، غزني، گردیز، بغلان، جوزجان، هلمه، بگرام، کابل، تخارستان، د آی خانم لرغونې ښار، هرات، د لوگر عینکو او زموږ د هیواد په نورو سیمو کې تر اوسه موندل شوي او شتون لري.

له دې مرکزونو څخه لاس ته راغلي نښې د دې حقیقت څرگندویي ده چې زموږ په گران هیواد کې د مادې او معنوي فرهنگ قیمتي نښې په زرگونو کاله مخکې د خلکو لخوا ایجاد شوي او تر نن ورځې پورې له یوه نسل څخه بل نسل ته پاتې شوي دي. همدارنگه په معنوي فرهنگ کې زموږ په هیواد کې زردشتي او بودايي دینونه منځ ته راغلي دي چې په بگرام او د لوگر په عینکو کې د بودا لوی مجلونه او په بامیانو کې د بودا لویې مجسمې زموږ د دې ادعاستر ثبوت دی.

دغه چې مور ترې یادونه وکړه د اسلام د مقدس دین تر خپریدو مخکې د خلکو فرهنگ و. خو د اسلام د مقدس دین په راتلو سره هغه پخواني قوانین د تاریخ برخه وگرځېده او زموږ په گران هیواد افغانستان کې د اسلام دین رامنځته شو، قرآني لارښوونو یې ځای ونيو او خلک د اسلام په مقدس دین مشرف شول. همدارنگه په لاسي صنایعو کې زرگری، مسگری، آهنگری، د خراطي ظریفه صنایع، گنلېنې، د اوبدلو ټولونه، ښکلې لیکنې، سمبولونه او داسې نورو پراختیا، پرمختگ او وده وکړه او شهرت یې پیدا کړ، چې تاسې گران زده کوونکي به په متن کې د هغوی د هر ټول سره بلدشئ، موږ تاسو ته د دې کتاب په لوستلو سره د هیواد د فرهنگ په هکله د رڼا یوه وړه دریځه په لاندې شرحه پرانستله.

د کتاب په لومړي څپر کې کې به د لیمځني جوړولو، پغړ اوبدلو، غالی اوبدلو چې د لاسي طریقو صنایعو او زموږ د ملي فرهنگ د مهمو عناصرو څخه دي او د سنتي د گنډولو هنر، د گلدوزی، خامک دوزی، هنر، د لرگي مستطرفه صنایع، گانې او د مسگری صنعت چې هر یو یې زموږ په ټولنه کې ځانگړی ارزښت لري بلد شئ .

په دويم څپر کې کې د موسيقۍ هنر، ملي اتني او د اسلامي هنرونو نړيوالې او سيمه ييزې نمونې لکه بېکلې معمارۍ، ميناتور کاري، بېکلې ليکنې، په بحث کې نيول شوي دي.

په دريم څپر کې کې د افغانانو د مېلمه پالنې په زړه پورې دودونه چې د افغانانو ځانگړنه ده ليکل شوي دي، همدا رنگه د ډوډۍ د خوړلو آداب او د خوړو ډولونه او ارزښتونه بيان شوي دي. په څلورم څپر کې کې دوديزې جامې، د ماشومانو ځانگړي دوديزي جامې، د خوليو ډولونه، د ښځو څادري، د پټو په گډون درويښتدل شول.

په پنځم څپر کې کې تفريحي او سيمه ييزې لوبې لکه نيزه بازي (سانگه وهل)، وزلوبه او د آس ځانگړتياوي او ډولونه بيان شوي دي.

په شپږم او اووم فصلونو کې مالداري، بهوالي، ځنگلونه، درملې بوټي، مېلې او سيلگري او د جهانگړدي اهميت همدا شان دملې هويت پيدې چې زمونږ د خلکو او زمونږ د هيواد فرهنگ په نړۍ کې معرفي کوي، په لنډه توگه بيان شوي دي، ترڅو تاسو گران زده کوونکي ددې خلکو د فرهنگ د عناصر و په ارزښت مخکې له مخکې آشنا شئ.

د فرهنگ کتاب ځانگړتيا په دې کې ده چې د فرهنگ د ټولو يا زياتو پديدو عکاسي وربځي شوي ده او کتاب ستاسو په اختيار کې قرار لري.

د کتاب ټولې موخي او هدفونه

- د دې کتاب د تدریس څخه وروسته تر هر څه دمخه باید د خلکو ترمنځ په هر اړخیز ډول سره ملي یووالی او یو موټی کېدل ټینګښت ومومي.
- د خلکو د ډول ډول فرهنگونو سره د زده کوونکو د درناوی روحیه ټینګه شي او زده کوونکي باید زموږ د هېواد د ټولو سیمو د فرهنگ سره بلد شي.
- د زده کوونکو معلومات او پوهه په دې برخه کې دومره پراختیا ومومي ترڅو وپوهیږي چې زموږ د خلکو فرهنگ زموږ د هېواد هویت د نړۍ په کچه معرفي کوي.
- زده کوونکي دې داسې مهارتونه ترلاسه کړي چې زموږ د فرهنگ محوري او مرکزي ارزښتونه موږ د یوه افغان په توګه معرفي کړي.
- زده کوونکي دې داسې مهارت ترلاسه کړي چې د خپلې سیمې د فرهنگ سرسریزه زموږ د گران هېواد د نورو ولایتونو او سیمو فرهنگ وزغمي، هغه زده کړي او په هغې باندې د افغانستان د خلکو د ګډ فرهنگ په توګه وویاړي.

د دې کتاب لوستل له دې اړخه ارزښت لري چې

د "فرهنگ" مضمون ته د هېواد په تعلیمي نصاب کې نورې ځای ورکړل شوی دی او تاسې په یقین سره د خپلې ټولني د خلکو د فرهنگ د ځانګړتیاوو او څرنگوالي څخه خبر یاست. لکه څنګه چې فرهنگ د یوه ګډ میراث په توګه زموږ په خلکو پورې اړه لري او زموږ د ټولني د ملي هویت څرګندوي دی.

تاسې زموږ د هېواد او خلکو د بهای فرهنگ سره له مخکې بلد یاست او د دې کتاب په لوستلو سره به تاسې د ولایتونو او د هېواد د بیلابیلو سیمو د خلکو د فرهنگ سره نور هم بلد او د خلکو د ګډ کلتور سره به ستاسې مینه لایانه شي؛ د هغې رضولو، ساتلو، فرهنگي پراختیا او ودې ته به پاملرنه وکړئ او خپل فولکلوریک اصالت به وساتئ او د غیر اسلامي او غیر افغاني عناصرو د فرهنگونو د منلو څخه په کلکه ډډه وکړئ. زده کوونکي به د دې کتاب په لوستلو، د هغې د محتواوو (منځپانګو) او موضوعگانو سره بلدیا او د ښوونکي د هدايت او لارښوونو سره سم به د پوښتنو او ځوابونو په طریقه د دې د لوستونو په زده کولو سره زیاتي تجربې ترلاسه کړي.

لوهری څپرکی

لاسي صنايع

د څپرکي موخې

د دې څپرکي د لوستونو په لوستلو سره به زده کوونکي د فرهنگ په مفهوم، ارزښت او په ځانگړي توگه د خپلو خلکو فرهنگ وپېژني؛ او همدارنگه د بېلابېلو مستظرفه لرگينو صنايعو، مسگرۍ، زرگرۍ او د لرغونو گانو د دودونو سره به چه په تېرو وختونو کې زموږ د مادې فرهنگ د هويت ممثل او زموږ د هيواد د عالي مدنيت څرگندوونکي دي بلد شي. همدارنگه به د ورپيلو، او د گنډلو فرهنگ، د اوبدلو د ډولونو لکه د غنمو له تنې (ونډو)، د پښې تار، د خامتا اوبدل او د خالي اوبدلو د فرهنگي او اقتصادي ارزښت او د غالېو اصالت د افغاني هويت په نظر کې نيولو سره وپېژني او د دې ظرفيتو لاسي صنايعو پراخوالي کې به د زده کوونکو ذهنيت وده وکړي.

لومړی لوست

فرهنگ

د فرهنگ په باره کې څه پوهیږئ؟

د هرات جامع جومات

طاق ظفر
(بغمان)

هنر

په هنر د بزرګۍ، درنځه نه وي چې په آس کې څه هنر وي هاله ښه وي که طالب او هنر دواړه سره کښېږدئ بې هنري، که بادشاه د درست جهان شي هنر منډمي که ګلداشي کنډول واخلي په لیساده به یې هر څوک پوروي سر

د خوشحال خان خټک له د ستارنامې څخه

فرهنگ د یوه ملت یا د یوې ټولني ټولو مادې او معنوي شتمنیو ته ویل کېږي.

د معنا په لحاظ د فرهنگ عمده عناصر دادي: ټولنيز، اخلاقي او حقوقي ارزښتونه.

د مادې فرهنگ عناصر دادي: د معمارۍ ډولونه، انځورگرۍ، صنعتونه او داسې نور.

د عامو خلکو ادبیات (فولکلور) او دودونه د ټولني د فرهنگ یوه مهمه برخه جوړوي چې دا هم معنوي او هم مادې اړخونه لري.

په حقیقت کې فرهنگ یو داسې کرکټر او استعداد دی چې یو ملت ته طبیعي او ټولنیز شتون او هستي ورکوي.

فرهنگ د یوې ټولني د ژوند د بېلو بېلو اړخونو، معنوي ارزښتونو د ژوند د ښېګڼو، څرنگوالي او د اخلاقو څرګندونکي دی. کله چې مور د یوې ټولني یا د یوه هیواد د خلکو د فرهنگ په هکله خبرې کوو له هغې نه زموږ موخه او مطلب دادي:

- دودونه او رواجونه
- عمومي
- لاسي صنعتونه
- د خلکو کارونه
- لرغوني لوبې
- اخترونه
- پخوانۍ مېلې او جشنونه
- ماتمونه
- کیسې
- اسطوريې
- (ژبني) ادبیات
- متلونه

د خواجه پارسای ولی
جومات (دبلخ)

او داسې نور چې د پخوانیو خلکو معنوي او مادې پاتې شوني (میراثونه) دي چې له یوه نسل نه بل نسل ته او له اسلامونه اخلاقو نه را رسېدلې دي.

فولکلور د خپل تاریخ په بهیر کې یو مست سید ته ورته دی چې د خپل تګ او حرکت په اوږدو کې په بېلو بېلو ډولونو سره لیدل کېږي خو د خپل ماهیت، څرنگوالي اړیکه او ارتباط له

خپلي اصلي سرچينې سره ثابت ساتي. يعنې هغسي چې د سيمد او بړ غونډې د خپلي سرچينې څخه تر پايه پورې اوبه پاتې کېږي.

فولکلور د ژبې او ټولنو په بدلون سره د پخوانيو انسانانو فکرونه ، عقيدې، رواجونه او دودونه وروستيو انسانانو او نسلونو ته لېږدوي.

فولکلور چې د فرهنگ يوه عمده برخه جوړوي؛ د دې راتلونو نه او هراړخيزه پلټنه د کارپوهو خلکو او عالمانو کار دی.

په دې کتاب کې مورخ د افغاني کلتور بېلا بېل اړخونه او په ځانگړې توگه د هغې فولکلور په لنډه ډول تاسو گرانو زده کوونکو ته وړاندې کړو.

د افغانستان خلک چې له بېلا بېلو قومونو څخه جوړ شوي دي، د يوه روښانه تاريخ او تمدن لرونکي او د داسې ډول ډول او بډای فرهنگ درلودونکي دي چې د هغې ساری په نړۍ کې لږ ليدل کېږي.

د افغانستان پر خاوره باندې په تېرو زمانو کې تل د نړيوالو سيلانيانو او سوداگري کاروانونو لاره تېره شوې وه. همدا لامل دی چې دلته مختلفو عقيدتي، ديني او فولکلوري پديدوځای موندلی او د افغانانو لپاره يې بېر پوره او د کامل کلتور سوغات راوړی دی.

په ټولگي کې فعاليت

- زده کوونکي دې په دوه يا دريو ډلو ووېشل شي او هره ډله دې د لوست په يوه موضوع په خپلو کې بحث وکړي.

 پوښتني

- د بهرني فرهنگ د اغيزې د مخنيوي او د خپل فرهنگ د ساتني او ژغورني لپاره تاسې کوم وړانديزونو کوئ؟

 کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې زموږ د هيواد د فرهنگ د نورو ډولونو په باره کې معلومات راغونډه کړي.

د لیمڅي جوړولو صنعت

لیمڅي زموږ د هیواد د پخوانیو لاسي صنایعو له مهمو تولیداتو څخه دی چې په لاندې ډول د هغې د جوړښت په هکله لاندې خبرې کوو:

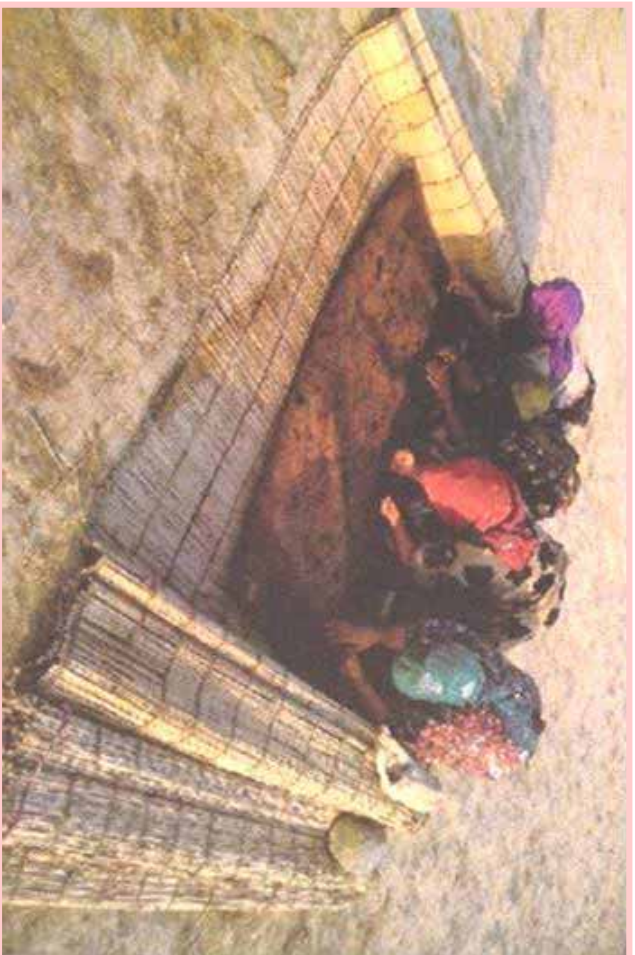
د لیمڅي د جوړولو لپاره وړۍ نه وریښي، بلکې لومړی هغه مینڅي اوسر ته یې خوروي. وروسته یې په ځانگړی رېمنڅ باندي وهي چې وړۍ خلاصې، او نرمې شي. بیا یې په سور، آبی، زېږ او گلابي رنگونو سره رنگوي او لیمڅي ترې جوړوي.

د لیمڅي په کارگاه کې د وړیو ځای پر ځای کول

د کور په انگر کې د کټکو یو پزی هواروي او د هغې پر مخ ټټر خوروي. د لیمڅي استاکار (ماهر سړی) لومړی توري وړۍ د نازکه لښتې په واسطه پر ټټر د چوکات په منڅ کې ځای پر ځای کوي. بیا د هغې د پاسه د یوې جارو په واسطه تودې اوبه پر وړیو پاشي او وړۍ هواروي، وروسته بیا رنگ شوې وړۍ په څلورو خواوو منڅ او غاړو کې په تناسب سره په مناسبو ځایونو کې ږدي او ددې رنگه هوارو شوو وړیو د پاسه په جوړو شوو گلابو هم اوبه شیندي او په لښته یې اواروي.

د لیمڅي د مېولو طریقه

کله چې د لیمڅي د جوړولو په وخت کې استاکار ډاډه شي چې وړۍ په خپله اندازه او

مساروي پهلوالی په ټولر برخو کې ځای نېولی دی او د گلانو اندازې او تناسب ته هم په هر ځای کې پاملرنه شوې ده؛ نو بیا څلور یا پنځه کسه پر زنگونو باندي پر ځمکه یو د بل په څنګ کې کښېني او له یوې خواڅخه ورۍ په ټغر کې په شریکه سره په تسلیح نغاري او د خپلو مټو په زورېني مېني (مړي) او دې کارته په جدیت سره دوام ورکوي، ترهغو چې د لیمڅي ورۍ کلکې شي او یو له بل سره ونښلي. بیا دغه نښتي ورۍ له ټغر او پزې (چمکې) څخه جلا کوي او په یوه ځای کې یې هواروي چې وچې شي.

لیمڅي یو ښه او صحي فرش دی چې له هغې څخه لند بل (نم) او پخني نه تېرېږي، نو ځکه د دې کارول د انسان د روغتیا لپاره ډېر ښه او د روماتیزم له ناروغۍ څخه انسان ژغوري.

د لیمڅي ډولونه

لیمڅي د وړیو، گل، د منبلو طریقه او په کوم ځای کې چې جوړېږي، ددې ټولو له نظره بېلا بېل ډولونه لري چې عبارت دي له:

الف- پامیري یا قرغزي لیمڅي

چې د پامیر د پسه له غوره وړیو څخه جوړېږي. د بامیان په لیمڅو کې د (وړس) لیمڅي زیات شهرت لري. د میدان وردګ، پکيا، پکتیکا، خوست، نورستان او په ټول هیواد کې ډېر ښکلې لیمڅي جوړېږي.

ب- کمان گري لیمڅي

هغه لیمڅي دی چې د لرگي چوکاټ د لیمڅي د لاندې په ښه طریقه برابرېږي او ورۍ په ټولو برخو کې په یوه تناسب او مساوي ډول جوړېږي او ډېر کلک مډل کېږي. دا لیمڅي غوره او ډېر دوام لرونکي دی.

ج- ساده لیمڅي

هغه لیمڅي دی چې له عادي وړیو څخه جوړېږي، کومچیان چې په بانډو او بیدیاوو کې ژوند کوي، د دې لیمڅي څخه د خپلو خیمو، جونگرو او د کبرديو په پوښلو کې کار اخلي چې د باران د اوبو او له پخني څخه یې ژغوري. شیانته له لیمڅي نه ځان ته کپه نک (ګڼه) هم جوړوي.

گڏو

پوره بي نستونفي چينه ده او هغه شپانه يي اغوندي چي د ورځي په غرونو کي مېرپي او وزپي پيايي او د شپي، په هماغو غرونو کي د رمي پناهخانو او د غرونو په سمخو کي ويده کيږي، له گڼو څخه د ورځي د جامي او د شپي د بستري په توگه کار اخلي.

د لرست نوي اصطلاحات

- شيندي - پاشي.
- سمخ - غار
- پناه خانو - د خاورينو د راغونډېدلو ځايونو

په تو لگي کي فعاليت

- يو زده کوونکی دې د ليمخې د جوړښت په باره کي خبري وکړي.

پوښتي

- ليمخې کوم ډول فرش دی؟ او هغه څنگه جوړېږي؟

کورني، دننده

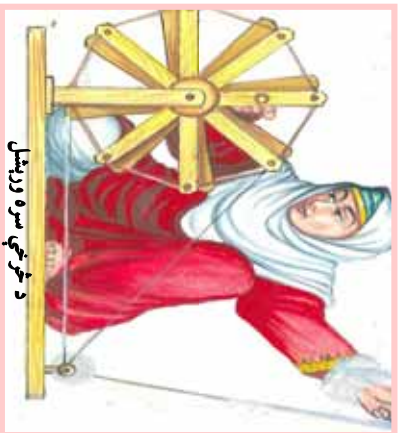
- زده کوونکي دې له خپلو خپلوانو او گاونډيانو څخه د لاسي صنايعو او د ليمخې جوړولو صنعت په باره کي معلومات راغونډ کړي او په خپلو کتابچو کي دې وليکي.

ورپشل او ټغر اوبدنه

تاسو کله څوک د ورپشلو په حال کې لیدلي دي، څنگه ورپشل کوي؟

ورپشل له پخوا زمانو څخه زموږ د خلکو په منځ کې رواج وو چې وری، پرمبه، وربنم

او سنډه به نښخو او نڅونو د څرخي، څرخکي (چپلک) او داسې نورو لاسي کوچتیسو

د څرخي سره ورپشل

د اړجوخ سره ورپشل

وسایلو سره ورپشل او د ورپشل شورو تارونو څخه به یې ډول ډول ټغرونه غالي، د اغوستلو جامې او داسې نورو شیان اوبدل.

مزاري پټر

له خاليو څخه وروسته مزاري پټر ډېر نښه فرش دی. ډېر ښکلي رنگونه لري. څرنگه چې دا پټر د ډېرو نښو وړيو له نومو او کلکو نارونو څخه جوړوي، له دې امله يې د (فاقمه يي) پټر په نوم هم يادوي. دا پټر پنخوا په مزار شريف کې جوړېده، نو ځکه يې د مزاري پټر په نوم شهرت موندلی دی. خو نن ورځ د هيواد په ډېرو شمالي ولايتونو لکه: قارياب، سرپل، سمنگان، کندوز، تخسار، بادغيس، هرات او داسې نورو ځايونو کې نارينه او ښځې مزاري ښکلي پټرونه اوبې. همدارنگه د ميمبي، سرپل او غلموري پټري هم د مزاري پټرونو غوندې ښکلي دي او ځانگړی نوم او شهرت لري.

شال

شال په معمولي توگه په ساده او گلدار ډول د وړښمو او د سنډو له تارونو څخه جوړوي. ښځې شال پر خپل سر اچوي. تر ټولو قيمتي شال عجمي (فاجاري) شال دی چې د رنگ، اوډلو او جنسيت له مخې له نورو شالونو سره ډېر توپير لري.

کشیده پټر

نوموړی پټر د پسونو له اعلى وړيو څخه د "اورمک" په کارگاه کې اوبې. د دې پټر پود (عوضي تارونه) په سور، زير، گلابي، آبي او داسې نورو رنگونو سره رنگوي. کشيده پټر زياتره د بوستي په پوښ، د کورونو، جوڅگرو، خيمو او بالهوپه ښکلا او زينت کې کارول کېږي

کڼی (اورمک)

د «کشیده» ټغر په نوم د اوبدلو کار گاه ده. د لرگیو څلور قوي مورې لري چې پر څمکه ټکړهل کېږي. همدارنگه درې پاڼې (پسني)، د لرگی قلیچ (قیچي)، گله او کمه لري. او په ټول افغانستان کې دود ده.

اورمک

په تورلگي کې فعالیت

- یو زده کوونکی دې د ټغر اوبدني په باره کې خبرې وکړي.
پوښتي
- مزاري ټغر څه ډول ټغر دی؟ د مزار څخه څیر نور په کومو بنسرونو او ولایتونو کې دځسې ټغر اوبدل کېږي.
تاسې د ټغر اوبدلو د صنعت په وده، ښه کیفیت او بهر ته د هغې د صادرولو په باره کې څه نظر ونه او وړاندیزونه لری؟
کورنۍ دنلده
- زده کوونکي دې له خپلو خپلوانو او گاونډیانو څخه د لاسي صنایعو، مزاري ټغر او کشیده ټغر په هکله معلومات راغونډ کړي او په خپلو کتابچو کې دې ولیکي.

د ځاييو او بډينه

- په عکسونو کې کوم شیان وښی؟
- د دې دستگاؤ وغوره والی په څه کې دی؟

ځالی، اوبدل د افغانستان د خلکو یو ډېر پخوانی لاسي صنعت دی. د ځالیو اوبدل زموږ د هیواد په شمالي، شمال ختیځ او شمال لویدیځ ولایتونو کې زیات رواج لري.

د جوزجان، بلخ، فاریاب، سرپل، سمنگان، کندز، تخار، بغلان، هرات، بادخیس، فراه، نیمروز ولایتونو او د کابل ښار د وزیرآباد او دشت بریجې په سیمو کې زموږ د هیواد کماکمدارې ښځې او نجونې په خپلو نازکو هنرمندو ګوتو ډورېو، مالوچو او وربنسملو له تارونو څخه ډېرې ښکلې ځالی اوبی چې نړیوال شهرت لري او په نړیوالو بازارونو کې یې هویت تثبیت شوی دی. که څه هم په یادو شوو ولایتونو کې ښځې ډېرې ښکلې او نفیسي ځالی اوبی؛ خو د آقچي او اندخوی ځالی له ډېرو پخوانیو

غالیو څخه دي چي په ۱۳۵۶ هـ.ل. كال يي په ټوله نړۍ كې لومړی مقام وگاټه؛ لكه چي مرحوم نيتواز يوه ښكلي فو لکلور بڼه سندره په دې باب ويلي ده:

بيا بـرېم قالين بېـافيم سوی آقـچـه
تخته تخته، پارچه پارچه قالی های سرخ و سفید
برای یار برگ بید برای یار برگ بید
برای یار برگ بید برای یار برگ بید

الا یار جان به اندخویت ندیدم بدخشان آمدم رویت ندیدم
زیغلان تا مزار و شهر هرات مثال تار گیسویت ندیدم
بیا بـرېم قالین بېـافیم سوی آقـچـه
تخته تخته، پارچه پارچه قالی های سرخ و سفید
برای یار برگ بید برای یار برگ بید
برای یار برگ بید برای یار برگ بید

غوره غالی، هغه دي چي تار او پور د بې دواړه له خالصو وړيو څخه واوبدل شي. څومره چي د غالی، تار نری او د تارونو او خوټو شمېر يې په يوه ساحه كې ټېر وي، په هماغه اندازه غالی، ارزښتاكه او ښكلي وي. د ښي غالی په هر متر مربع كې يوسل وپنځوس زره غونډي اچول كېږي. له كومو وړيو څخه چي د غالی، تارونه جوړېږي، هغه بايد نرمې (پستي)، نازكي او د پسه وړۍ وي. د غزني او وردگ د پسونو وړۍ دقره قل، مړينوس او د ساربيچه پسونو وړۍ د غالی، د جوړولو لپاره ټېرې ښي دي. غالی، د نخي(ښي) له تار څخه هم جوړېږي خو دا د وړيو او وړپښمو د غالیو غونډې ښكلي ظريفي او دوامداره نه وي.

د غالی، اوبدلو وسايل او سامان

د غالی، او بدلو لپاره وسايل، ځانگړي رمنځ، ځانگړی چاكو، قېچي، تارټقي، چوب (لرگي) او داسي نورې وسيلې په كارېږي. د غالی، اوبدلو كارگاه يوه لاسي آله ده چي څلور لرگي لري او د مستطيل په شكل يو له بل سره كلکېږي او د غالی، تار د هغې په اوږدو كې بندوي (نښته) كوي او بيا څلور، پنځه او يا ټېرې غالی، اوبدونكي ښخي او نجونې يو د بل په څنگ كې كښني او غالی، اوبې.

د خالیو صادراتول له وپور پخوانیو کلونو را پدپخوا زموږ د گران هیواد د اقتصاد په ښه والي او د بهرنیو اسعارو په لاس ته راوړلو کي، وپور رول لري.

د خالیو د وړیو رنگول

د خالیو د وړیو رنگولو لپاره له هر ډول طبیعي رنگونو څخه کار اخیستل کېږي. طبیعي رنگونه د انارو، پیازو، دغوزانو د ونو د پوستکواو د گلونو د عصاري او شیری او همدارنگه دوحشی نباتاتو لکه «روبان» له رښو څخه لاس ته راځي چې زموږ په هیواد کي یې په زرهاوو ډولونه موندل کېږي.

هغه خالی، چې د هغې وړۍ په طبیعي رنگونو باندې رنگ شوي وي، د لرگي رنگ (چونرنگ) په نوم یادېږي. د دې خالیو جنسیت وپور لوړ او ارزښتساک دی او په ټوله نړۍ کي پیرودرنکي لري.

د خالیو گل

زموږ د هیواد خالی، اوبدورنکي ښځي د خپلو خالیو په گل اچولو او گلکاری کي په دودیزو او سنتی ډول د پخواني هرات د میناتور یو له ښکلونو نمونو، نقشونو او انځورونو څخه کار اخلي چې د هرات د تیموریانو د طلائی عصر د نقاشۍ د کلتور او میناتورۍ پساتي شوني دي

د خالیو دودونو

غالی، ډیر ډولونه لري لکه: فیلیا، آقچه گل، چکش، لیجر، ادرسکن، سلیماني، موري، ساروقي، وزيري، بشيري، المه گل، بخارايي، بوستان، بارگاهي، چنارگل، خال محمدي، بلوچي، انارگل، خواجه روشنایي، بلزیکي، ذبیح اللهی، مالداري، اولامي، چوبړنگ، قزاق، چیتین، اندخویی، قندوزي، قرقيني، مزاري، دولت آبادي، آقچه يي، یو تاره هراتي، جمشیدي او داسي نور.

اوس په نړیوال بازار کې د فیلیا، بخارايي، بارگاهي، بلزیکي، خال محمدي، د هغوی د رنگ د پوځوالي او د غوره جنسیت له کبله بڼه نوم لري چې د نیم متر، یو متر، یو نیم متر، دوه، درې، څلور، شپږ، نهه، دولس، څلوریشتمتره او همدارنگه جای نمازونه او قالینچي په مختلفو اندازو او په زړه پوري رنگونو جوړېږي. هغه تارونه چې په دې ډول خالیو او سراندازونو کې استعمالېږي، په عمومي توګه له غوره جنسیت څخه دي، لکه: بلزیکي تار، پوځ رنگه تار او د ورېښمو تارونه.

قالینچه

وړه غالی، چې دوه یا درې مترو وي، د قالینچي په نوم یادېږي. په پخوانیو افسانو کې وایي چې چینی حضرت سلیمان(ع) یوه قالینچه درلوده چې په هغې باندې به کښېناسته او دېوانو به په هراکې له یوه ځای څخه بل ځای ته یوه وایي چې ټول انسانان، پیریان او دېوان د سلیمان (ع) د حکم او فرمان لاندې وو او دی د حیواناتو او مرغانو په ژبو پوهېده.

په ټولگي کې فعاليت

- دوه تنه زده کورنکي دي د ټولگي مخي ته راشي او ودي وايي چې غير دوريو له تارونو، نور د تارونوله کومو چولونو څخه غالي، جوړيږي.

پوښتي

- قاليچه کوم ډول فرش دی او دهغي او بدل زموږ د هيواد په کومو سيمو کې زيات دود لري؟
 - د غاليو په باره کې يوه فولکلوريکه سندره ووايست؟
 - د غاليو د چولونو نومونه ووايست.
 - آیا کېدای شي، چې د غالي، او بدلو صنعت په ټول هيواد کې دود کرو؟
- هر زده کورنکی دې د غاليو د چولونو په باره کې معلومات راغونډ کړي.

کورنۍ، دنده

د مالو چو له تارونو څخه او بدنه

- مالوچ، وړکۍ او وربنس په څه ډول لاس ته راځي؟
- تاسې د او بدلو کوم ډولونه پېژنئ؟

گلته

زموږ د گران هیواد خلک پرمه یا مالوچ د څرخ په واسطه وربښي او بیا ورڅخه نسوکران جوړوي، لکه: خامتا، آله چه ، سطرنجی، جای نماز او جاکونه.

خامتا او بدنه

زموږ د هیواد د او بدنی د ډیبرو پخوانیو صنعتونو له جملې څخه ده چې په زرگونو کلونه لرغونتیا لري.

په پخوانیو وختونو کې زموږ خلکو د ژوند د لومړنیو اړتیاوو یعنی د خسور او جسامو د برابرو لپاره چې په خپلو هلو ځلو او د متو په زور یې لاس ته راوړل، د مني په موسم کې به یې پرمه له پتیو (کروندو) څخه راټولوله، که چا به خپله پرمه نه درلوده، له نورو څخه به یې په پیسو اخیستله او د مني په وروستیو او د ژمي په اوږدو کې به ماشومانو، ځوانانو او ښځو پښه دانه له پرمې څخه د (حلاجی) یا د گوتو په واسطه جلا کوله او بیا به ښځو دغه پښه د څرخ یا څرخي په واسطه وربښله او دغه تارونه به یې دختو کلولو یا غونډارو په شکل جوړول. بیا به یې د تار دغه غونډاري په نیچو کې پیچل، بیا به یې په تارونو سره پیچلې نیچې د خامتا او بدلو

ڪارگارو ته ورتي او د خاتما اوبدلو استناد به په خانگري دستگاه (دکان) کي د نيچو نثار په منظم او موازي ډول پر خای تنسته ڪاره چي له هغي څخه به بي خاتما جوړوله؛ لکه څنگه چي ناسي په عکس کي دوه کارگاري ويټي.

په ټولگي کي فعاليت

- يو زده کونکي دې د ټولگي مخي ته راشي او د خاتما اوبدلو په باره کي دې معلومات ورکوي.

پوښتي

- ناسي څو ډوله اوبدني بيټري؟
- خاتما کوم ډول ټوکړ دی؟
- آله چه او سطرنجي کوم ډول ټوکړان دي؟

کورني دنده

- زده کونکي دې له خپلو خپلوانو څخه پوښتي وکړي چي زمونږ په هيراد کي اوس هم دخاتما جوړولو وسايل شته؟ لاس ته راوړي معلومات دې په خپلو کتابچو کي وليکي.

د کڼکي او د غنمو له تنې څخه اوبدنه

- له وړيو، پومې او وړينسمو څخه غير، له نورو شيانو هم اوبدنه کېږي؟

په پخوا زمانو کې چې زمونږ خلکو د خپل ژوندانه ضروري سامان آلات پخپله جوړول او په ځينو ځايونو کې يې اوس هم جوړوي له هغوی څخه يو د کڼکي او د غنمو له ډنډرو (دروزو) څخه د سامان آلاتو جوړول دي .

د کڼکي څخه پخچ اوږزې اوښي چې د نمجنو (زېمدارو) کوټو د فرش او د بامونو په پټولو، په بانډو او بېدپارو کې د کوډلي (جوگړې) يا د کچې په جوړولو کې کار اخلي. د غنمو ډنډور لومړی په اوږو کې د څو ورځو لپاره بډي چې نرم او پاسته شي، بيا ترې په ځانگړي مهارت ټوکرۍ، شکور، خولۍ او څپلۍ جوړوي. د غنمو ډنډور چې کله په بڼه ډول او طرافت واړېدل شي، له هغې څخه ډېر بڼکلي او دوامداره سامانونه جوړېږي؛ لکه څرنګه چې زمونږ په هيواد کې ډېر داسې خلک شته چې درانډه کارونه، لکه: بزګري، مالداري او يا نور کارونه نه شي کولای، خو په دې برخه کې بڼه او اغيزمن کارونه ترسره کولی شي .

کت

کت د چپرکت په شان یوه هوسا او صحي وسیله ده چې هغه د مزرو له پېرو، نیلون او پخوا به یې په کونړ او نورو ولایتونو کې د غره د ځینو ونښو له پېرو او د څارو له پرستګر څخه هم او بدل.

کت څلور پښې او څلور بازوگان لري چې دوه لاندې او دوه اوږده وي؛ چې ترکان یې په لاسونو او یا یې د خراطی، په ماشینیو تر ادايي.

د کت پښې د (لاک) د رنگ په واسطه رنگوي. د کټونو جوړول په ننگهار، لغمان، کونړ پکتیا، خوست، میدان وردګ او نورو سیمو کې ډېر زیات رواج لري او د دغو سیمو ټول خلک د ناستې او خوب لپاره د کټونو څخه کار اخلي او په لویو لویو دېرو او حجرو کې یې هم د کټونو کتارونه جوړ شوي وي.

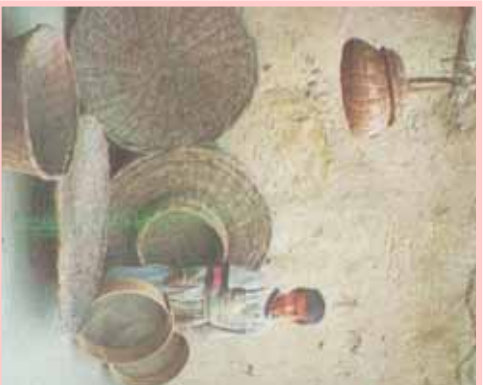
د پسه له کولمو څخه اوږدنه

زموږ په گران هیواد کې پرته له دې نه چې له خرمن څخه بالاپوړش، پوستین، دستګول (لاسي بکس)، بوتان، خپلې، د آسونو لپاره قنبري جوړوي. همدا رنگه کولمې هم د تسمو په شکل پرې کوي او له هغې څخه ډول ډول سامانونه لکه: چغل (د غنمو او دانو د چانو لویو غټ غلبیل) د اوږو غلبیل، قمچینه (متروکه) او داسې نور وسایل جوړوي.

د ارغوان له لښو څخه د شیانو اوږدنه

ارغوان یوه بې میوي ونه ده چې زموږ د هیواد په غرنیو سیمو کې بې گڼ ځنگلونه شته دي او ټول خلک یې پېژني. د ارغوان ځنگلونه د فرخار، سمنگان، هرات، بادغیس، پروان، د کابل

خواجه صفا او د
بدهخشان په
غرونو کې له
پخوا څخه
موجود دي. د
ارغوان گل ډېر
بېلګلی لاجوردی
رنگ او ښه بوی

لړي. د پسرلي په موسم كې خلك د كابل خواجه صفا او د پروان گل غونډۍ او نسورو خاپوړنو ته د ارغوان مېلو او سيل ته ځي. د ارغوان خانگي ډبري كلكي او ارتجاعي (نه ماپد ونكې) خاصيت لري، كله چې تازه وي نبي تاوېږي او په تاوولو سره نه ماتېږي . نو ځكه د ارغوان له خانگو كجاوې، د قلبي آنگ (سربانډي) او نور سامانونه جوړوي.

كجاوه

كجاوه يا سيد يو داسي لوښى دى چې د ارغوان، سړي ولي او د ورغشته له خانگو څخه جوړېږي؛ كليوال خلك خپلي تازه مېوي لكه: شفتالو، زردآلو، آلو بالو، گيلاس، توت، آلو او داسي نورې له يوه ځاى څخه بل ځاى ته پكې لېږدوي. بزگران د جوارو وړي، د خارويو لپاره واښه او حيواني سړې هم د دې په واسطه پر خپلو اوږو له يوه ځاى څخه بل ځاى ته وړي.

د قلبي سر بانډي (منجپله)

بزگران د ارغوان او يا د ورغشته د ونو خانگي يو له بلې سره نغاړي (منجپله كوي)، بيا د هغې په واسطه د قلبي جُغ (سپن) له يوې سره تړي او ځمكه پرې قلبه كوي.

د منجپلو لارې (راه آتغا)

د حيرانتيا خبره ده چې د ارغوان له خانگو او لښتو څخه د لارو په جوړولو كې هم كار اخيستل شوى دى چې په لاندې ډول تشرېح كېږي. د بدخشان د درواز ولسوالۍ د آمو سيند (دريای پنج) پرغاړو كې د ارغوان له خانگو څخه د منجپلو لارې جوړې شوي وي.

د ارغوان ډبل لرگي به يې د ميخونو په شکل تيره جوړول او د غره په كمږه (گپت) كې به يې ټكوهل. بيا به يې د خلو پښتو څخه تر پنځوسو پورې د آنگونو كړۍ چې د زنجير په ډول به يو له بل سره اوبدل شوي وي په دې ميخونو پورې كلكي تړلي.

كوم يو لاروی به چې له ډبرو اوږدو او پلي منډونو څخه وروسته دې ځای ته رسېده او غوښتل يې چې له دې ځايه تېر شي نو د آنگونو لومړنۍ كړۍ به يې په خپلو لاسونو رانيوله او د آنگونو په همدې زنجير باندې به پورته كېده. په دې ډول چې يوه يوه كړۍ به يې رانيوله، په هغې كې به يې خپله پښه ټينگوله او پلي كړۍ ته به ورپورته كېده چې په دې ترتيب به له ډبر شو څخه تر خلو پښتو كې يو پورې پورته خاته او ځان يې اصلي لارې ته رساوه.

كله كله به د ميخونو د ماتېدلو يا د اوچتو آنگونو د خوځېدلو او ټكانونو له امله ځينې لاروي ډارېدل او د څوسو مترو اندازې اوچتوالي څخه به ښكته را ليكا كېدل او د آمو په سيند كې به لوړېدل .

دا ډول پښتې به هر كال زياتې را مينځ ته كېدلې.

- که اوس هم د ارغوان، ورغشته او زرد بید له لښتو څخه وسپلې واوبدل شي، دا به گټور وي او کله! که گټور نه وي نو زياتونه يې وروای!

پوښتني

- د غنمو له ډنډورو (دروزو) او کڼکي څخه د سامانونو جوړول څه ډول دي؟ تاسې داسې اسباب پېژنئ چې د غنمو له ډنډورو څخه جوړ شوی وي؟
 - د مېرو له کولمو څخه کوم سامانونه جوړېږي؟
 - د آنگونو لارې څه ډول لارې دي ؟
- کورنۍ دنده
- زده کوونکي دې له خپلو خپلوانو او گاونډيانو څخه معلومات واخلي، هغه سامانونه چې له کڼکو او د غنمو له ډنډورو څخه جوړ شوي دي اوس هم شته ؟ خپل راټول شوي معلومات دې به خپلو کښایېو کې وليکي .

گنبل او گلدوزي

— ستاسي په کورنيو کې خوږ ځياطي (گنبل) او گلدوزي کوي ؟

خلکو د جامو اغوستل په تېرو وختونو کې يواځې د اډتياوو د پوره کولو او له بېخي، او گرمۍ څخه د ځان ساتني له پاره کارول، خو کله چې بشري ټولني په تدریج سره وده وکړه، د دې سره سم د جامو اغوستل هم د اډتيا او ضرورت د پوره کولو له مرحلې څخه تېر شول او د تجمل او سينگار بڼه يې ځانته غوره کړه او ورو ورو گلدوزۍ رواج وموند . نن ورځ زياتې بڼې، نښې، نڅونې او د گلدوزۍ استادانې د کابل کندهار، ميدان وردگ، غزني، لوگر په نيسارونو

او د هيواد په ټولو ولايتونو کې په خپلو نازکو او هنرمندو گوتو په پوره کمال او هنر سره غوره او نښکلي گلدوزۍ کوي . گلدوزي ټبر ډولونه لري چې دلته يې پخه وپشت ډولونه ناسو ته دريښتو:

د گلدوزۍ- خو لونه(خامک دوزی)

کندهاري دوزی، گینده، بڅی، جَوک دوزي، دنداګ موش، چوبک دوزی، زبڅیره دوزي، پښیرک دوزي، چپه دوزي، سوزن دوزي، تکه دوزي، تارشمار، آینه دوزي، پسته چین، شیکه دوزي، گڼه دوزي (افغاني گڼه)، صدف دوزي، گره دوزي، شال دوزي، گراف دوزي، جالي دوزي، پیرکانه دوزي او داسې نور چې د دې زیاتي نموني زموږ د هیواد د لویر ښارونو په دکانونو په ځانگړي ډول د قندهار په ښار کې شته دي.

په ټولگي کې فعالیت

- بیر زده کوونکی دې د ټولگي مخې ته راشي او د گلدوزۍ په هکله دې معلومات ورکړي.

پوښتني

- تاسی څو ډوله خامک دوزي پیژنئ؟
- که گڼول او گلدوزي وده او پرمختګ وکړي، آیا کېدای شي چې دا زموږ د هیواد دلایسي صنایعو د صادراتو یو ښه قلم وي؟
- زموږ د هیواد د سوزن دوزۍ (گڼولو) او گلدوزۍ د هنر د پراختیا او ودې لپاره کوم وړاندیزونه لری؟

کورنۍ دنده

- ټول زده کوونکي دې د گڼولو او گلدوزۍ ډول ډول نموني چې په کورنو کې یې موجودې وي، که ډېرې قیمتی (گرانې) نه وي، ټولگي ته دې راوړي، خپلو ټولگيالو او ملگرو ته دې وښيي.

ترکازي او د لرگي صنعت

- په عکسونو کې څه وینئ؟
له لرگي څخه په جوړو شوو سامانونو کې، که مو له زانگو څخه غیر نور کوم وسایل لیدلي وي نومونه یې واخلئ؟

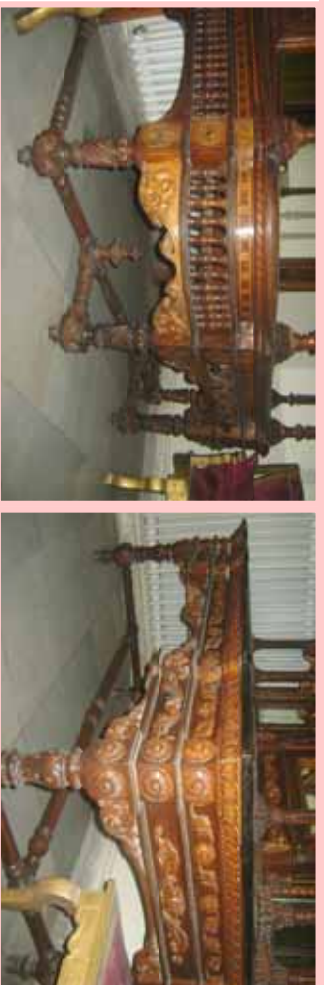

زموږ په گران هیواد کې لرگین سامانونه او له هغو څخه گټه اخیستل له پخوا زمانې څخه را په دې خوا دود وو. زرگونه کاله مخکې زموږ خلکو د لرگي سامانونه او د لرگي کارگاري په خپلو لاسونو جوړول او له هغو څخه به یې گټه اخیستله چې په لاندې ډول دهغوی یو څو نمونې درپېژنو:

د قلمي سامان لکه یوړې، جُغ او ماله، همدارنگه جواز (د پوږمبه دانې او نورو غوړپټو زرو څخه د تېلو ویستلو گانف. یا کارگاه، د توکرانو یعنی د خامنا او بدلو کارخانې یا وسیلې، زانگو، د تار د ورپېښلو وسیلې (څرخه او څرخکې)، حالجې، څمڅمڅې، د آش او ښوربا غڼې څمڅمڅې، طشت،(د لرگي څخه جوړ شوی لوی لوښی یا خانک)، کتابوې، د لرگي هاوڼگ (چټو)، د او بدلو ږمنڅ، د او بدلو گله، صندوق، دروازی، الماری، ورسې، (کوړکې او اشدارې)، د لرگي لگن (ځانکې)، د

لرگي، کاسه، کيوته، د موسيقي سامان لکه: دټبره، رباب، سيتار، ټبره، ډول، طبله، څوکی، ميزونه، د نلافی دستگه (ډانوس)، نیزه، لیندۍ، د غلو دانو شانوی، کشتۍ، آبگوتونه او داسې نور څې د ځینو نومونه او عکسونه په کتاب کې وینئ .

زانگو

د کورچي ماشوم د ويده کېدلو او هوسايني لپاره يوه ښه وسيله ده چې د زېږېدو څخه تر يو نيم يا دوه کلنۍ پورې ماشومان پکې زنگول کېږي. زانگو له لرگي څخه جوړېږي او د هغې په نخو کې د ترکان له خوا ښکلي گلرڼه کېدل کېږي، نرم توپشک پکې هوساروي او ماشوم

وړباندي ويده کوي. زانگو د ماشوم د روزنې لپاره يوه ښه وسيله ده. د ماشوم د هوسايني او امن لپاره له زانگو څخه غير بل ښه ځای نشته، چې د غورځېدلو، د پښو لاندې کېدلو، د سسوخېدلو، د مضرو شیانو د خوړلو او له پخۍ څخه د ماشوم د ساتلو ټبره ښه وسيله ده . کله چې يوه مور خپل ماشوم په زانگو کې ويده کوي، نو دغه شان خوږې سندري ورته زمزمه کوي: آلو! لولا ، دلته مه راځه پيشو! صديقه داسې ويده ده لکه گړوۍ د رانجو

د مور د «آلو» سندره ټبره لطيفه او خوږه سندره ده چې ماشوم يې د خپل ژوند په اوږدو کې اورې. کله چې ماشوم په خوب کې لاړشي بياني مور په ډاډه زړه خپل کارونه سرته رسوي. زانگو په ټول افغانستان کې دود ده.

اوغور

يوه داسې وسيله ده چې په هغې کې ضم، ورشي، نخود، باقلي، توت، زغر، دڼيا، مرچک او داسې نور شيان ټکوي او ميده کوي. ټبر پخوانی اوغور د ټبري هاوگ دی چې په دوديز ډول د خلکو په منځ کې مروج و او له دود ټبرو څخه جوړېږي .

۱ - د دایرې په ډول تیره چې د نیم متر مربع په اندازه پلنه او د ۲۰ یا ۲۵ سانتي متر مربع په اندازه پهلوالی لري او سطحه يې هواره وي. د کور په انگر کې يې له ځمکې څخه څو سانتي متره او چته زړهې او د هغې خوله (منځ) د فولادی قلم او څپک په واسطه د ۱۰ - ۱۵ سانتي متره عرض او د ۶ - ۸ سانتي متره په ژور والي تشوي .

د ځینو سیمو خلک د تیری لوی او غور ته (بغری) او د لرگي کوچنی او غور ته هارونگ او چپو والي . په ځینو ځایونو کې بغری د کلي په مرکزي برخه کې هم ځای لري چې ټول کلیوال تړي هر وخت کار اخيستلی شي.

۲ - یوه تیره چې تقریباً دوه کیلوگرامه دروند والی لري او د بادرننگ په ډول وي چې د کوبه (خولي یا ټکوونکي وسيلې) په حيث تړي کار اخلی . هارونگ د اوسپني، مس، برونز (زیس) او دلرگي له سختو کڼدو څخه هم جوړېږي چې هغه سپک او کرخنده وي .

په دې وروستیو کې برقی هارونگونه هم جوړ شوي دي .

د لوست نوي اصطلاحات

برونز (يو ډول فلز)

په ټولگي کې فعالیت

- د ماشوم په روزنه کې د زاڼگو بښگې په خپلو کتابچو کې ولیکئ!

پوښتنې

- له لرگي څخه سامانونه جوړول زموږ په هيواد کې له کوم وخت څخه دود درلود ؟
- هغه سامانونه چې په کتاب کې يې يادونه شوې تاسې له هغوی څخه کوم يو پېژنئ ؟
- تاسې لوی او غور چې پاکوب ورته ويل کېږي او شولې پری ټکوي، پېژنئ ؟ د هغې د کار څرنگوالی ولیکئ.

کورنۍ دنده

- ښوونکي دې د هر زده کوونکي لپاره په کوچنیو لرگینو تڅنو باندې يوه پادوه څلورزيره (رباعي) په ښکلې ليک ولیکي او زده کوونکي دې هغه په خپلو کورونو کې حکاکي کړي او ټولگي ته دې راوړي .
- ښوونکي ته ښايي چې په دې هنر کې وړ زده کوونکي وهڅوي او مرسته ورسره وکړي.

گاني

- گاني له څه شي څخه جوړېږي ؟
- په عکسونو کې کومې گاني ويني؟

د گانو د استعمالو لو فرهنگ زموږ په هيواد کې له ډېرو پخوا زمانو څخه دود و. لکه څنگه چې د لرغون پوهانو د کيندنو

(حفریاتو) په نتیجه کې د بغلان په (سرخ کوتل)، د جوزجان په (طلا تپه) او د کابل په (خیرخانه) کې د زرگرۍ ښي؛ لکه: غرڅه، هوار جام، او دوه د انسان مجسمې چې د لومړۍ پېړۍ د دریمې ربعي لاسي صنعت او هنر دی لاسته راغلي دي. طلايي کمپنډ، د سور یا د لمر د ربّ النورعي مجسمه چې د هغې په سر او مخ باندې طلايي زنجیرونه، غوږوالی او په لاسونو کې یې د سرو زرو بڼگړي کارول شوي دي، د بغلان د سرخ کوتل له

آتشکده‌ي څخه لاس ته راغلي دي، په زردشتي دورې پورې تړلي دي. همدارنگه د کوشاني او اشکاني دورو د دوه زرو ټوټو طلايي گانو نښې چې د جوزجان د طلايي ، د منگلو د ميرزکي او د جلال آباد له هډې څخه لاس ته راغلي دي، د دې مطلب څرگندونکي دي چې د داسې گانو بې ساري نمونې چې په هغې وخت کې استعمالېدلي او زموږ تر زمانې پورې بې دوام کړي دي، اوس هم په کابل او د هيواد په ټولو ښارونو او کليو کې ښځې او نجونې د گانو سره مينه لري او هغه کاروي .
په لاندې ډول د گانو يو څو ډولونه تاسو ته دريښتو:

د گانو ډولونه

د سرورزو تاج، ټيک، غوروالي، لښتې، دغورونو حلقې، د غورونو چسپکونه، سيڅکي، چارگل، د غاړې زنجير، لاکت، اوربۍ، پيزران، چمکلې، حمایل، بيلا بيلې غاړه کې، سلسلې (د غاړې دوه ډوله اميلونه)، بازو بند، غمي لرونکي بنگرې، ساده بنگرې، باهوگان، ونښې، دغاړې اميل، د سسټي گل، کسر بند، پای زيب (خلخال)، د تندي زنجير، طلايي غمي داړې گوتې، د سرو زرو تعويذونه، چلې او داسې نور.

څرنگه چې مور وینو په سلگونو ډوله طلايي اود سسپینوزو گانې نښې او بیغلي کاروي په دې کې ځینې ډولونه هغه گانې دي چې د هغې له نومونو څخه معلومېږي، چې په سر، غوږ، پزه، لاسونو او پښو کې کارول کېږي او نور شپږ ډولونه یې که څه هم نښې او نښونې پیژني، خو د زیاتو معلوماتو لپاره یې دلته یادونه کوو:

شپږ ډوله طلايي گانې

۱- د تلدي ټپک

د مثلث، مربع، گرد، ساده او غمي لرونکو په شکل جوړېږي؛ د نازکو گونگرو لرونکو زنجیرونو په ډول د دواړو وروڅو ترمنځ څړول کېږي. نښې او نښونې یې په ودونو او د خوشحالیو په محفلونو کې اچوي.

۲- د سروزورچارگل

د پزې دښکلا لپاره یوه گانپه ده چې په شا پورې یې یوه نرۍ او کوچنۍ میله نښلول شوې ده. دامپله د پزې په سورې کې اچول کېږي، په پانسې سر (مخ) کې یې ورته د قیمتي زمرود، یاقوت یا د الماس د غمي لپاره یو مناسب ځای جوړ کړي وي چې دغه غمی پکې لگول کېږي.

۳- د سرو زرو لاکټي

دا د ښځو د غاړې او سښي د ښکلا یوه طلايي گانپه ده. په مختلفو ډولونو د سپارښتنې او غوښتنې سره سمه جوړېږي. د یوه زنجیر په واسطه د غاړې شا ته تړل کېږي او د تیر په سر باندي یې راڅرگندوي.

۴- چمکلي

له ډیرو لرغونو گانو څخه دي چې مخکې به یې له نقرې څخه جوړول. ځینو شتمنو خلکو به له سروزرو څخه هم جوړول چې ډیر قیمتي او ښکلي به وو. اوس هم چمکلي په ځینو سیمو کې دود لري.

۵- غاړه کې او سلسله

دا دوه گانې هم په غاړه کې اچول کېږي او نښې یې ډیرې خوښوي.

۶- چشم مهره

دا د کوچنۍ تختې یا لورجې په شکل یوه گانپه ده چې د هغې په مخ باندي غمی لگول کېږي او تقریباً له سترگې سره ورته والی لري.

چي په ځينو سيمو كې تحفته كې ورته وايي. چشم مهره هم گانډه ده او هم په عامه توگه خلك داسې ذهنت لري، كله چي ځيني كسان د زرخي له مخي ددغي گانډي اغوستونكي ته گوري نو سترگي يې په دې گانډه پريوځي دغه مړۍ د حاسد (نظر باز) د سترگو د نظر غشي دفع او هغه انسان له بده نظره ژغوري.

د لوست نوي اصطلاحات

گانډه	پسولونه
الماس قيمتي تيره، جواهر	
دفع	مخنيوی

په ټولگي كې فعاليت

- زده كړونكي دې په څو ډلو ووېشل شي او هره ډله دې د گانډو د كارولو په باب خبرې وكړي.
 - **پوښتي** گانډي له كومو فلزاتو او جواهرو څخه جوړېږي؟
 - د څو ډولو گانډو نومونه واخلي؟
 - **بښي** او **نجوني** كرمي گانډي ډېرې خوښېږي؟ طلايي او كه د سپينو زرو گانډي؟ او ولې؟
 - **كورني** **دنده**
- زده كړونكي دې د امكان په صورت كې په خپلو كورونو يا د خپلوانو كره وگوري او د دې گانډو عكسونه يا د هغې بازاړي نمونې چي قيمتي نه وي، ټولگي ته راوړي او يو كلكسيون دې ترينه جوړ كړي.

د مسگړۍ صنعت او هنر

- گرانو زده کوونکو تاسی مس پېژنی؟
- په عکسونو کې کوم شیان وینئ؟

د مسو د کشف او د کارولو تاریخ د انسانانو د ژوند له هغې دورې سره تړلی دی چې هغې ته (په مغارو کې د انسانانو د اوسېدلو دوره) وايي . بشري لومړی ځل له مسو څخه د مسکو کاتو او پیسو په توګه کار واخیست .

پخوا د خلکو د ژوند په هره برخه کې مسو خورازيات ارزښت درلود؛ خو د ماشيني صنعت په

رامنځ ته کیدو او د نورو وسایلو په جوړېدو سره چې د مسو پرځای یې کارول؛ نوځکه زموږ په هېواد کې د مسو صنعت ته پاملرنه لرغونېدې کمه شوه . مس د خپلې لرغونتیا او ارزانۍ په سبب اوس هم د ټولني ډیراخو پراگنو له خوا استعمالېږي .

د کابل په ښار کې د "میوند جادي" له جوړېدلو څخه مخکې د مسگړۍ بازار په (چار سوق) کې و.

له مسو څخه بڼڅپه گانې لکه: غاړه کې، غوروالی، میڅکې، پای زيب، بازو بند ، نوي پندونه، ماتیک، د سښي گل، بڼگړي، گوتي، په بڼکلیو او بڼایسته ډولونو سره جوړوي.

له مسو څخه دمچللو مایو، د جو ماتونو په گڼېدو او گلدستو او د مټرکو مزارونو د قبه وو جوړولو، د لیکلو د لوازمو، د محسمو د بڼکلا او د زینتي وسیلو، د هندارو د غاړو(څنډو) او په لرغونو بڼارونو کې د شمعدان، مشعل، مسی چراغونو، لایتین(ارکین) او داسې نورو وسایلو په

جوړولو کې کار اخیستل شوی دی .

څرنگه چې د مسو آواز ډېر آهنگ لرونکی دی نو ځکه له دې څخه جرس (گینگړی، زنگوله)، د بڼورنځي زنگ، سرنی، شپیلې، بوق(د شپیلې نوعه) او داسې نور جوړوي .

هغه لامل چې د مسگرۍ رواج یې تر نن ورځې ژوندی ساتلی دی، هغه له مسو څخه د کور دسامان آلاتو په توگه گټه اخیستل دي، لکه د آښپزۍ او د خوړو لوښي چې په لاندې ډول دي:

- د کور د کاروبار لوښي

عبارت دی له: لگن یا خانکې، پتوس، کوزه، لوپه (آفتابه)، چلمچي، آبدان، صابون دانسی، شمع دانۍ او داسی نور لوښي چې تر اوسه د هغوی نمونې په پخوانیو کورونو کې شته .

- د آښپزۍ لوښي

ډول ډول دېگونه، چلو صاف، قفگیر، آب گردان (غیبه څمڅي)، سماوار، لگن، ډولچسه، چای جوش، چري، او داسې نور اړوند لوښي.

- د خوړاک لوښي

د بشقاب ډولونه، غوري، کاسي، قاشوغې، څمڅي، گلاسونه، جامونه (کپوری یا مشربه)، د ښوروا خورۍ کاسي او داسې نور .

مسگرې چې له پخوا څخه ورسره د خلکو ډېره مينه وه، نو ځکه د فن او هنر ډېرو ډولونو په دې صنعت کې وده کړې ده.

د مسو بڼکلا، څلا، رنگ آميزي، ډيزاين کول، شبکه کاري، زنجير جوړونه، د هغو هنرونو له جملې څخه دي چې زموږ د هيواد په گوت گوت کې په خانگي توگه په کابل، بلخ، تاشقرخان، هرات، کندهار، ننگرهار، غزني او نورو ښارونو کې ډېر دود وو.

د يادوني وړ ده چې له بهر څخه د څينو سپکو بادوامو او ارزانو سامانونو د راوړلو په سبب زموږ په هيواد کې د مسو صنعت يوه اندازه کم شوی دی؛ خو که چېرې په گټورو تېليغانو سره خلک وهڅول شي، کېدای شي چې دې لرغونې صنعت ته دخلکو له ذوق او سلیقي سره سم په عصري ډول بڼه رونق ورکړ شي.

د لوست نوي اصطلاحات	
خورا	زیات، ډېر
همخونه	تشویق کول

 په ټولگي کي فعالیت

- زده کورنکي دې په درېو ډلو ویشل شي او هره ډله دې د مسينو لوبو په باب خبرې وکړي او د مسي لوبو نومونه دې وليکي.

 پوښتنې

- زموږ په هیواد کي له مسو څخه کومې وسيلې جوړېږي؟
- مسگرې زموږ د هیواد په کومو ولایتونو او ښارونو کي ډېر رواج لري؟
- که چېرته زموږ په هیواد کي د مسگرۍ صنعت ته خلک وهڅول شي څومره اقتصادي گټې به ولري؟

 کورنۍ دنده

- زده کورنکي دې د مسو هغه لوبني او سامانونه چي په خپلو کورونو او یا د خپلوانو کره بڼي ويني، د هغو عکسونه او یا لستونه دې ټولگي ته راوړي .

د لومړي څپرکي لنډيز

فرهنگ د هغه هويت څخه عبارت دی چې يو ملت ته پورلنيزه او طبيعي هستي ورکوي. يا فرهنگ د يوې ټولني د معنوي ارزښتونو، د مادې هنري لاس ته راوړنو تمثيلونکی، د ژوند او د اخلاقو د مزایاوو څرگندونکی دی چې .

گانې، د لرگي مستطرفه صنايع او د دې صنايعو او هنرونو ډېر ډولونه پکې شامل دي. د ليمېخي جوړول زموږ د هيواد د لرغونو لاسي صنايعو څخه دي چې په دی جوړولو کې وړی نه وريشي بلکې هغه مينځي، رنگوي بې بيا ورڅخه ليمځی جوړوي.

ټټر زموږ په گران هيواد کې د (اورمک) په کار گاه کې په پيلو پيلو ډولونو اوسې؛ لکه مزارې ټټر، کشيده ټټر، پلاس ټټر او داسې نور.

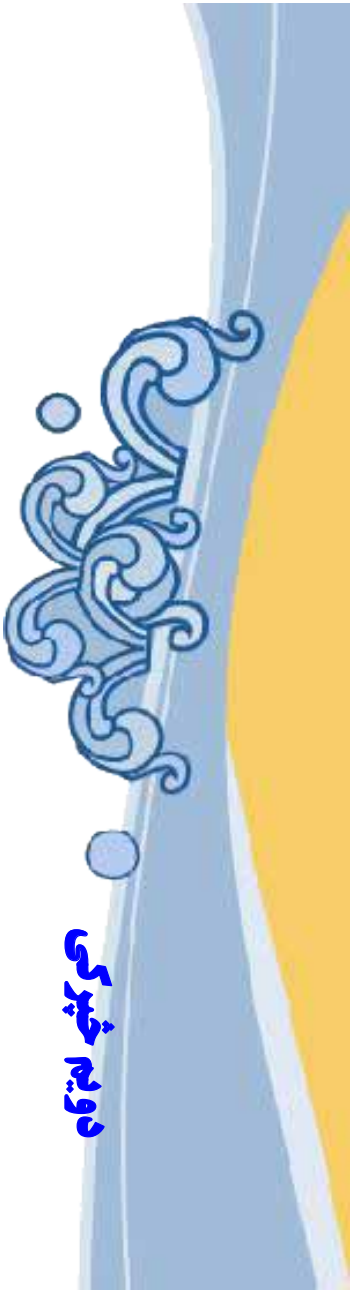
زموږ د هيواد د اوبديني د لرغونو او ظرفينو هنرونو څخه د غاليو اوبدنه ده چې پخوا د هيواد په شمالي ولايتونو، هرات او بادغيس کې دود وه، خو نن ورځ په ډېرو ولايتونو کې د کابل په شمول د عالی او بدل دود شوي دي. چې د وږيو، پني او ورېښمو څخه په بيلا بيلو ډولونو اوبدل کېږي.

زموږ خلک د مالو چو له تار څخه خامتا، د کر کې څخه پوزي يا چغ، د غنمو له تنې څخه ټوکري، شگور، چغ، او څپلي، د ميرو د کولمو څخه چغیل (د غنموډ پاکولو غټ غلبيل)، د اوږو غلبيل، متروکه، د ارغوان د لښتو څخه کجاوه او منجيله اوبې، ان تردې چې د ارغوان د لښتو څخه آتنگونه (منجيلي) د ږوږيو (زېنو) په ډول جوړوي، چې په سختو لارو او د غرونو په تپرو کې بې ميخ کوي چې د زېني په ډول تري د تيريدلو لپاره کار اخلي.

زموږ په گران هيواد کې گنډل او گلدوزي د ظرفينو هنرونو د جملې څخه دي همداشان زموږ په گران هيواد کې د لرگي مستطرفه صنايع او هنر له پخوا څخه دود دی چې د لرگي څخه بېسکلي دروازي او کرکي، بنايسته ميزونه او الماري، زانگو، دورېشلو خرچ، د لرگي کپاوې، هاوونگ، څمځي، د موسيقي سامان او داسې نور ډېر سامونونه جوړوي.

له پخوا څخه د تقري او د طلايي گانو څخه د کار اخيستلو فرهنگ زموږ په هيواد کې دود و. لکه چې زموږ د هيواد په ډېرو سيمو کې د لرغون پېژندونکو د کيندنو په نتيجه کې د زر گری، شپي تر لاسه شوي دي چې غرخه (آهو)، کتوري (د څښلو جام) او بېسکلي گانې دي، او نن ورځ هم با ذوقه بڼې او جوبې د گانو د اغوستلو سره مينه لري چې تقره يې او طلايي گانې لکه گوښواري، چمکلي، د غاږي زنجير، حمایل، سلسله، کره، چوري، گوتې، چارگل او داسې نور اغوندي.

له مسو څخه د کور سامان، آښيزی او د ژوند په نورو اړتياوو کې هم گڼه اخيستل کېږي.

دويم څپرکي

هنرونه

د دې څپرکي موخې

په دې څپرکي کې زده کوونکي د موسيقۍ د خوشحالي، راوړونکي او ښکلې هنر سره چې د انسان د زړه د عواطفو ښکاره کوونکي او بيانوونکي دي بلدېږي. زموږ د هيواد کلاسيک او معاصر هنرمندان، ملي اتڼ او د موسيقۍ سامان آلات پېژني او همدا رنگه زده کوونکي به په دې لوست کې د اسلامي هنرونو نړيوالې او سيمه ييزې نمونې لکه: ښکلې معمارۍ، د ليکاطۍ او ښکلو ليکونو هنرونه چې زموږ د خلکو د مادې او معنوي فرهنگ يو مهم عنصر دی او د هغوی د ټولني له تل څخه ځلېږي، وپېژني.

موسيقی

- موسیقي څه شی دی؟
موسیقی د بنکلو او زره رابنکو نکو هنرونو له جملې څخه ده چې له پخوا زمانو څخه تر اوسه پورې انسانانو خپل باطني عواطف او نازک احساسات، خوشحالی، غموڼه او خپلې روحي جلدې د موسیقۍ په واسطه ښکاره کړي دي .

په اسلامي نړۍ کې د موسیقۍ پوهان

ابو نصر فارابي (معلم ثاني) د اسلامي نړۍ ستر فیلسوف، د موسیقۍ عالم و چې د موسیقۍ په علم کې تالیفات لري. سرینده (غیچک) هغه اختراع کړې ده.

وايي چې: يوه ورځ فارابي يوه مجلس ته راننوت او يو څو ټوټې لرگي يې له يوې كڅوړزې څخه راوبستل، هغه يې يو له بل سره په ځانگړې توگه تركيب او يو ځای كړل او بيا يې وغږول. په يوه حالت كې يې ټول حاضرین په ژړا كړل او په بل حالت كې يې ټول وځسول بيا يې د ساز غږ بدل كړ، ټول يې وپده كړل او خپله ترې ولاړ.

د اسلامي نړۍ پوهانو دغه ښكلي

هنر ته د پيړيو په اوږدو كې وده وركړې ده، لكه: ابو حفص سغدي د څلورمې هجري پيړۍ اديب او موسیقي پوه يوه جمعه يې په قانون سره برابرې كړه او هغې ته يې د قانون نوم وركړ .

رودكې سمرقندي به چنگ ډبر ښه غږاوه .

فرخي سيستاني هم د چنگ او عود په غږولو كې وړتيا درلوده .

ابن سينا بلخي د موسیقۍ په فن کې لوی لاس درلود چې د هغه د (شفا) کتاب یوه برخه د موسیقۍ د علم په باره کې لیکل شوي ده .

خواجہ عبد القادر عودی، خواجہ محمود شہابی ہروی، قاسم قانونی، حافظ بابا جان، مولانا یاسی، تول د موسیقی، بہ ہنر کی استاذان او پوهان و.

خوشحال خان خٹک پہ خپل مشہور اثر «دستارنامہ» کی د سلو ہنرونو او سلو حاصلونو پہ لڑکی د یوہ شخصیت لپارہ د موسیقی پر ہنر پوہمال ہم لازمی گنلی دی او د خپل دغہ کتاب یوہ برخہ بی ورته خانگري کرې دہ.

مغوی چي موزيکي نومونه ياد کړل زموږ د هيواد د کلاسيکي موسيقي او د پخوانيو ټولنو د لرغوني تاريخ له تل څخه را وتلي دي او د هغوی د ميراثونو سلسلې زموږ تر ژوندانه پورې رارسېدلې دي.

زموږ د هيواد معاصر موسيقي پوهان هريز: استاد قاسم افغان، استاد پياراخان، استاد محمد حسين سرآهنگ، استاد رحيم بخش، ميرمن پروين، استاد شيدا، استاد هاشم، استاد اولمير، امير محمد، محمد آصف، استاد محمد عمر، استاد موهوش، مانگ، استاد در محمد لوگري، شيرغزوني، ناشناس، ساربان، پيلتون، استاد ايوب، خالند، ارمان، احمد ظاهر، فيض منگل، بازگل بلخشي، استاد محمد دين زاخيل، استاد گلرمان، ميرمن قمرگل، قديم، صفدر توکلي او په زرگونو نور هنر مندان دي چي زموږ خلک د هغوی د نومونو او هنرونو سره آشنايي لري.

د کابل ښار د (پايان چوک) د خرابات په کوڅه کې د دوی د غونډليدو مرکز و.

د موسيقي (ټنگ ټکور) سامان

د موسيقي سامان بيلا بيل ډولونه لري چي په عمومي توگه په درې برخو وېشل کېږي:

۱- د موسیقی، یادی، (لوله یی) آلات
عبارت دي له: شیشې، سورنی، شهابی، نفیر، شپور، کرنا، ترومپت، تونت، موسیقار، سینفون،
او داسې نور .

۲- د موسیقی، تاري او آرشه یی آلات عبارت دي له:
د نیوره، دولار، سه تار، تنبور، رباب، بیسجیو، بریط، مانډولین، گیتار، سرنده، چنگ، شهورود،
چغانه، پیانو، رود، عود، کیبورد، هارپ، سنتور، سارنگ، ویلون، دلربا، غیچک، هارمونیسه،
آرگن، اکوردیون، شو تک او داسې نور .

۳- د موسیقی، ضربی آلات: طبل (چول)، طبله (دویزی)، زیربغلی، دف، چمبه، منگی،
نقاره، ارغنون، بانگودرم، تیره، او داسې نور دي.

باید وړایو چې: د اسلام له نظره هر هغه کار چې د انسان د شهوانی غرایزو د راپارېدو لامل
وگرځي نا جائز دی؛ نو ځکه د اسلامي امت د فقهاوو او پوهانو په مینځ کې د هغې موسیقۍ په
حرمت چې د شهوانی غرایزو د راپارولو لامل وگرځي او انسان د یې بندوباري او فحشا خوا ته
بیايي د نظر اتفاق لري.

د لوست نوي اصطلاحات

غږچک د موسيقۍ يوه ارشه يې آله ده .

تل ژوره، بيخ

کلاسيک قديمي - لرغوني

په ټولگي کې فعاليت

- زده کونکي دې په دوه ډول وويشل شي، يوه ډوله دې د لرغوني موسيقي سامانونو په هکله او بله دې د عصري موسيقۍ د سامانونو په هکله خبرې اترې وکړي او دخپلو خبرو نتيجه دې وليکي.

پوښتي

- تاسې د محلي موسيقۍ څو ډوله سامانونه پيژنئ ؟
- څو کسه وطني او محلي سندرغاړي پيژنئ؟ او په هغوی کې د کوم يو آواز ډېر خوښوئ؟
- ستاسې په ټولگي کې څوک د موسيقۍ د آلاتو له غږولو سره بللدي؟
- سر او تال په موسيقۍ کې څه معنا لري؟

کورنۍ دنده

- زده کونکي دې په دوو ډولو ووېشل شي. يوه ډوله دې د نامتو وطني او محلي موسيقۍ د آلاتو غږونکي او بله ډوله دې د نامتو سندرغاړو نومونه وليکي .

ملي اتني

- د ملي اتني په باره كې څه پوهېږئ؟

ملي اتني زموږ د هېواد له لرغونو ععنمناتو او فرهنگ څخه دی چې د هېواد په ختيځو او جنوبي سيمو کې رواج لري. په نوي کال، وډونو، اخيرونو، د ماشومانو د سنت کولو په خوښۍ او د خپلواکۍ په جشنونو کې ملي اتني ترسره کېږي.

د ملي اتني د کولو طريقه

ملي اتني تل د ډول په وهلو سره پيل کېږي چې ډول وهونکي، شپيلی، غورونکي د خانه مسره ملگري کوي. ځوانان او اتني کورونکي کله کله په دوو ډلو وېشل کېږي او د اتني د ځانگړو سندرو په ويلو چې په پښتو ادبياتو کې ورته د (اتني نارې) وايي، پيل کېږي. چې د اتني کورونکو له خوا کله د سوال او ځواب په بڼه او کله يوځايي د ځانگړي نڅا او حرکت سره ويل کېږي. د نمونې په ډول يو څو سندري دادې:

هر څومره چې اتن دوام کوي په هماغه اندازه د ځوانانو جذبي زياتېږي او په ډېسر جوش او خروش سره يو ډول نېکلي آوازونه کارې. د اتن نغمه او د ډول آواز ځانگړی سواز او آواز لري چې د ځوانانو ډېر شور او غوغا راپاروي.

دلښت نوي اصطلاحات

لاالې	لاالې - دوست - محبوب - زړه ته نږدې
چکې	لاسونه پو کول

په ټولگي کې فعالیت

- زده کونکي د ملي اتن په باره کې خبرې اترې وکړي!

پوښتنې

- ملي اتن د جسم او روح له نظره په اتن کونکو او نندارچیانو باندې څنگه اغېزه کوي؟

- ملي اتن زمونږ د هېواد په کومو سیمو کې ډېر درد لري؟

کورنۍ دننه

- زده کونکي دې د ملي اتن په باره کې يوه مقاله وليکي.

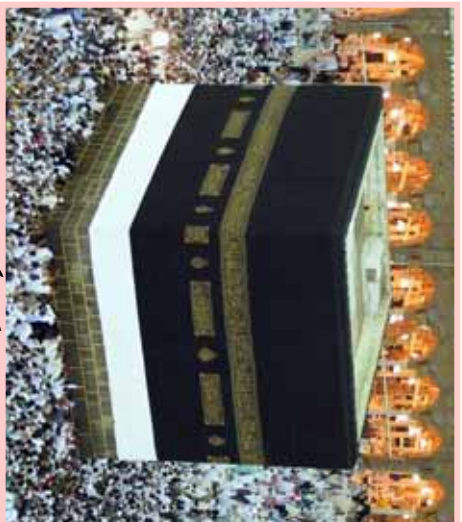
د اسلامي هنرونو نړيوالې او سيمه ييزې نمونې

الف: نړيوالې نمونې

- د اسلام د سپيڅلي دين په راتلو سره زموږ په هيراد کې کومو هنرونو زياته وده وکړه؟ د اسلام سپيڅلي دين چې رڼا يې ټوله نړۍ روښانه کړه، له معنوي او اخلاقي ارزښتناکو لارښوونو څخه سر تيره يې د نړۍ په مادې فرهنگ او هنر باندې هم ډېرې اغيزې وکړې چې دا اغيزې په معمارۍ، ليکاطۍ، او خوشنويسي، مذهب کاري، صحافي، انځورگري، مجلد کاري او په داسې نورو کې روښانه دي چې د هغې نمونې تر نن ورځې پورې د نړيوال فرهنگ په مجموعه کې د لمر غونډې څلېرې دي. د معمارۍ د هنر په برخه کې يې اغيزې تر اروپا رسېدلي دي چې د هسپانيې په هيراد کې د مسلمانانو په واسطه ډېر ښکلي او يې ساري جوړمانونه ودان شوي دي.

مدينه منوره، نړۍ جوړمان

کعبه مکه مکه

د سلطان احمد جومات
استانبول

د الفاروق يگ مدرسه
(سمرقند)

په افریقي، مصر، ترکیې او په نورو اسلامي هیوادونو همدارنگه په سوودي عربستان او نورو عربي هیوادونو او په هند کې د شېرشاه سوري، ظهير الدين محمد بابر او د هغه د زامنسو د بادشاهي، په دوره کې لوی جوماتونه او نورې تاريخي ودانۍ جوړې شوې دي چې تر نن ورځې پورې په هماغه شان په خپل جلال او پرتم پاتې دي.

اقتاوان في الطب
بو علي سينا

قوات غزيبليک
يوسف خاص حاجب

کتاب الفقهيم الاوائل صناعة النسيجيم
ابورحمان بيروني

د علي شېر توپاي
ديوان

د احمد شاه دراني (دېوان)

ب: سیمه بیزې نمونې

زمونږ په گران هیواد کې د هرات د تیموري پاچاهانو، بابر شاه او د هغه د زامنو له خوا جوړو باعظمتو او ښکلې جوړماتو نه ودان شوي دي چې په هغو کې د اسلامي معماری له ځانگړي سبک او طریقي څخه ګټه اخیستل شوي ده. دغه جوړماتو نه ډیرې ښکلې منقشي ګنبدې لري چې رواقونه یې په ښکلو میناتوریزو او د قران کریم مبارک آیتونه یې په نستعلیق، ثلث، ربجان، او په شکسته لیکونو باندې ښکلې لیکل شوي دي.

د لیکونو په څښو کې د گلونو او پاڼو تصویرونه په تناسب او تناظر سره په طلايي او لاجوردي پخو رنگونو انځور او نقاشي شوي دي.

دغه یادې شوي ښکلې نقاشي او د معرفي کاشي کارۍ نمونې د هرات په تاریخي جوړمات، د شاهرخ میرزا په لویه مدرسه، د مصلاي هرات په مجموعه، د گوهر شاد بیگم په مدرسه، د شاه ولایت مآب په روضه، د شاه دو شمشیره ولی په جوړمات، د خواجه پارسای ولی په جوړمات او داسې نورو کې په ځلانده توګه تراسه پاتې دي.

د بابر شاه د بڼې جوړمات
کابل

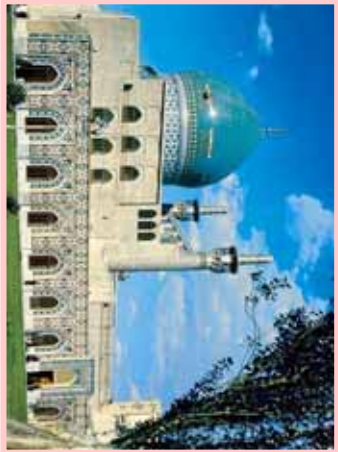
د شاه دو شمشیره ولی جوړمات
کابل

د هرات مصلی

د هرات مصلی چي دغه ځایونه پکې شامل دي: د گوهر شاد بیگم مدرسه، د سلطان حسین میرزابایقرا مدرسه او خانقا، د امیرعلی شیر نوایی جومات، دارالاحفظ، دارالشفاء، د اخلاصیه خانقا او مدرسه چي دایول د ((هرات د مصلی مجموعه یا ټولگه)) او د اسلام د عالی هنرونو څخه دي. د غلوار مسجد (مسجد حوض کرباس هرات) چي د هغي محراب د اسلامي او ټمبوري هنرونو څرگند او وتلی صنعت دی او په خپله طرح، طرز او نوعیت کي د لیکاطیې خوشنویسی، کاشي کارۍ او خاتم کارۍ (ضمی لگلول) په هنر کي لوړه نمونه ده. د هغي د (اور رنگونو) کاشي کارۍ کي د معدني رنگونو بڼکلي نقشونه کارول شوي دي.

د نړۍ په تاریخ کي تر ټولو عالی ودانۍ

د گوهر شاد جومات چي د خراسان د مشهد په ښار کي دی او تر اوسه په همغه اصلي بڼه ودان پاتي دی د اسلامي هنر او نوموړ د هیواد د هرات د تیموریانو د دورې د غوره معماری نمایندگي کوي. د ځینو لرغون پوهانو په نظر دا ودانۍ دنړۍ د دولسو تاریخي او عالی ودانیو په کتار کي شمیرل کېږي.

د لیکاطی، او بڼکلي لیکني هنر

زموږ د فرهنگ دې سارو هنرونو څخه یو، بڼکلي لیکني دي چي د ظرافت او بڼکلا له پلوه د تجسمي هنرونو په محراق کي ځای لري.

زموږ لیکاطی او بڼکلي لیکني په (عربی - فارسی) لیکونو سره په نړۍ کي یوازنی او ځانگړی هنر دی. زموږ د هیواد لیکاطیو او بڼکلي لیکونکو په پوهه او کمال سره دغه روښانه هنر د یوه اصیل شرقي او اسلامي فرهنگ په توگه نړۍوال فرهنگ ته وروپېژاند او هغي ته یې بیا پڼه ورڅښلې ده.

په (عربی - فارسی) لیکونو کې ددې څخه نور اوچت مقام کوم دی؟ چې رباني کلام (قرآن شریف) په دې لیک سره لیکل شوی دی.

قرآن شریف چې نور په هر لیک سره ولیکل شي هغه نسخه د قرآن کریم ترجمه ده نه خپله

قرآن کریم، په دې لیک سره د الله (ج) کلام د لایسایي عالم څخه زمور د نړۍ غیږ ته راغلی دی.

د (عربی - فارسی) لیک زمور د فرهنگ د معنویت بنسټکارندوی دی چې د فرهنگ ټولې خواوې، معنوی اړخونه او بنسټي بڼه یې په غیږه کې لا تر اوسه ساتل شوي او تل پاتې ژوند یې موندلی دی.

بل هیڅ لیک نه شي کېدلی چې داسې بسکلی ولیکل شي.

په (عربی - فارسی) لیک کې د حروفو تناسب او تناظر په داسې طرافت سره په پام کې نیول

شوی دی چي که چیرته د وینبته په اندازه د هغي له تناسب څخه لږ زیات ویکل شي؛ نو نیمگرتیا یې په آسانی سره لیدل کېږي. په دې هکله د یاقوت مستعصي مشهور حکایت چي قرآن کریم یې په بڼکلي لیک سره لیکلی او د بغداد خلیفه ته یې وړاندې کړی و، شته دی چي ښورونکی به هغه تاسو ته وړايي.

د تاریخ په اوږدو کې چي کوم ملاحظات د انځور کړی او موسیقي په ډگر کې موجود وو د (عربي - فارسي) لیک ددې دورو نازکو او لطیفو هنرونو پیتی پخپلو اوږو باندې تراوسه پورې راوړلېدوه، له دې کبله په ځینو مواردو کې دې لیک او بڼکلو لیکو په انځور کړی او تصویر جوړونه کې بدلون موندلی دی. تاریخ گواه دی چي د شاهرخ میرزا او د هغه د ملکې گوهر شادبیگم د سلطنت په وخت کې هرات او د بایسغوی کتابتون او اکاډیمي د بڼکلي لیکي د روزني او هغوني د راتولیدو لوی مرکز و. د لیک ډولونه په ځانگړی توگه د نستعلیق لیک د بڼکلي لیکونکو د ذوق او سلیقي تجلیگاه گرځېدلې وه.

په دې دوره کې شمس الدين محمد هشام هروی بايستوی او شمس سلطانی په نهمه هجری پيرۍ کې د شاهرخ ميرزا په دربار کې د بې سارېو ښکلېو ليکونکو څخه وړ چې په سته، باقرت او نسخ ليکونو کې استاذان وو او کلام الله مجيد به يې په دې ښکلو ليکونو سره ليکه.

زموږ د گران هيراد د تيموري علم دوستو او هنرپالو بادشاهانو د پالنې له کبله ليکاطانو او ښکلې ليکونکو دا ښکلې او ظريف هنر د کمال لوړو پوړيو ته رسولی و چې هغه يې په اوه ډوله په اړو قلمونو (په داسې حال کې چې د ټولو ليکونو په ليکلو کې يې د تورو (حروف) تناظر او تناسب په پام کې نيوه)، ليکل کول؛ چې په دې توگه يې په اوه قلمي ليکاطانو شهرت موندلی و.

حضرت مولانا نورالدين عبدالرحمن جامي چې ددې دورې دنو ميايلو عالمانو او شاعرانو څخه و د اړو قلمونو ښکلې ليکنه يې پخپل شعر کې داسې ښکلې بيان کړې ده.

قالبان نه غنظت پېر او محرف

لمت وړگان و محقق، نسخ و موشع و رفاع

بعد التوسيع ليکونکي لستتم

ارضا و موشع استمنا طافه حشر لعل

د یادونی وړه چې تیموري شهزاد گان او پاچاهان پرته له دې چې د هنرمندانو او بنسټوالو لیکونکو هڅونکو وو، بلکې دوی هریو په خپله یې ساري هنرمندان او بنسټوال لیکونکي وو. لکه څنګه چې بایسنفور میرزا په ۸۲۳ هجری کال کې د فردوسی شهنامه خطاطي او په بنسټګر لیکلي وه چې د لیک د بنسټګر، د کتاب جوړونې، انځورګرۍ او د اسلامي هنر نور اړخونه او بنسټګرې پکې راغونډې شوي وې چې د نړۍ په ټول تاریخ کې د بې سارو هنري آثارو او شاهکارو برخه دي. چې دغه نړیوال اوچت مقام د اسلام د مقدس دین او د اسلامي فرهنگ د برکت څخه ترلاسه شوي دي.

د لوست نوي اصطلاحات

رواقرنه	د ودانیو د گیندونو لاندینی برخه
مُعَرَّفِي	خپلوندکی.
بنا	ودانی.
تجلید	کتابونو ته پوښ جوړول

په ټولګي کې فعالیت

- زده کونکي دې په ډلو کې زموږ د هیواد دتاریخي جوماتونو او ودانیو د عکسونو په اړه خبرې وکړي.

پوښتنې

- د شاهرخ میرزا لوی جومات، د هرات د مصلي مجموعه، د گوهر شاد مدرسه، د شاه ولایت مآب روضه، د خواجه پارسای ولي جومات، هریو زموږ د هیواد د اسلامي هنرونو په پېژندنه کې څه رول لري؟

کورنۍ دنده

- زده کونکي دې داسلامي تاریخي ودانیو په هکله د خپلو کورنیو په مرسته څو کورنۍ وليکي او ټولګي ته دې راوړي.

د دویم څپرکي لنډيز

موسيقی د لطیفو او بڼکلو هنرونو څخه ده چې انسانانو د پخوا زمانو څخه تر اوسه پورې خپلې خوشحالي، غمونه او هیجانان، باطني عواطف او احساسات ددې په واسطه څرگند کړي دي.

په اسلامي نړۍ کې د موسیقۍ پوهان ډېر وو، لکه څرنګه چې ابو نصر فارابي د اسلامي نړۍ لوی فیلسوف د موسیقۍ عالم و. د هغوی د میراث دوام تر نن ورځې پورې رارسیدلی دی. زموږ د هیواد په سلګونو معاصر د موسیقۍ پوهان او استادان زموږ خلک پیژني. د موسیقۍ سامان په عمومي توګه په درې ډوله دي: بادي، ضربی، تاري او آرشه یي. ملي اتن زموږ د هیواد د لرغونو هنرونو څخه دی چې د هیواد په جنوبي، جنوب ختیځو او جنوب لویدیځو سیمو کې دود دی. اتیچیان په دایروي شکل درېزي د ډول او سرنې په و هلو ملي اتن ترسره کوي.

د اسلام سپیڅلي دین د نړۍ په مادې او معنوي فرهنگ باندې اغیزه کړې ده چې د معماری او شاندارو جوماتونو د جوړولو په برخه کې یې اغیزې له سعودی عربستان څخه نیولی ان تر هند، افغانستان، په اروپا کې د هسپانیې تر هیواده پوری رسیدلي دي دهرات مصلا او جامع جومات، په مشهد کې د ګرهر شاد بیګم جومات او د ډهلي جامع جومات، په سمرقند کې د ریګستان مدرسه، په مزار کې د حضرت علي کرم الله وجهه آرامگاه او دخواجه پارسای ولي جومات، په مدینه منوره کې نبوي (ص) جومات او داسې نور.

د لیکلې او بڼکلو لیکنو په هنر کې د هرات د تیموریانو دوره، د بایسنغوري اکاډمي او کتابتون د خپل وخت دښکلو لیکنو او د غونډو لوی مرکز و چې ډیرې اوه قلمي وو او په خانګړي توګه دا مرکز د نستعلیق لیک تجلیگاه ګرځېدلی وه.

درېم څپرکی

سیمه ییز دودونه

د دې څپرکي موخې

په دې څپرکي کې به زده کوونکي د میلمه پالنې د نوره دودونو سره چې زموږ د خلکو د لرغونو ستونو څخه دي بلد شي او همدا رنگه په کلیو، بازارونو او دندۍ په نورو هیوادونو کې به د هورۍ د خوړلو آداب اوهم به د ستي او پخوانیو خوړو بېلا بېل ډولونه چې د پیړیو په اوږدو کې، یې دخلکو ترمنځ دود درلوده، آشنایي پیدا کړي.

د مېلمه پالنې دودونه او مېلمستون

که چيرې ستاسې کور ته يو وړی، تړی او ستړی مېلمه له اړونده سفر څخه راشي او وړوۍ ستاسې د کورنۍ په اندازه وي نو تاسې به څه کوۍ؟

مېلمه پالنه زموږ د خلکو ډېر پخوانی دود دی. پخوا زموږ د هېواد په ډېرو سيمو کې خلکو د جوماتونو په څنګ کې قومي حجرې درلودلې. چې د هېواد په شمالي سيمو کې ورته خلک قوشخانه، په کابل او ځينو نورو سيمو کې ورته مهمانخانه، په کونړونو، لغمان، جسوني او جنوب غربي ولايتونو او په ننگرهار کې ورته حجره او ډبره وايي.

پخوا به يې د ژمي په موسم کې حجرې، مېلمستونونه او جوماتونه په (تاوه خانو) يا د نغري په اور باندې ګرمول او شتمنو خلکو شخصي حجرې هم درلودې. کليوالو خلکو به زيات وخت د سهارچای (سبا ناری) او د ماينام خواړه، په ځانګړې توګه د ژمي په موسم کې په دې حجررو کې له مېلمنو سره ګډ خوړل.

مېلمه به يې په بوځای کې کېښاوه. يو ځلې به کوزه او چلمچې راوړل، د مېلمه او نورو لاسونو ته به يې اوبه اچولې. بل ځوان به دستپاک مېلمه ته ورکاوه او بل به د سترخوان هواره، بيا به د کورنۍ غړو يا کليوالو په ګډه سره د خوړو لوبې راوړل. لومړی به يې د مېلمه مخې او بيا به يې نورو ته کېښودل. مېلمه چې به هر څوک و او هر څو ورځې به دلته و، کليوالو يا د کور خلکو به په ورين تمدني وړوۍ ورکوله.

مسافر مېلمه

مسافر مېلمه چې په قرآنکریم کې ورته ((ابن السبيل)) (د لارې زوی يا د لارې مسافر) ويل شوی دی چې وړی، تړی او پلې به په لارو تېرېده او په کوم کلي به چې راغی، خلکو به يې ډېر درناوی کاوه او ويل به يې: ((دا د خدای مېلمه دی او مېلمه د خدای دوست وي.)) همدا راز ديني طالب العلمانو ته هم ابن السبيل ويل کېږي.

د کليو خلک د بتار د خلکو په پرتله ډېر مېلمان لري، ځکه چې په کليو کې د وړوۍ خوړلو او د شپې تېرولو لپاره هورتلونو او رستورانونو نه وي، نو يو مسافر مېلمه ناچاره وي چې د کليوالو حجرو، جوماتونو او يا مېلمستونونو ته ورشي او خپله شپه تېره کړي؛ مګر په دې

وروستيو کې چي په ښارونو کې هوټلونه او رستورانونه جوړ شوي دي، مسافر ميلمانه د کورنو پرځای هوټلونو ته ځي.

په ټولگي کې فعاليت

- زده کونکي دې په څو ډلو ووېشل شي او هره ډله دې د مېلمه پالنې د څرنگوالي په باب خپل نظرونه او وړاندیزونه د نن ورځې د ښاري ژوند او د ټولنيزو بدلونونو او غوښتنو سره سم ترتيب او يو تن دې د خپلې ډلې په استازيتوب د ټولگي مخي ته راشي او هغه دې ولولي.

پوښتي

- په پخوانيو وختونو کې زموږ خلکو د مېلمنو پالنه او درناوی څنگه کاوه؟
- ستاسې په آند مېلمه پالنه په پخوانۍ (دوديزه) بڼه ښه ده او که په هغې کې د نن ورځې د ژوندانه له غوښتنو سره سم بدلون راوړل شي.

کورنۍ دنده

زده کونکي دې د پخوانۍ کليوالي يا دوديزې مېلمه پالنې په هکله د خپلو کورنيو په مرسته معلومات راغونډ کړي.

د دودۍ خوړلو آداب

- انسان باید په یوه ډوله کې دودۍ خوړنګه وخورې؟
د دودۍ خوړل، په ټوله نړۍ کې خپل ځانګړي آداب لري چې د هر هېواد وګړي د خپلو دودونو سره سم هغوته پاملرنه کوي.

د نړۍ په ډېرو پرمخ تللو هېوادونو کې خلک دودۍ د میز پر د قاشقې او پنجه کې واسطه خوړي. د چین د لوی او ګڼ نفوسه هېواد خلک په ځانګړو کوچنیو، پاکو او ظرفونو لږ ګڼو باندې دودۍ خوړي چې هغه لږ ګڼو وار کارول کېږي. اوس په خینو هېوادونو کې قاشقه، پنجه او نور لوښي هم (پرواز کارول) رواج شوي دي. زموږ په ګران هېواد کې په رسمي او دولتي میلمستیانو او ودونو کې د کابل او نورو لویو ښارونو ډېر خلک په هوټلونو کې په قاشقه، پنجه او د میز پر سر دودۍ خوړي. خو په ډېرو سیمو، کلیو، ولایتونو او ان په ښارونو کې خلک پر فرش باندې کښیې او په لاسونو دودۍ خوړي چې هغه دودونه او رواجونه په لاندې ډول دي:

په کلیو کې د دودۍ خوړلو آداب

زموږ زیاتره خلک په سهار کې لږه او ماښام زیاته دودۍ خوړي چې دا ښه او ګټور نه دي، بلکې په سهار کې ډېر او ماښام لږ خوړاک غوره دی. په دې باره کې مقوله ده چې وايي:
(د سهار دودۍ په خپله خوره! غومه یې له دوستانو سره خوره! او د ماښام خوړاک دښمن ته ورکوه!))

د دودۍ په وخت د کور ټول غړي پر فرش باندې ناست وي، پر هاک کوزه او چلمچې راوړي او د ټولو لاسونو ته په ترتیب سره اوبه اچوي، بیا د کور ښځه په دسترخوان کې وچسه دودۍ، بیا غوري او کاسې راوړي او په دودیز ډول یوې کاسې یا غوري ته دوه یا درې کسه کښیې او خوړي یې.
ځینې ماشومان یوازې لوښي ته کښیوي.

د دودۍ د خوړلو پیل

د دودۍ خوړل په (بسم الله الرحمن الرحيم) باندې پیلوي. که خوړاک شورا یا نور اوبلن خواړه وي، وچه دودۍ په هغې کې ماتوي چې پسته شي. دودۍ په کراهه او آرامۍ سره خوړي.

کله چې مازه شي کاسې په گوتو پاکوي او وايي چې د کاسې په پاکولو کې ثواب دی او د کورنۍ مشر د خدای (ج) د نعمتونو د شکراني د ادا کولو په خاطر لاسونه پورته کوي او دعا وايي. د کورنۍ نور غړي هم ورسره لاسونه پورته کوي او په گډه سره آمین وايي.

دستر خوان ټولوي. د کورنۍ یو وړوکی هلاک یا نجلۍ بیاهم کوزه او چلمچي راوړي او په ترتیب سره لاسونو ته اوبه اچوي. مور یا ځوانه لور لږې وړي او هغه مینځې؛ مگر په دې وروستیو وختونو کې په بنارونو کې بدلونونه راغلي دي. که خواړه بنوروا وي، د دوه کسانو لپاره یوه کاسه یا د هر کس لپاره یوه کاسه راوړي. میوه، سلاد او سابه په بیلا بیلو قابونو کې ږدي او هر څوک یې په خپله خوښه له بنوروا سره خوړي. خوښه یو کس په ټولو وبشي. زیاتره ماشومان او ځوانان د هلوکو خوښه خوښوي. پنخوا د سبو او میوو خوراک په کلیو کې لږ رواج و؛ خو په دې وروستیو کې خلک د دې په گټو پوره شوي دي او ډېر یې خوړي.

په ودونو کې د دودۍ خوړلو آداب

په یوه کور یا یوه لویه حجره کې اوږد او لوی د سترخوان هواروي. میلمانه خپل لاسونه مینځې او له دسترخوان څخه چاپیره پرفرش باندې کښېني. ټاکلي کسان د پلر خوړي او نور اړوند خواړه راوړي. دوه یا درې کسان یوه یوه خوړي ته کښېني. د خوړلو په پای کې دعا کوي او له دسترخوان څخه خوږېږي.

په هوټلونو کې د دودۍ د خوړلو آداب

په وروستیو کلونو کې خلک داسې فکر کوي چې د واده مراسم په هوټلونو کې یې ستونزو دي او یا دمغني سیالۍ له مخې ورو ورو هوټلونو ته مخه کوي چې د خپل واده مراسم په هوټل کې سرته ورسوي که څه هم د هوټل لگښت ډېر دروند دی.

(۱۵- ۲۰) کلونه مخکې کله چې به میلمانه هوټل ته وغوښتل شول او هلته به ورغلل، په هوټل کې به څرکې، او میزونه اښودل شوي وو او میلمانه به لس یا دولس کسان د هر میز څخه چاپیره په څو کیو باندې کښېاستل. کله چې به د هوټل خدمتگارانو خواړه په غوړیو او قاپونو کې په میزونو کېښودل؛ نور به نو ځنډو او مصطلي جائز نه وه. هر څوک به چې په کوره خوځېده څه به یې لاس ته نه ورتلل، نو مجبور به و چې په کور کې جوړوی وخورې.

خو په دې وروستیو وختونو کې له یوې خوا په هوټلونو کې د خوړو کمیت ښه شوی دی، او له بلې خوا د پوهې په رامنځ ته کېدو سره د جوړوی خوړلو فرهنگ او آدابو هم بدلون موندلی دی.

په ټولګې کې فعالیت

- زده کوونکي د هریو د هغو آدابو په هکله چې ددوی کورنۍ یې د دسترخوان پرمخ د جوړوی د خوړلو په وخت په پام کې نیسي خبرې وکړي!

پوښتنې

- ستاسو په فکر جوړوی خوړل په جلا کاسو کې ښه دي او که په ګډه سره په یوه کاسه یا غوړي کې؟

- جوړوی خوړل په قاشقه او پنجه څه ګټه لري؟

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې د خپلو کورنیو له مشرانو څخه د جوړوی خوړلو په هکله چې له پخوا څخه یې څومره بدلون موندلی پوښتنه وکړي او هغه دې په خپلو کتابچو کې وليکي.

خواړه

- په عکس کې کومې مېوې وینئ؟

خواړه د انسانانو د ژوند د پايښت يوه اصلي او بنسټيزه وسيله ده چې هغه له مېورو، سبورو، حبوباتو، لبنیاتو، چرگانو، مرغانو، چرگانو، د چرگانو د هگيو او له څارويو څخه د خوړلو لپاره لاس ته راوړي.

زموږ خلک خواړه په ساده ډول خوړي او ډول ډول مواد سره نه يوځای کوي. ځکه په دې پوهېږي چې که څومره مختلف مواد سره يوځای شي او يا هغو ته زيات جوش ورکړ شي، هومره يې د خوړو کيفيت کمېږي. مېوې او زياتره سابه تازه يا اومه خوړل کېږي. خلک ځينې حبوبات او سابه پخوي او بيا يې خوړي. شپې له ايشولو څخه وروسته تومنه کوي چې مستي، پيروي، گچ، خيډک (پټي)، تروي (شورومي) او کړت ورڅخه جوړوي. که چېرته د اخواړه تازه و خوړل شي، ډېر گټور دی.

په غوښو کې ډېره ښه غوښه د کبانو غوښه ده. کبان ډېر ډولونه لري، لکه: خاوسار، خصال لرونکي کبان، ششيره ماهي، لقه، اوزون بورون، قول آلا او داسې نور ...

دويمه درجه د مارغانو غوښه ده؛ لکه: موز (بودنه)، سېسې، زرکه، د چينچيو ډولونه، کورني او څنگلي چرگان، قره قوش، زري کبک ، وحشي او اهلي فيل مرغ، هيلې (مرغايي) او نور.

غوښه خلك په مختلفو ډولونو پخوي لکه: ډول ډول کباب، کوفته، منس، بنوروا، چایکي، پخني، تندوری، دویازه، کوزه بته، ورپته، او داسي نور.

د کبابونو په څېر د غوښو پخول د خوړلو لپاره ښه اوبی زبانه دی. په هر صورت د غوښې ډېر خوړل د انسان روغتیا ته زیان رسوي. د اسلام لسه مشرانو څخه یوه، داسې ویلي دي:

(له خپلر څښو څخه د څارویو هلمیره مه جوړوی!)

د خوړو ډولونه

الف: هغه خواره چې د اوړو (خمیس) او سبو څخه برابریږي:

آش، منن، سمبوسه، کتخي، قیماقي، آشک، اوماچ، بوگن آش، بولاني، دله (د غنمو دل شوی خواره) او داسي نور.

ب: هغه خواره چې له ورپخو څخه برابریږي بلو، چلو، قابلي بلو او تبلابل ډولونه یې، شیربرنج، شوله، شوروابرنج، د ورپخو او شومبو اوگره، ډنډه کې، قولرُش او داسي نور.

کچري قروت او چایکي نوموړ د هیواد د خلکو ډېر پخواني خواره دي.

ج: د وچې ډولونه

د تناره ډوډی، د تنی، ډوډی، خاصه ډوډی، د تنی براته، قماچ (کلوله ډوډی)، چپاني، فیسره، ایشله، کلچي، ورقي کلچي، په تیره باندي پخه شوي ډوډی، گوش فیل، د سسیلو ډوډی، گنځاني، چپه تاره او داسي نور.

گنځي

د بدخشان ولایت د اوزبیکانو په منځ کې رواج لري.

دا خواره د سوزمي، اوړو، پیازو او حیواني زېرو غوړیو کې جوړیږي.

د پخولو طریقه

میده شوي پیاز له سوزمي سره گډوي او بیاني پر لرگینو تختو باندي د آغول شوو اوړو زوالي (پیوی) د یوه استوانه یې شکل لرگي په واسطه هواروي. بیا دغه گه شوی پیاز او سوزمه په هوارو شورو بیور کې را تاووي او په یوه پلن دیگ کې یې د داغ شور غوړیو په منځ کې د پخیدو لپاره اچوي.

گنځي ډېر خونندور خواره دي.

مڻتو

لازمي مواد: د پيسه غوښنه او لم، پياز، ترميده اوره، پلي (وچنه خميره)، زنكي، (زيره)، هوره، مرج، يوه اندازه غوري، او لږه مالگه.

د پخولو طريقه

اوبه اغزي، بيا غوښه، پياز، د پيسه لم او هوره دغوښني له ماشين څخه باسي او بـسـوه اندازه ميده شوی مرج او مالگه ورسره گډوي، بيا اغول شوي اوبه کوله کوي او له آتش غوڅونکي ماشين څخه يې باسي چې د نازکو تختو په شکل جوړېږي. بيا دغه اوار شوي اوبه د يوه گرد لوښي لکه د چاپيک د سرپوش په واسطه د دايروي ټوټو په شکل غوڅوي او بيا هغه غوښه، لم او له هغې سره نور بيرخای شوي مواد چې مخکې تيار شوي دي، د کوچنيو کولونو په شکل را اخلي او د دايروي نازکو هوارو شور اوبو پر منځ کې يې ږدي او په يوه ځانگړي بڼه يې راتاو او جوړ وي.

کله چې ټول مڻتو په دې شکل تيار شو نو د مڻتو د پخولو ځانگړي ډيگ کې اوبه اچوي او د اور د پاسه يې ږدي او مڻتو د هغې په مخصوصو قالبونو کې چې مشيک او سوري سوري دي، ځای پر ځای کوي. پنځه يا شپږ قالبونه چې هر يو يې د مڻتو د څلوېښتو څخه تر پنځوسو دانو پورې د ځاييدلو ظرفيت لري، ډکوي او په ډيگ کې يې ږدي او سربې تړي. هغه اور چې د ډيگ د لاندې بلېږي، د ډيگ اوبه په تدریج سره په بخار بدلوي. د اوبو بخارات د هغو قالبونو په تشو ځايونو کې چې سر پر سر کېښودل شوی دي راتاوېږي، نو مڻتو په همدې بخاراتو کې لږ تر لږه په يوه ساعت کې پخېږي.

په ټولگي کې فعاليت

- د امکان په صورت او د لېسې د مدير په اجازه دې زده کوونکي د آشپزۍ لوازم او د يو ډول خواړو د پخولو لپاره ضروري مواد بشوونځي ته راوړي او په يوه مناسب ځای کې دې هغه پاخه کړي.
 - پوښتي خواړه د انسان په ژوند کې څه رول لري؟
 - د انسانانو لپاره ډېر ښه خواړه کوم خواړه دي؟ کورنۍ دنده
- زده کوونکي دې د خپلې تيرې شپې د خوړو په هکله چې څرنگه برابر شوي وو؟ معلومات په خپلو کتابچو کې وليکي.

و دریم خپړکي لنډيز

میلمه پالنه زموږ د خلکو د لرغونو دودونو څخه ده. پخوا زموږ د هیواد په ډېرو سیمو کې خلکو د جوماتونو په څنګ کې قومي میلمسترونه درلودل چې د هیواد په شمالي سیمو کې ورته قوش خانه او په جنوبي او لوید یغو سیمو کې یې ورته حجره ویله. خلک په کلیو کې د ښارونو په پرتله ډېر میلمانه لري. څرنگه چې په کلیو کې د ډوډۍ خوړلو او د شپې تېرولو لپاره رستورانټونه او هوټلونه نه وي نو مسافر میلمه مجبور وي چې د دوستانو کورونو ته ولاړ شي.

زموږ د گران هیواد د کابل په ښار او ځینو نورو لویو ښارونو کې په رسمي او اجتماعي میلمستایو او ودونو کې خلک په هوټلونو کې په قاشقه او پنجه د میز په سر ډوډۍ خوړي خو د ولایتونو په ډېرو سیمو، کلیو او ښارونو کې ډېر خلک پر فرش شوي ځای پر ځمکه کښیږي او ډوډۍ په لاسونو خوړي.

زموږ خلک په کلیو کې سهار ډوډۍ لږه او د شپې ډېره خوړي، د ډوډۍ د خوړلو په وخت کې د کور ټول غړي د کور پر فرش باندي د دسترخوان څخه چاپیره کښیږي او په معمولي توګه یو یا درې تنه په یوه کاسه سره کښیږي.

د ډوډۍ خوړل په ((بسم الله الرحمن الرحيم)) سره پیل کېږي او خواړه په کرار او پرته له خبرو خوړي، د خوړلو په پای کې کاسې پاکوي، د کور مشر دالله تعالی د نعمتونو د شکراني په خاطر چې دوی ته یې ورکړي دي دعا کوي او نور غړي آمین وايي.

خواړه د انسانانو د ژوند د دوام بنیادي وسیله ده زموږ خلک خواړه په ساده ډول خوړي. ډول ډول او ډېر مواد سره نه ګلوی. غوښه په مختلفو ډولونو پخوي او خوړي یې لکه: د کباب ډولونه، کوفته، متو، ښوروا، چاینيکي او داسې نور.

ډېره ښه غوښه د کبانو او مرغیو غوښه ده.

خلک د شیدو، د سابو د ډولونو، وریجو، دانو، اوږو او د غوښو څخه ډول ډول خوندور خواړه پخوي لکه: سمبوسه، متو، آش، کنڅي، گنراڅي، دپلو ډولونه، کچري قروت او داسې نور.

څلورم څپرکی

سیمه ییزې جامې

د دې څپرکي موخي

په دې څپرکي کې زده کوونکي د خلکو د سستي او سیمه ییزو جامو، پټو یا پاپیرونو او د خولپو د بېلابېلو ډولونو سره بلد پېری او زده کوونکي به د دې لوست په ویلو سره د هغو ګڼو لباسونو سره چې د خلکو په منځ کې دود دي لکه څادر، چین، پټو، کمیس او پرتوګ، د ښځو او نارینه وو واسکونونه، د ښځو څادرېو او څوکو سره آشنایي پیدا کړي. په دې لړ کې به زده کوونکي د ماشومانو، تنکیو ځوانانو، او د سپرېو د څانګو مراسمو جامې او هغه جامې او خولې چې نړیوال نوم لري وپېژني.

ستي او سيمه ييزي جامي

- تاسي گران زده کورونکي په ملي - مذهبي ورځو، جشنونو او مېلو کي کوم ډول جامي اغوندي؟
زموږ خلکو له پخوا څخه د وړيو، پومبي (خامتا) او له وړبښمو څخه د جوړو شورو جامو او د څارويو د څرمي له خپليو سره بلد او روږدي شوي وو چي ټولو به دا لباسونه او کالي خپله جوړول. وړک، پومبه او وړبښم به ښځو او نجونو وړپشل بيا به يي کسسيگرو او د تنسستو دستگاوو ته وړپشلي تارونه وروړل.
کسسيگرو به په تنسستو کي تارونه پييل او له هغې څخه به يي ډول ډول ټوکړان لکه: خامتا، آلچه، چکمن (پشمي چين) او داسي نور او بدل چي ځيني به يي اغوستل او ځيني به يي د پسرودو، فرشونو او د کور په نورو سامان آلاتو کي کارول.
هغه سستي جامي چي زموږ په هيواد کي تراوسه پورې دود لري، په لاندې ډول دي:

چين، جپلک، چکمن، قاقمه، گرپچه، کميس او پوتوگ، واسکت، پوستين، پوستينچه، خاوري، خادر، لوگي، پتو، پکول، ورينه خونلوی-داره خولې، قره قالي، گلدوزي شوي خولې، د مشکيو خولې، او داسي نور چي په لاندې ډول جلا جلا تشریح کېږي.

الف- چين

چين په اصل کې زموږ د هېواد د شمال او شمال ختيځو ولايتونو د خلکو جامه ده. چين لسټولې، بڼکلې يخن، مخ، استر او فراونز لري. د مخ او استر منځ يې له پومي څخه ډکوي چي بدن تود وساتي. د اورې له سر نه تر لمبې پورې لسټولې په موازي ډول بڼخي. کوي چي پومه يې نې-خايه نه شي. د چين د يخن په برخه کې بڼکلې فراونز چي له ورېنمو څخه د نوار په ډول اوډل کېږي، گلهي چي چين ته بڼکلا ورکوي. د چين د مخ او استر ټول رختونه د پومي له تارونو څخه دي او ځيني له ورېنمينو تارونو هم جوړ وي.

ب- جپلک: (Jelak)

جپلکي يې پختي سپکه چينه ده او د گرمۍ د موسم بڼکلې او سپک لباس دی. خلک جپلکه پر اوږو باندې اچوي او لسټولې يې کم تر اغوندي. جپلکه د تار، سلو او ځيني وختونه يې له ورېنمو څخه هم جوړوي. ورېنمينه چين او جپلکه د نقش او رنگ په لحاظ د آچي، قناريز، خراوي او د شاهي چينو په نومونو سره يادېږي.

ج- چکمن

چکمن هم د چيني په ډول ده، خو د چکمن تان (رخت) د پير ډول پسه له پستو وړيو څخه چي د "گديک" (Gadik) په نوم يادېږي، همدا رنگه د غرگاډو له ډبرو نرمو وېنټانو څخه هم اوډل کېږي.

د چکمن ډبر بڼه تان(برک) د بدخشان په غاران، په میدان وردگ، هزاره جاتو اود غزني په مالستان کې ډبر جوړېږي.

د — قاقمه

قاقمه هم د چکمن په ډول له وړيو څخه جوړېږي؛ مگر د دې تاز نړۍ ورپېشل کېږي. رخت يې نازک دی او پټ نه لري او د جېلکې په څېر سپکه ده.

د بدخشان په شغنان، هزاره جاتو او د هېواد په ډېرو سيمو کې له نرمو وړيو څخه جاکيو نسه د غازۍ دسما لونه، دستکشي، جرابې او نسکې خولۍ او بدل کېږي چې ډېر شهرت لري.

ه — گوييچه

دا چين لڼده لمن لري چې د مخ او استر منځ يې له بڼې څخه ډکوي. له پټې څخه ډکه شوي گوييچه زياتره چاپ اندازان په وړلو په (برکشي) کې اغوندي. بې مالو جو او نازکه گوييچې هم شته.

و — پټو

پټو يا قديفه (خادر) يوه داسې جامه ده چې لسټوني، غاړه او پايښځې نه لري. څه باندې دوو مترو په اندازه اوږدوالی او سور بې يو يا يونيم متر وي. له وړيو، تارونو او سسوي ټوکړانو څخه جوړېږي.

پټو په پخواينو وختونو کې زموږ د هېواد په جنوبي او شرقي تودو سيمو کې خلکو اغوسته؛ مگر نن ورځ دا په ټول افغانستان کې مروج شوی دی. پټو د سنډوي، نخي او وړبنسټينو تارونو په واسطه گلوزي او نسکې کوي. په خانگري توگه کنسهارۍ هنر منلې بڼې او نجونه پټو په عالي سبک او طرز سره گڼوي.

پټو زياتره له وړيو څخه جوړېږي. او مشهور ډولونه يې: کابلي، هراتي، کشميري او استاڼي پټوگان دي. تاري او کرباسي ډول ته يې کپش وايي چې په کوهدامن، په خانگري توگه په استاڼ کې جوړېږي چې زياتره د ټولني غريب خلک او سپين ډبرۍ ترينه کار اخلي. قديفه چې

په كندهار كې ورته دوپټه، په ننگرهار كې څادر او په پكتيكا كې ورته تاخر وايي، په خيڼو وختونو كې د هغې حاشيې د وړبښمو د تار په واسطه گلدوزي او ښكلې كوي.

ز- واسكتې

واسكتې يې لستونې جامه ده چې زموږ د هېواد په ټولو ښارونو او كليو كې د خلكو تر منځ د دې اغوستل درود لري. واسكتو ته وړبښن، تاري، سټوډي او د وړبښمو مختلف ډولونه لري. نسبت گوپټچي او كرتي ته سپك دي. د دې ډولي او تجملي ډولونو ته د چرمه كارۍ او گلدوزۍ واسكتو ته وايي.

د ښكلا لپاره پكې ډوبر گلان او ډوبر اښونه، مړۍ، كوچني آښي او وړې ځلېدونكې ستارې گڼلې.

د چرمه كارۍ واسكتو ته ماشومان، ځوانان، او تنكي ځوانان د خوشحاليو په وړځو، نوي كال، مذهبي اخترونو، جشنونو او په ملي وړځو كې اغوندې.

ح- پوسټين

پوسټين د پسه، گيلر، سنجاب، خفك او دسمور له پوسكو څخه چې پاسته او نرم دي جوړوي دا د ژمې تود لباس دی. پوسټين د

چين او چكمي په څېر لستونې، يخن او اوږده لمن لري. د تجمل او ښايست په مقصد پوسټين په سرو، زېرو او نارنجي تارونو

گلدوزي کوي چي دا ډول پوستين ډبر بڼکلي او شاهانه وي. د غزني پوستين له پخوا څخه شهرت لري. د پوستين د خړخاډو دکانونه اوس په کابل او د هيواد په نورو ښارونو کي ډبر دي.

نړيوال سيالنيان پوستين په ډبر اوچت قيمت اخلي.

ط: پوستينچه

پوستينچه هم د پوستين په شان گډول کيږي، مگر د دې لمن د پوستين له لمني څخه لږه لنډه ده.

ی - افغاني گډ

افغاني گډ هم سستي جامه ده. بڼکلي گلدوزي لري چي بڼکلي او نجونی يې د نوي کال په ، جشنونو او نورو ملي او دخوشحاليو په ورځو کي اغوزلدي. په دراتي ادارو، ښوونځيو، مدرسو او پوهنتونونو کي کارمندان، زده کونکي، او محصلان په عمومي توگه د زيتي جامو پرځای ساده جامي او دريشي اغوزلدي، که څه هم دريشي زمور دوديزي او ملي جامي نه دي، خو ښين المملي يونيفورم دی.

په ټولگي كې فعاليت

- زده كوونكي دې په خړ ډول وروپشل شي او هره ډوله دې د سستي او وطني جامو خړنگوالۍ او دگڼولو ډولونه په خپلو كتابچو كې وليكي او د هرې ډلې استازى دې هغه د ټولگي په مخ كې ووالېي.

پوښتي

- كوم ډول جامو ته سستي جامې وائي؟
- د واسكټونو بېلا بېل ډولونه وليكي؟
- تورپستان كوم ډول پوسټين او پوسټينچه خوښوي؟

كورنۍ دنده

- زده كوونكي دې د سستي جامو په هكله د خپلې كورنۍ له غړو او نورو مشرانو څخه معلومات راغونډ كړي او په خپلو كتابچو كې دې وليكي.

د خوټۍ او څادر ډولونه

- تاسې څو ډوله خوټۍ پېژنئ؟

الف - پکول

پکول په دوه ډوله دی. یو هغه پکول دی چې د څارویو له پوستکي څخه جوړېږي چې د بختي، واورو او باران په موسم کې سر تود او همدا رنگه یې له بهرني احتمالي لیکرونو او د لمر له تاوڅخه خوندي ساتي. دې پکولونو ته تیلیک هم وايي. بل ډول هغه پکول دی چې له وړین ټوکر څخه جوړېږي. گرد

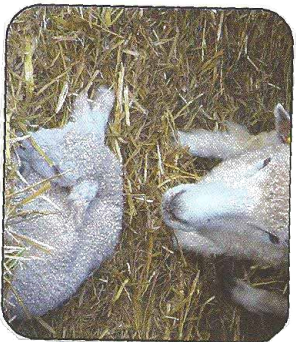

او مورې لرونکي دی. په اغوستلو کې د آسانی په سبب مجاهدینو د جهاد په دوران کې له پکول څخه ډیره استفاده کوله. د پکول جوړولو مشهور او اصلي مرکزونه د نورستان او پتورا سیمې دي. د بدخشان په شغمان کې بښي د گدیک له وړپو څخه نفیس پکولونه اړي.

ب- د قره قلي خولی.

دغه خولی، د قره قل د وړي له پرستکي څخه جوړېږي. د قره قلي، زیاتره د ډول او سینگار په مقصد استعمالېږي. دغه پرستکي گالار او ډول ډول رنگونه لري لکه: کبودچمه، شثري، تور، سور، سپین، برگ او داسي نور.

د پرستکي گالان د هغه د وړيو منظمه چمن خورډگي (کوری، شوي وړی) کارونه دي چې د هغې د بسکالا سبب گرځي.

تجربه لرونکي د پسونو خاوندان او شپانه پوهېږي چې کوم رنگ فُج (نر پسه) له کوم رنگ مېږي سره جوړه کړي چې دهغوی ديوځای کېدلو په پای کې داسي وړی چې پرستکي يې بسکلی او د په زړه پورې رنگ لرونکي وي وزېږي.

همدارنگه په ځينو وختونو کې پوهېږي چې د وړي د پرستکي گالان د هغې له زېږېدو څخه وروسته خلاصېږي او هغه بسکالا چې د مور په خټه کې يې لري، له منځه ځي؛ په دې سبب د مېږي سر، د بېچې له پيدايښت څخه مخکې پرې کوي او بېچې يې له خټې څخه را باسي. دا ډول پرستکي د (تفر) په نوم يادوي، چې ډېر قيمتي وي. ځيني خلک وايي چې د پرستکي په خاطر د وړي د سر پرې کول يې رحمي ده.

ج- کندهارۍ، اوزبیکۍ، او هزاره گۍ خولۍ

دا ډول خولی، د (تاقين) په نوم هم يادوي چې له نخي ټوکر څخه جوړېږي. بياني د ورېښمو او سنډي رنگينو تارونو په واسطه گلدوزي کوي.

په اندراب، چاه آب او تخار کې د خولی، گلونه يو له بل سره نږدې نږدې او کوچني کوچني گڼوي چې دې ته (چکن دوزي تاقين) هم وايي. کندهارۍ خولی، هم ډېرې بسکلي او نفيسې خولی، دي. په دې کې مهورۍ (مشکني) ستارې او وړې وړې خلاصه بڼېښتي کاروي چې ځانگړې بسکالا او خلا ورکوي. دا ډول خولی، د فراه او نيمروز په ولايتونو کې هم گڼول کېږي.

هغه خولۍ چې په باميان، غزني، ارزگان، سمنگان او درهٔ صوف کي گڼل کېږي، د گل دوزۍ له مخي د فارياب، جوزجان، شبرغان او مزار خلکو له خوليو سره ورته والي لري.

هغه زربافت دوزي خولۍ چې د زري تار څخه گڼل کېږي دوردگوږ په ولايت کي دود لري چې د زرتاري خوليو په نوم يادېږي.

د – لورنگۍ.

لورنگۍ ته دستار، پټکۍ، پگړۍ، سله، لنگرته او عصامه هم وايي. لورنگۍ د نارينه وو د سر لپاره ده چې له خانگړي خولۍ سره يې پسر سر تړي. زموږ د هېواد په ټولو ولايتونو کي د دې په سرکول رواج لري. د پکتيا، پکتیکا، خوست، قندهار، مزار شريف، ميدان وردگ، د غزني مقر، کپواز او نورو ډيرو ولايتونو کي خلک لسوۍ او ډول

ډول دستارونه په سر تړي او د هرې سيمي د خلکو دستارونه يوله بل څخه يوڅه توپير لري. پخوا به د ستار د سان يا ململ د سپين ټوکر څخه جوړېده، خو اوس د لورنگۍ په نوم يـو ډول ټوکر اوبدل کېږي چې د (۴- ۵) متره اوږدوالی او د (۵۰- ۶۰) سانتي متره پلوالی لري.

د لرنگۍ ټوکر، ورین، تارین، سبلین، وربینمین او یا د دې ټولو څخه ګډ وي. زموږ د هېواد دینسي عالمان او روحانیون سپین یا تور دستار تری او نور خلک د خپل ذوق او خوښې سره سم رنگونه غوره کوي.

لورنگۍ زموږ د خلکو لرغوني لباس دی خو ځوانان، د مکتبونو زده کورنکي، محصلان او د دولت کارمندان یې، په ښوونځیو، پوهنتونونو او په رسمي مؤسساتو او ادارو کې لږ په سر کوي.

هـ - څادري

څادري د ښځو د ستر او حجاب جامه ده چې پخوا به د اشرفو کورنیو ښځو په ښارونو کې اغوستله. په کلیو کې یې رواج کم و. اوس یې په کلیو، ښارونو او هرځای کې ښځې او پېغلې اغوستي. ښځې او نجونې یې په رسمي دولسي ادارو، مدارسو او د عالي تحصیلاتو په مؤسساتو کې ډېرې نه استعمالوي؛ بلکې پرځای یې څادر ټیټکری (پورنی) په سر کوي او داسلامي حجاب رعایت هم پکې په ښه توګه کیدای شي.

څادري د بهرنیو نفیسو او قیمتي ټوکرانو څخه په آبی، لاجوردی، ماشی، فولادی، سپینو او داسې نورو رنگونو کې جوړېږي چې ښځه له سر څخه تر پښو پورې پوښي (پټوي). څادري د سر په برخه کې ځانګړې، ښځې او ګلدوزي شوي خولۍ لري. د څادري هغه برخه چې د سترګو د پاسه رالوېږي، جالی‌داره وي چې له هغې څخه لاره یا نور شیان ولیدلای شي.

و- څادر، ټیټکری (څوروی)

ټیټکری د ښځو او نجونو د سر او بدن پټوونکې دی چې په زیاتو آسیایي او اسلامي هېوادونو کې یې ښځې او نجونې په کور، بهر، مدارس، د لوړو زده‌کړو په تحصیلي مؤسساتو، پوهنتونونو او د کار په ساحو کې اغوندي.

څوروی د رنگ، د ټوکر د څرنگوالي او اندازې له مخې، بیلابیل ډولونه لري. د څوروی یا ټیټکري تجملی ډول چې د هغه ټوکر هم زیات او لري وي، ګلدوزي کېږي چې ښځې او نجونې یې په ودونو، جشنونو، مېلو او داسې نورو د خوشحالیو په ورځو کې په سر کوي.

ټيکري د ساده مامل، بسکلي ورېښمين؛ همدا رنگه د سپين، تور او رنگه گاجونو په ډول هم جوړېږي.

د لوست نوي اصطلاحات

ستر	پرده، حجاب
روحانيون	مذهبي لارښوونکي
معروف	مشهور - معلوم
نوار	فيته

په ټولگي کې فعاليت

- زده کوونکي دې د بسرونکي په لارښوونه په ډوله بيزه توگه د خپلې سيمې او ولايت د جامو د بسکلا او ډولونو په هکله معلومات وليکي او نوروته دې ولولي.
- پوښتي
- قره قلي خولې، پکول، ټوټې، کندهارۍ خولې، زري خولې، اوزبکي خولې، هزاره گي خولې، خاخي او ننگهارۍ خولې. کوم ډول خولې دي.
- ستاسې په نظر که چيرته د خادۍ په شکل او د گڼولو په طريقه کې بدلون راوړل شي ښه به وي او که نه؟ په دې کې خپل نظرونه خوځند کوئ.
- کورني دنده
- زده کوونکي دې د خپل کور او خپلوانو، څخه د ستې کليو لست برابروي او ټولگي ته دې راوروي.

څپلۍ او پايزارونه

لکه څنگه چې وايي: «ستاسې پښې ستاسې دويم زړه دی» څه مفهوم لري؟

چمبوس (وتاري)

زموږ د گران هيراد خلک له پخوا څخه د څرمي پای افرازونو په پښو کولو سره روږدي وو چې د هغې له جملي څخه يو ډول، چمبوس دی. چمبوس اوږد پوست ساق او ډبل تلۍ لري چې د جرايو او پاپتاوو سره په پښو کېږي.

په دې توگه پښې له پخني، گرمۍ او همدارنگه د تپرو، لرگيو، اغزيو او د ضروري شسيانو له ټکرونو او ليکرونو څخه خوندي ساتي. هغه بزگران چې له سهار څخه تر ماښامه پورې کار کوي، شپاته چې په غرونو او دښتو کې تل د خپلو وزو او مېرو د رمو پسي روان وي، وتاري د هغوی ډېر ښه پای افراز دی.

موکي

موکي هم د غواڼي، وزو او د گڼو (مېرو) له څرمي څخه گڼي. د دې ساقونه د چمبوس څخه لږ لنډ وي او بندونه نه لري او کله کله يې د ښکلا او سينگار لپاره په ساقونو کې گلان او څړنلي گڼي.

څپلۍ

څپلۍ، زموږ د هيراد د تودو سيمو د خلکو پاپوشونه دي. د دې تلې له ډولې څرمي او رېر څخه جوړېږي، پاستي پرڅه يې له

نازکي (نرمي) څرمي څخه او د تلې په دواړو خواوو پورې داسې گڼي چې هم د گوتو او هم د پښې د پوړنډې خواوي خلاصی وي چې پښې د گرمۍ او خولو احساس ونه کړي.

په دوو تسمو او يوه سگک (غړی) باندې د پښې بل اړخ ته تول کېږي.

د پکيا او خوښت په ولايتونو کې چې د موزو څخه د تپو کړۍ او نور سامان اوبدللو صنعت مروج دی، له همدې موادو څخه د موزو څپلۍ هم جوړوي چې بې وزله خلک بې ډير کاروي، خو ډېر دوام نه کوي.

موزه

د موزو پښو کول زموږ په هېواد کې له پخوا زمانو څخه رواج و. موزي زياتره د غرڅه او نورو څارويو له څرمنو څخه جوړوي. دا ډول موزي ډېرې نرمې او دوام داره وي او چاپ اندازان يې په پښو کوي. هغه موزي چې د مصنوعي څرمني څخه جوړېږي، د هغو څښي ډولونه دننه منځ کې پټ لري چې پټ لرونکي ډول يې بڼڅي ډېر خوښوي.

مسحې

مسحې تقريباً د موزو په شکل دي، اوږده ساقونه لري؛ مگر د موزي په شان کړۍ نه لري. مسحې د جرابو، پايټاوو او له کلو شو سره په پښو کېږي. د هېواد په شمالي برخو، کابل او په زياتو لويو ښارونو کې يې له پخوا څخه عالمان، روحانيون او شتمن خلک د ژمي په موسم کې په پښو کوي.

جرموق

جرموق د مسحې يو ډول دی چې لنډو ساقونه لري او د نارينه وو د ژمي پای افزاردی. د جوراڼو، نفيسو پايټاوو او د کلو شو سره په پښو کېږي.

پښي (پيزار)

پښي له عادي څرخنو څخه جوړېږي. د مخي پاسنۍ برخه کې د تسمې نرۍ څوکه د چسړگ د فرقي په ډول پورته راځي شوي وي او د پوښې په برخه کې يې هم يوه اوچته تسمه د نيزلو

او پښو کولو لپاره گڼېدلې وي. د پښو تجملي او ښکلې ډولونه هم شته چې د هغې څرخمن ښکلې گلدوزي کوي. د نارينه وو پښې په معمولي توگه ساده او کلکې وي او ښځينه پښې ښکلې، نازکې او گلدازه وي. هغه پښې چې په خپلډولکي سنډوي او زري تار سره گلدوزي شوي وي، هغې ته زري پښې وايي.

کړاوي

دا لرغونې پاچا افراز ترکانې له لرگي څخه تراشي چې په هغې کې د پښو کولو د آسانۍ لپاره يوه تسمه کلکوي. کړاوي د اوداسه لپاره ښه پای افراز دی او اوس يې په حمامونو کې ډېرې کاروي.

لرگين بوټان

د بدخشان په دروازو ولسوالۍ کې د غوزانو او دتوت د ونو له گڼې څخه د بوټانو غوښدي پای افرازونه جوړوي چې له جوړابو او چمبو سو سره يې په پښو کوي. دا بوټان ډير کلک او پښې خوږوي، خو اوس نه استعمالېږي.

بوټان

خرنگه چې زموږ په هېواد کې له پخوا وختونو څخه څرمن ډبره پېدا کېدله، نو په همدې لحاظ په ډېرو سيمو کې د بوټانو گڼل له پخوا څخه دود درلود. په بېارونو کې بېلا بېلې رستي وې چې د نارينه وو، ښځو او ماشومانو له پاره يې بوټان گڼل.

د کابل په بېار کې د بوټ گڼلو مشهوره راسته په "ځيابان" کې واقع وه. همدارنگه د (بوټ آهو) کارخانه هم د کابل په بېار کې ډبره مشهوره وه.

په ټولگي کې فعاليت

- زده کوونکي دې په دور ډلو ورېشل شي. لومړۍ ډله دې له بهر څخه د راوړل شوو پټاي افزارونو صحې او اقتصادي زيانونه او دويمه ډله دې د وطني پاي افزارونو صحې او اقتصادي گټې وليکي او په ټولگي کې دې وروايي.

پوښتي

- ستاسې په نظر که له وطني څرمني څخه يو ټوټه جوړ شي، ښه به وي او که له بهرنيو؟
- که د وطني پاي افزارونو جوړولو ته پاملرنه وشي او د هغې کيفيت ته د خلکو د خوښي او ذوق سره سم بدلون ورکړ شي؛ څومره گټه به ولري؟

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې هغه پاي افزارونه چې په کليو، بيارونو او ولايتونو کې يې خلک په پېښو کوي، د هغوی لستونه برابر کوي او له خانه سره دې ټولگي ته را وړي او ودې وايي چې له هغوی څخه کوم يو وطني پاي افزارونه دي.

د ظوروم څېړنې لنډيز

زموږ خلکو د پخوا څخه د وږينو، نخي، ورنېمو، د پوستکو د جامو او د څرمنې پای افزارونو سره عادت درلوده او دغه ټولې جامې يې پخپله جوړولې. وړی، پنبه او ورنېم به بڼڅو او نجونو وریشل او بيا به خلکو په لاسي کار گاوو کې او بدل هغه جامې چې تر اوسه زموږ په گران هيواد کې کارول کېږي لکه چين، جېلگ، چکمن، قاقمه، گوپېچه، کميس او پرتوگ، واسکټ، پوستين، خادري، خادري، پټکي او لونگي، پټو، پکول، خولي، قره قلبي، گلدوزي شوي خولي، د زري تار لرونکي خولي او داسې نور.

چين: د هيواد د شمال او شمال ختيځو سيمو د خلکو جامه ده، داسې جامه ده چې لستونې، بېلکې، پخن، مخ او استر لري او د مخ او استرنځ يې ورته د مالو چو څخه وکوي؛ تر څو چې بدن تود وساتي.

جېلگ: يې پختې سپکه چپه او د اوږي د گرم موسم د تجمل جامه ده.

چکمن هم د چين په ډول ده. مگر د چکمن ټوکر د يو ډول ميرو د پستو وږيو څخه چې د ((گډيک)) په نوم يادېږي او د غزگاوه وېښانو څخه چې ډېر پاسته دي اوږدل کېږي.

پټو يا خادري داسې جامه ده چې لستونې، پخن، او پاڅپي نه لري، دوه متره اوږدوالی، يو يا يونيم متر سور لري، له وږين تاري يا سنډي ټوکر څخه په ډېره بېلکې بڼه جوړېږي.

واسکټ يې لستونې نيم تته يې جامه ده چې زموږ د هيواد په ټولو ښارونو او کليو کې دود دی.

پوستين د پسونو، د گيلډو، سنجاب، خفک او د سمور پوستکي څخه جوړوي، چې د ژمي توده جامه ده د چين په ډول اوږده لستونې بېلکې غاړه او لمن لري.

افغاني گند هم يوه دوديزه او د بېلکې گل گنډه شوې جامه ده چې نجونې او ښځې يې په خو شحالې، او ملي ورځو کې اغوندي.

لنگي: د نارينه وو د سر سرېوښ دی چې د ځانگړې خولې سره يې په سر تړي، په ټولو ولايتونو کې د دې په سرول دود لري.

خادري د بڼڅو د ستر او حجاب جامه ده چې پخوا به په ښارونو کې د اشرافو کورنيو بڼڅو اغوستلې، اوس هم په ښارونو او کليو کې دود لري.

خپلې، چمبوس، موکي، چپلې او د پای افزارونو نور ډولونه په هيواد کې دود دي چې خلک يې له څرمنې، پوستکي، او نباتاتو څخه جوړوي او د اقليمې شرايطو سره سم يې په پښو کوي.

پنځم څپرکی

تفریحي او سیمه یيزې لوبې

د دې څپرکي موخې

زده کوونکي د سیمه یيزو لوبو په دوديزو ارزښتونو لکه سانگه وهل، وزلوبه، د ځوانانو او ماشومانو د لوبو په بېلابېلو ډولونو چې زموږ د هېواد په هر گوټ کې دود دي پوهېږي. زده کوونکي باید د ماشومانو او ځوانانو د بېلابېلو سیمه یيزو لوبو ډولونه وپېژني. آس چې ښکلی او د غښتلي بدن څاروی دی، زده کوونکي دې له هغې څخه د گټې اخیستلو طریقه زده کړي، او په دې باندې دې وپوهېږي چې آس ته د سورلی او د پیتي دلیردولو سرسیره، د بهرنیو سیلانیانو پاملرنه را واړوي. زده کوونکي دې دا زده کړي چې په کوم ډول کولی شي چې سانگه وهلو او وزلوبی ته د یوې افغاني ملي لوبې په توگه نړیواله بڼه ورکړي.

سانگه وهل

سانگه وهل (نيزه بازی) کوم ډول لوبه ده؟
سانگه وهل ډېره پخوانۍ او پټه
زړه پورې لوبه ده چې زموږ د گران
هيواد په سويلي سيمو؛ لکه: غزني،
پکتيا، لوگر او پکتیکا کې ډېره کېږي.
سانگه وهل د دې خلکو دوديزه لوبه ده.
کوم آسونه چې د سانگي وهلو لوبې ته
روزل کېږي، دوزيرستان له سيمي څخه
بې راولي، چې هغو ته وزيرې آسونه وايي.
دا آسونه اوچته غاړه، تيز او نازکه
خورونه، مناسب اندام، مشکي، کړنگ،
کمپند، سُرخون، اَبَرش، سسمند،
قره کهړ او داسې نور رنگونه لري. نيزه
بازان هغه سمند آسونه چې تور څنگونه او دهغه له پاسه سپين رنگ او په تندي کې سپين خال
ولري، د دې لوبې لپاره خوښوي. هغوی خپل آسونه په ښکلو زينو نو او خلونو، په ورښمښتو
خولدي لرونکو دستمالونو او پالوښونو سره چې په هغې کې کوچني هندارې لگېدلې وي،
سنگاروي.
نيزه تيره نوک (خوکه) لري او د اوسپني يا له کلکو پولادو څخه جوړېږي چې د دوو يا درې
مترو د بانس لړگي په سر کې بې کلکوي. د نيزې د لړگي اوږدوالی زياتره د نيزه باز په خوښه
وي.
نيزه بازي د اخترونو په ورځو، د نورو په مېلو، ودونو، زوکړو او د خوشحالو پټه نورو
مراسمو کې ترسره کېږي چې ټول خلک د نندارې او سيل لپاره د نيزه بازي ډگر ته په ډېره
مينه ورځي.

د سانگي و هلو د لوبي طريقه

له مشرانو څخه يوتن په خپل څادر کې د لرگي نيم متره مورې راوړي او د سيالی د وگړ په منځ کې يې د څو قدمونو په واټن په ځمکه کې ټکوهې او بيا هر نيزه باز په خپل آس باندي سپور په نني لاس کې يې نيزه او په کېن لاس کې يې د خپل آس قيزه (واگي) نيولي وي ، په خپل وار سره د لوبي وگړ ته ورځي او د مورې د راپورته کولو په مقصد خپل آس هغه لوري ته په منډه کوي. په دې وخت کې ډولچې چې د مورو په خوا کې تيار ولاړ وي، د سواره او د آس د تهيح او مستي په خاطر د ډول آواز تيزوي او نندارچيان چې د سواره د مېلې په لور دواړو خواو ته په کنارونو کې ولاړ وي، د هغه د بسري لپاره لاسونه پر کوي. نيزه وهونکي خپل ځان له نيزې سره د مورې په خوا را تښتوي او د نيزې څوکه په زور سره په مورې کې ور نښاسي او هغه په ډېر مهارت او تيزۍ سره له ځمکې څخه راباسي.

د نيزه بازانو له گډون کوونکو څخه هر يو په خپل وار سره دا فعاليت سرته رسوي. هر چا چې ډېر بري لاس ته راوړل دولې دويم پړاو ته لاره پيدا کوي.

د نيزه بازي دويم پړاو

يو ځل بيا يو څو دانې مورې په ځمکه کې ټکوهې او بايد چې اتل نيزه باز دا ټول مورې د آس په يوه منډه يو په بل پسې د نيزې په واسطه له ځمکې څخه راباسي او اوجت يې کړي. کله چې په دې کار هم بريالی شو، بيا يو دسمال د تنگۍ لښتې په سر کې بندوي يا د نضوارو قطي چې کوچنۍ آيينه لري، اتل نيزه باز ته يې نيسي چې دا شیان هم د آس د ځفاستي په حالت کې د خپلې نيزې په څوکې را اوجت کړي او دا ټول حرکونه بايد په زيات سرعت سره ورسېږي. دا عمل څو واره تکرارېږي.

د سیالی سرته رسېدل غالباً دوه یا درې ساعته نیسي او بیا پای ته رسېږي. د سیالی د پایښي خوشحالي د ټوپکو په جړو او ملي اتیونسو سره بدرگه کېږي. د مسابقې د ایل او ټولو نیزه بازانو لپاره بیل انعامونه لکه: نغدي روغې، پسه، نوې جامې، لونگی، چینسه او داسې نور شیان ورکول کېږي. البته د لوبې د ایل انعام له نورو نیزه بازانو څخه زیات وي. همدا شان پسه حاللوي او نیزه بازانو ته مېلمستیا ورکوي. ډولجې خپل انعام ته نغدي پیسي اخلي.

په ټولگي کې فعالیت

- زده کوونکي دې د نیزه بازی د آس ځانگړتیاوې ولیکي او په ټولگي کې وپلوي.

پوښتي

- د نیزه بازی په لوبه کې څو سپاره برخه اخلي؟
- نیزه بازی زموږ د هېواد په کوم زون کې ترسره کېږي؟
- د نیزه بازی د اجرا کولو طریقه تشریح کوئ؟
- کېدای شي چې د نیزه بازی لوبه ملي او بین المللي شي؟ خپل نظرونه څرگند کوئ.

کورنۍ دنده

هر زده کوونکی دې په خپل کلي، ښار او سیمه کې د نیزه بازی په هکله معلومات راټول او په راټلونکي درسي ساعت کې دې څوخته خپلو ټولگيوالو ته وپلوي.

آس

- آس څه ډول څاروی دی؟

آس زورور، مقاوم او قوي هیکله څاروی دی چي په يقيني توگه په پخو انبو وختونو کي وحشي و، بيا انسانانو وروسته اهلي کړ. له آسونو څخه پسه بار وړلو، سورلي، او ان په جگړو کي کار اخيستل کېږي. په پخوا زمانو کي هم لکه د نن په شان د جگړو ډگرونو ته د وسلو او جنگي سامانونو د لېږدولو او د دې خدمتونو د سرته رسولو لپاره له آس څخه کار اخيستل کېده.

آس د هغه د بدني جوړښت او کار اخيستلو له نظره په درې ډوله دی:

ج - يابو.

ب - پيگه آس،

الف - د وړلوبي آس.

الف - د وړلوبي آس

د آسونو د روزونکو د تجربې له مخې سربيره د آسونو له جنسيت څخه د ځينو ځانگړيو رنگونو لرونکي آسونه په طبيعي توگه د نورو رنگونو پر آسونو باندې نښکني لري، لکه: جيران (Jeran) آس.

له دې سره سره د وزلوبې ښه آس هغه آس دی چې اوچته ونه او اوزدې پښتې ولسي او د خلوروارو پښتو په منځ کې ساحه يې پراخه، سر، غاړه، دواړه اوزدې او د بدن مخکښې برخه يې

د وروستۍ برخې په نسبت اوچته، با حجمه او په اصطلاح (شیرپیش) ډوله وي. د آس غاړه راوتلې (اوزده) ملا نسبتاً لنډه، خنګرې (سمان) يې د يابو آسونو د خنګرو په نسبت ظریف، د خټې (سال) او د لکۍ وپښتان(لومي) يې لږ کمې او تنګ تری په اصطلاح کې (تک يال، تک سم او تک دم) وي. که چیرته (سپين تمدی او خلور سپين سمان) ولري، ډېر ښه آس گڼل کېږي. په خانګرې توګه که دغه ښې په جیرن آس کې وي، د وزلوبې لپاره ډېر غوره او مناسب آس دی.

خرنګه چې آس يو ښکلې خاړوی دی، نو له دې امله پاچاهانو او امپراطورانو د خپل شان او شوکت د ښودلو لپاره ښکلې او نامتو آسونه د طلايي براقونو (ګاڼو) سره ساتل، په جشونو، ملي او مذهبي اخترونو او په نظامي نمايشونو کې به يې استعمالول.

زموږ د گران هېواد په شمالي ولايتونو کې خلکو له پخوا څخه آسونه اهلي کړي او له هغې څخه يې په بار وړلو، سورلۍ او د وزلوبې لپاره ګڼه اخیستي ده.

د وزلوبې لرغونی لوبه د دې ولايتونو په خلکو کې تل دود وه. د لوبو، قوی هیکلو او مساهرو چاپ اندازانو نومونه لکه: تاش پهلوان، برکش پهلوان، حفيظ پهلوان، پهلوان خدایي او داسې

نور په سلګونو مشهور نومونه او اسم هم د شمال د خلکو په ذهنونو کې شتون لري.

ب- پيگه آس
پيگه آس نسبتاً کوچنی او گړندی وي. سپور د سيالی په وخت کې د خپل آس په لورڅه او برېنده شا(پرتنه له زین او خل) سپرېږي. زموږ د هېواد

په شمالي سيمو کې خلك د نوي كال په دوديزه مېله، ودونو او د جشنونو په خوشحاليو كې پيگه آس ځغلوې.

ج- يابو

دا آس د قورۍ جسم لرونكې دى. د دې سر، وروستۍ برخه، پټې، ورنونه او سسمان ډېرل او مضبوط دي.

څټ (يال) او لكۍ يې د وېښتانو (لومو) څخه ډك وي. ډېر ځغليدونكې او گړندۍ نه دى. يابو د باروړلو، كراچۍ او د گاډۍ په كښولو كې كارول كېږي.

د رنگ له مخې د آس ډولونه

د رنگ له مخې د آس ډولونه په لاندې ډول دي:

جېرن، قول، سمند، بوز، سرخون، تورورغ، مُشكې كَمِيْد، اَبَرش (گل بادام)، برگ (ابلق)، گل گر، قره كهر، كو كلان، او داسې نور.

۱- جېرن: د جېرن آس رنگ سور زېر ته نژدې دى. دغه رنگ د سمند او تورورغ ترمېخ دى. هغه جېرن چې په تندي باندي سپين خال ولري، هغې ته "جېرند بورزاق" وايي.

د خلكو په گومان جېرن اصیل آس دى.

۲- قيزيل: قيزيل آس سور رنگ نه لري؛ بلکې يو ډول خاص سپينوالى لري. ۳- سمند: دغه آس زېر رنگ لري.

۴- بوز: سپين آس ته بوز وايي او چې په سپين رنگ كې د وېښتانو په منځ كې هسېخ تور وېښته نه وي، د شير بوز په نوم يې يادوي.

۵- سُرخون: سرخون سپين دی مگر تور وينبان هم لري. په خانگري توگه په غاره او پښو کي بي د سپينو په نسبت تور وينبان ډېر وي.

۶- توروغ: د توروغ رنگ سور دی.

۷- مُشکي: د مشکي آس رنگ ټول تک تور وي.

۸- کُميد: هغه آس چې د هغي رنگ، نه تور مشکي او، نه سور توروغ بلکي رنگ يي د سور او تور په منځ کي وي.

۹- اَبَرش: هغه آس دی چې په هغي کي ټول رنگونه موجود وي.

۱۰- ابلق: دا آس تور او سپين يا سور او سپين رنگونه لري.

۱۱- گل گر: هغه سرخون چې سپين رنگ او خرمالي وينبان ولري.

په ټولگي کي فعاليت

- زده کورنکي دي په څلورو ډلو ووېشل شي او هره ډله دي د دريو ډولو آسونو خانگرتياوي په خپلو کتابچو کي وليکي او د هرې ډلې مشر دي، هغه د ټولگي په مخ کي ولولي.

پوښتي

- تاسي څو ډوله آسونه پيژنئ؟

- د وزلوبې آسونه کومې نښگي او خانگرتياوي لري؟

- له آس څخه په کومو چارو کي کار اخيستل کېږي؟

کورنۍ دنده

- زده کورنکي دي د خپلانو، د کلي او د سيمې له خلکو څخه د آس په هکله معلومات راغونډ کړي او په خپلو کتابچو کي دي وليکي.

وزلوبه

- وزلوبه څه ډول لوبه ده؟

په وزلوبه کې اړوند توکي

وزلوبه زموږ د خلکو لرغوني او ملي لوبه ده او د خلکو د اتلولي او شهامت نښه ده. چې په دې لوبه کې د خپل توکي دا دی: پهلوانان (چاپ اندازان)، د وزلوبې آسونه، د آس سمان

آلات. دا عناصر هر یو پر لوبه باندي اغيزه لري چې له جزياتو سره لوستل کېږي.

د بزکشي، د آس براق (ابزار) قيزه، رکاب، زين، قمچين، نکل، قوش فون، پشت تنگ، زيرتنگ، ترفو، چرگي، سوزني، پيش بند، د فسراک

تسمه، جلدوق، نعل، دواله او داسي نور.

د چاپ اندازانو جامي

د خاوريو له پوستکو څخه جوړشوی پکول، له پومبي څخه ډکه شوي گويچه، پلون، موزي، پاپاوي او کمر بند.

د وزلوبې د آس روزنه

د وزلوبې آس په خانگري ډول روزل کېږي. د آس روزونکي ته (مير اخور) يا (سيس -savis) وايي. سيس د بزکشي آس په پسلي او دولي کې له وښو څخه په ډکو چمبونو او خرخابونو کې پيايي. د مني په موسم کې يې په کمند (جای بند) کوي، ورشي، وچ واښه او رشقه ورکوي.

هره ورځ آس خرخره کوي او خاورې او گډونه يې له بدن څخه لرې کوي. هره اوونۍ د آس بدن په اوږو او صابون مينځي او دوه درې مياشتي ورته ورشي، واښه او اوبه يوځايي ورکوي، آس په دې طريقه روزي او وزلوبې ته يې چمتو کوي.

د وزلوېي آس خانگړتياوې

د وزلوېي آس غښتلی، قوي هيكله، مقاوم او تيزوي. که د آسونو د لوېي ډلې (قوره) په منځ کې آس احساس وکړي چې پر انسان يې تر پښو لاندې شوی دی؛ خپلې پښې ور څخه اړوي او پر هغه يې نه ږدي.

کله چې آس وگوري چې سپاره يې خوسي راپورته کړ، نو په تيزۍ سره د آسونو د قورې لسه مینځه ځان باسي.

د هېواد د شمالي سيمو ځوانان او تنکي ځوانان د ځوانۍ له لومړيو ورځو څخه په آس سپرېدل، ځغلول او د وزلوېي مشق او تمرين کوي.

د وزلوېي موسم

وزلوېه له ډېرو پخوا زمانو راهيسې تر نن ورځې پورې زموږ د هېواد په شمالي سيمو کې دود ده. دا لوبه د نوي کال په لومړۍ ورځ، ودونو، جشنونو، ماشومانو په ستنولو، اخترونو او په نورو ملي ورځو کې سرته رسېږي.

د وزلوېي ډگر بايد هوار، بې تېرو او بې خنلونو وي. يو کلن يا دوه کلن خوسي حال لوي او هغه په لوبه کې کښيږي. پخوا به ورغومی يا وزه استعمالېدله؛ ځکه ورته وزلوېه ويل کېږي. وزلوېه په دوو ډولو سرته رسېږي:

- يو ډول يې پخوانۍ.
- (دوديزه) لوبه ده. بل ډول يې هغه ده چې په پخوانۍ لوبه کې يو څه بدلونونه راوړل شوي دي.

الف - د عنعنوي وزلوبي طریقه

کله چې د آسونو خاوندان، چاپ اندازان او نور خلک خبر شي چې په پلانګي، سيمه کې وزلوبه کېږي نو ټول په مينې سره د لوبې ډګرته چې مخکې ټاکل شوي ځای وي، ورغونډېږي. په معمولي توګه له پنځوسو او سلو سپرو څخه زيات په يوه لوبه کې ګډون کوي او په زرګونو خلک يې نندارې ته راځي. يو يا دوه کلن خوځي حلالوي. ګډه يې نشوي او د ډګر د برداشت (جګولو) په دايره کې يې پر ځمکه غورځوي. په دې لوبه کې چاپ اندازان په يوه ډله کې لوبه کوي. دې ډول وزلوبي ته (توده بړا) وايي. يعنې هر پهلوان چې خوځي د آسونوله (تودي) څخه بيرون کوي، هغه د لوبې ګټونکی شمېرل کېږي.

د لوبې پيل

کله چې خوځي لومړی ځل په دايره کې وغورځول شي؛ نو چاپ اندازان يې له څنډه پر خوځي حمله کوي او هر چاپ انداز هڅه کوي چې ځان خوځي ته ورسوي، تپت شي او هغه له ځمکې څخه راپورته کړي.

يو بل په څنګ (برغۀ) وهل، بې باکه بړغلوته او د قوی آسونو ګوزارونه اوتکرونه، د رسمي پهلوانانو زور او مهارت داسې پيل کېږي؛ لکه د شاعر په وينا:

دو ده ساله اسپ و سه ده ساله مرد - بر آرنه از سنگ پورلاد، گرد

البته هغه آس او چاپ انداز په دې لوبه ګډه ګوډه کې زور کوي او دايرې ته ور دننه کېږي چې ډېر روغ، دپياوړي بدن لرونکی، زورور او تجربه کار وي او دپهلوان په سر، پکول، په پرمې سره ډوک شوی شلوار، ګوپيچه او په کلکو مضبوط موزو باندې ملبس وي.

دغه له قوت څخه ډوک کورنښو نه او هلې ځلې په ساعتونو دوام کوي او په لږ وخت او آسانۍ سره څوک خوځي له ځمکې څخه پورته کولی نه شي.

په آخر کې له ساعتونو قوی کورنښو نو او هلو ځلو څخه وروسته له پياوړي چاپ اندازانو څخه يو کس له خپل غښتلي آس سره خوځي له ځمکې څخه پورته کوي او د آسونو له تودي څخه يې د باندې وړي. کله چې د ميدان حکم هغه ومني نو د لوبې د يو دور ګټونکی ګڼل کېږي. په دې وخت کې يو تن غږ کورنګی (جارچي) په اوچت آواز سره د هغه نوم او د هغه د آس د خاوند نوم د لوبې په ډګر کې اعلانوي چې ټول خلک ترې خبر شي او ټول خلک چاپ انداز ته شاباسی وايي. د آس خاوند او ځينې نور خلک هغه ته سالم (پيسي)، چينه، لونګي او نور

شيان د انعام په ډول) وركوي. دا لوبه تر مازيگړه پورې دوام كوي. مازيگړ د ميدان حكم (آخر او غلاغ) اعلا توي. يعنې هر چاب انداز چې په وروستي ځل كې خوسې د تودې له منځه ييرون ته انتقال كړ نو هغه د نن ورځې د سيالۍ گټونكي گڼل كېږي او لوبه پاى ته رسېږي.

ب - د وزلوبې اصلاح شوي ډول

په دې ډول وزلوبه كې چاب اندازان د سيمې پر بنډ سره دوه لوبېلي جوړوي او لوبه كوي. په پراخه او هوار ميدان كې دوه دايرې چې يوه د برداشت دايره او بله دد بيلگې په توگه پينځلس سپاره له يوې لوبېلي څخه او پينځلس سپاره له بلې لوبېلي څخه ټاكل كېږي. حلال (غورځولو) دايره ده په تخميني توگه د پينځوسو مترو په واټن ټاكل كېږي او تقريباً د پينځوسو مترو په واټن يو بيرغ په ځمكه كې دروي.

خوسې د برداشت په دايره كې غورځوي. د دواړو لوبولو سپاره د برداشت له دايرې څخه څو مترو لري يو بل ته مخامخ درېږي. د ميدان د حكم په اشاره د دواړو لوبولو سپاره له دواړو خواو څخه په خوسي يرغل كوي او هره لوبوله هڅه كوي چې خوسې له ځمكې څخه پورته كړي. څرنگه چې په دې لوبه كې د چاب اندازانو شمېر ډېر زيات نه دى او تيمونه هم دوه دي، نو له چاب اندازانو څخه يو تن ژر خوسې له ځمكې څخه پورته كوي او د بيرغ په لورې منډه وهي؛ چې له بيرغ څخه دوره وکړي او بيا يې د حلال دايرې ته ورسوي او د خپل نيم لپاره د امتياز نومره واخلي.

طبعاً په دې لوبه كې د سيالې لوبېلي له سيمو څخه يو كس (بانېش) كوي. يعنې (د آس په شا باندې په يوه اړخ سره ځملي) او خوسې له يوې بلې بڼې څخه را نيسي او په ټول قوت سره خوسې له مقابل چاب انداز څخه د راشو كولو او راټولو په مقصد كښ كوي. داسې قوت چې د منډې په لوبه كې آسونه كله يو له بل څخه لري شي او كله بيا بېرته په زور يو له بل سره لگېږي.

د امتياز نومه اخیستل

له دروړ حالتونو څخه بهر نه وي. يا به يو چاپ انداز په يو اڅي يا به دوه چاپ اندازان په گډه سره خوښي ته له بيرغ څخه دوره ورکوي او د حلال دايرې ته يې رسوي او امتياز اخلي. طبعاً په دې لړ کې ټول چاپ اندازان د خپل ټيم له غړو سره مرسته کوي. آس يې په قهچين وهي. هغه له قيرو څخه رايښي او له خپل ټيم سره په لسگونو ډوله مرسته کوي او همدا رنگه خپل آس د مخالف ټيم د آسونو مخې ته دروي او کوبښن کوي چې د مخالف ټيم د بري مخنيوی وکړي.

د دې وزلوبې ښکته او ځانگړنه په دې کې ده چې د سپرو شمېر پکې کم دی، هم آسونو او هم چاپ اندازانو ته تکليف او زحمت کم رسېږي. د لياقت او وړتيا د ښودلو فرصت هر چاپ انداز او هر آس ته زيات په لاس ورځي او د هر پهلوان مهارت په ښه ډول څرگندېږي. د هر ټيم د غړو په منځ کې هر چاته په لوبه کې د برخې اخیستلو او مرستو زمينې برابرېږي. په عامه توگه وزلوبه يو ډېر دروند ورزش دی چې د هغې د سرته رسولو په لړ کې د پهلوانانو سر، پښو، لاسونو، ملا او د بدن نورو غړو ته سخت زيانونه او تکليفونه رسېږي. کله کله يو چاپ انداز له خپل آس سره پر ځمکه را پرېوځي. آس او پهلوان دواړه سخت ژوبل کېږي. يا د مېلې په حالت کې آسونه په خپلو کې ټکر کوي چې زيات تکليفونه رامېنځه کوي او ان د مرگ او مړينې ليکه هغوي تهديدوي.

له دې سره سره بيا هم وزلوبه ډېره له ولولو ډکه لوبه ده او لاندې زيانونه او نيمگړتياوې هم لري.

- دوزلوبې د آس روزل ډېر لگښت لري.

- په وزلوبه کې د خوښکي کښول چې حلال او د خوړلو شی دي سم کار نه دي. که د خوښکي پر ځای له څرمن او رڼو يا بل کوم شی څخه د خوښکي په څېر يو جسم جوړ شي او په وزلوبه کې ترې کار واخيستل شي، ښه به وي.

د وزلوبې په لوبه کې داسې گټور اصلاحات راوړل شي چې چاپ اندازانو او آسونو ته د زيانونو درسيډو مخنيوی وشي او هسې قواعد او قوانين منځ ته راوړل شي چې د هغې زيانونه راکم شي نو بيا به ديو ملي ورزش په توگه په نړيواله کچه وپېژندل شي.

په ټولگي کې فعاليت

- زده کورنکي دې د وزلوبې د ښه کېدو او د هغې د نړيوال کېدو لپاره خپل افکار او نظريات وليکي.

پوښتني

- وزلوبه څه ډول لوبه ده؟
- د وزلوبې آس، پيگه آس او يابو يو له بل سره څه توپيرونه لري؟
- د وزلوبې اصلاح شوي لوبه په کوم ډول سرته رسېږي؟

کورنۍ دنده

- زده کورنکي دې د وزلوبې په هکله د خپلو سترگو ليدلي يا د خپلوانو له تجربې څخه يو څه معلومات وليکي او په راتلونکي ساعت کې دې ټولگي ته راوړي او ودې لولي.

سيمه نيزې لوبې او کاغذپران

- سيمه نيزې لوبې څه ډول لوبې دي؟
سيمه نيزې لوبې د ماشومانو او ځوانانو په جسمي او رواني وده کې ډېره اغېزه او ارزښت لري. سيمه نيزې لوبې ډېر ډولونه لري چې مور د لڼه دوه په زړه پورې لوبې تاسوته در پېژنو چې د بوبو گل چې؟ او کاغذ پران په نومونو يادېږي.

يو! يو! گل چې؟

- د گېرون کورنکو شمېر - ۶ - ۸ کسه
- پسرلی
- د لوبې وخت
- د هلکانو عمر - د ۵ - ۱۲ کلنۍ.
- د لوبې وسيله - يوه لوبگۍ.

د پسرلی په موسم کې چې هوا معتدله وي، هلکان د لوبو په ميدان کې راغونډېږي او خبرې سره کوي چې: (يو! يو! گل چې؟)
لوبه وکړي. دا لوبه يو مير لري او په يوه ډله کې ترسره کېږي.

د لوبې کولو طريقه

لو ننگي. د رسي په ډول تاووي او په يوه سري کې ورته د بادرننگ غونډی غوړته اچوي. مير تاو شوی لو ننگي. (ډبلې) په لاس کې نيولي او پر يوه غونډۍ باندې کښيې او غوړته شوي برخه خپلې پوزي ته تړدي کوي، گڼې چې ددې په بويولو يې له گالانو څخه د يوه گل عطر حس کړي دی. هلاکان يې مخي ته درېږي او له هغه څخه پوښتنه کوي:

يو! يو! گل چمه؟ (د کوم گل بوی؟) مير په دواړو لاسونو باندې په خپل نظر کې د نيول شوي گل اندازه په تخميني بڼه تمثیلي او وايي: (دومره گل).

هلاکان بيا پوښتنه کوي: ((ناخي مي؟ ناخي مي؟)) يعنې دغه گل په باغونو کې شين کېږي يا په غرونو کې؟، دمثال په توگه مير ځواب ورکوي: ((ناخي)) يعنې غرنۍ.

هلاکان بياهم د مير په نظر کې نيولی گل د پيژندلو او پيدا کولو لپاره يې له واره خپلو پوښتنو ته داسې ادامه ورکوي:

يو گڼ؟ گل قره قاش؟ گل جوخاشيم؟ گل نوروزي؟ گروږب؟ تاران؟ ابري؟ او داسې نور ...

هلاکان هريو له مير څخه د گالانو د نومونو پوښتنه کوي او له ډيرو پوښتنو څخه وروسته، د مثال په توگه يو هلاک چې پوښتنه وکړي: گروږب؟ ناخاي مير وايي: (ده! ده سر گروږب) يعنې

سسـم دي
وربـل) او
هغه. ډبلې.
ته ورکوي.
هغه هلاک
چې اوس
گويا
(بیکاري)
دی، ډبلې
نيسي او له
خپل سر

څخه بلې يې گرده راتاووي او د ډگر په منځ کې په نورو لوبغاړو باندې يرغل کوي او په ډبلې باندې يې وهي.

لوربغاري په مستي، او خدا گانو سره منډې وهي، تښتي او په احتياط سره خاڼونه د ډولې له گزارونو څخه لرې ساتي، خو په عين وخت کې هڅه کوي چې ښکاري راوښي.

لوربه لنډ وخت (لس – پنځه لس) دقيقې د هلاکانو په منلو، ټوپونو او خداگانو سره دوام کوي او په آخر کې ښکاري نښل کېږي او هغه په ځمکه باندې اچوي. سترگې يې پټوي. يو هلاک ډولې، بل د هغه خولې، اخلې او په يوه پټ ځای کې يې ږدي او نور هلاکان، ښکاري په پټو سترگو د مير حضور ته راولي.

مير پوښتنه کوي: «چيرته تللي وي؟» هلاک وايي: "ښکار آښه منښه" مير بيا پوښتنه کوي: "خو دي ووهل؟" ښکاري د وهل شور ډولېو شمير وايي، که خواب سم وي، باک نشته او که خواب سم نه وي ټول په يوه آواز وايي: "يوه گناه" (خړنگه چې ټول په دې منلو ترورکي د ښکاري گزارونه شميرلي وو او دوی ته معلوم دی). مير بيا پوښتنه کوي: «ته چا ځملاولي؟» ښکاري د هغه کس په لورې چې دا يې ځملولی و په طنز او ټوکي سره اشاره کوي او وايي چې: "دغه هلاک" خولې، چا راوره؟ دي هلاک، ډولې له چاسره ده؟ خولې له چاسره ده؟ دا پوښتنې مير له ښکاري څخه کوي. طبعاً ښکاري ځينو پوښتنو ته سم ځوابونه وايي او په ځينو ځوابونو کې تېروتنه کوي.

د ښکاري گناهونه د هغه د ليکا ځوابونو په اندازه ټاکل کېږي.

په پای کې ډولې، چې يې په هرځای کې پټه کېږي وه، راوړي. مير د ښکاري د گناهونو (ليکاگانو) په شمير په ډولې باندې ښکاري په اوږه وهي. (اښه دغه وهل د تفنن او تفريح په غرض دي نه د اذيت او تکليف وړ کولو په مقصد) په دې ډول د لورې يوه دوره پای ته رسېږي. دا لوربه څو وارې د هلاکانو په مستي، منلو، خداگانو، ټوپونو او ځينونو سره يوښم يا دوه ساعته دوام کوي او کله چې ستومانه شول، لوربه پای ته رسېږي.

د پتنگ کاغذ پران (لوبه)

په ژمي کې ماشومان کومې لوبې کوي؟
 د کاغذ پران لوبه د کابل ښار او د هېواد پسه
 نورو ښارونو کې د ځوانانو او خلکو ترمنځ په
 دوديزه توگه له پخوا څخه رواج لري.
 ځوانان کاغذ پران د نازکو رنگه کاغذونو او د
 بانس له نړيو لريو څخه په ډول ډول شکلونو
 جوړوي چې هغې ته يوه پارچه، دوه، درې،
 څلور يا پنځه پارچه، کشميرې، واسکې،
 کله گنجشکې، چشمک دار او نوشته دار وايي.
 د کاغذ پران جوړول هم خپل استادان يا کسبگر لري چې په ډول ډول شکلونو يې جوړوي او
 په د کانونو کې يې خرڅوي.

د کاغذ پران جتبول

د کاغذ پران د جنگو لوبه پران شیان تر څانگرو شرایطو لاندې تر سره کېږي دمثال په توگه:
 د کاغذ پران او د هغه د شیشه وهل شوي تار او داسې نورو لپاره څو کسان د دوو
 لوبو کورونکو په منځ کې منځگړیتوب کوي. د تار جنسیت گوري چې دواړه له یوې کارڅانگې
 څخه وي.

ميا يو کس د تار چرخه په لاس کي نيسي او بل کس کاغذ پراڼ الوزوي او په هوا کي نبي په مهارت د خپل سيال له کاغذ پراڼ سره په جنگ اچوي او دواړه لوبه کورونکي هريو هغه کوي چي لوبه وگټي.

په ټولگي کي فعاليت

- زده کورونکي دې په بيلا بيلو ډلو د بوبوگل چي؟ لوبه دلېسي د ورزش په ډگر کي ترسره کړي.

- زده کورونکي دې د کاغذ پراڼ لوبې په اړه خپل نظرونه ووايي.

پوښتي

- بوبوگل چي؟ څه ډول لوبه وه؟

- ستاسي پوښته له دې دوه لوبو څخه نورې کومې لوبې زده دي؟

کورني دنده

- زده کورونکي دې هر يو د خپلو خپلوانو او مشرانو څخه د دوو لوبو پوښتي وکړي، په خپلو کتابچو کي دې ولېکي او ټولگي ته دې راوړي.

د پنځم څپرکي لنډيز

تفريحي او سيمه ييزې لوبې د ماشومانو، ځوانانو او ان د لويانو په ژوند کې ډير ارزښتونه لري.

لکه نيزه بازي چې ډيره لرغونې او په زړه پورې لوبه ده، زمور د هيواد په سويلي سيمو کې ډير دود لري او ددې خلکو د ځانگړو دودونو څخه ده.

نيزه باز په ځانگړي آس سپرېږي، نيزه په لاس کې نيسي د آس په څغلولو سره هغه ميخ چې په لوبغالي کې پرځمکه ټکو هل شوی دی د نيزې په څوکه يې دځمکې څخه پورته کوي، سيل کوونکي هغه تشويقوي او انعام او جايزه ورته ورکوي.

آس يو زورور، ښتلي، قوي او ښکلې حيوان دی چې د هغې څخه په بېټي وړلو، سورلی، وزلوبه او په نظامي موخو کې گټه اخيستل کېږي.

آس د کار کولو او د پوستکي د رنگ له اړخه بيلا بيل ډولونه لري، چې د هغې ډولونه د رنگ او پوستکي له پلوه په لاندې ډول دي:

چيرټ، قزبل، سمند، بوز، سرخوټ، توروخ، قره گهر، کوکلان او داسې نور آسونه. د آس څخه په وزلوبه کې هم کار اخيستل کېږي. وزلوبه زمور د هيواد د شمالي سيمو د خلکو پخوانی او لرغونی ورزش او لوبه ده چې دهغوی د شهادت او قهرمانۍ ښکارندويه ده. دوز لوبې آسونه ښتلي، تنومند او هوبښار دي او په ځانگړي ډول روزل کېږي. وزلوبه په دوه ډوله ده يو پخوانی سټي ډول دی چې ډېر شمير سوار کاران وربکې گډون کوي او ځانته کوم تيمونه نلري. بل يې اصلاح شوی ډول دی چې چاپ اندازان د سيمې په معيار وربکې دوه ډلې جوړوي او دسيالی په ترسره کولو پيل کوي او حلال شوی خوښی په سيالی کې کښوي، که چېرته د خوښي پرځای يوبل جسم چې خوښي ته ورته وي وکارول شي غوره به وي. سيمه ييزې لوبې د ځوانانو او ماشومانو په جسمي او رواني روزنه کې ډېر ارزښت لري. او دا لوبې بيلا بيل ډولونه لري لکه بوبوگل چې؟ او د کاغذ پران لوبه.

د بوبوگل چې؟ په لوبه کې چې ځوانان په يوه ډوله کې لوبه کوي او يو ميرلري، ديوه گل په نوم د بوښتني په وړاندې کولو سره چې د لوبه کوونکو څخه کېږي، په ډېر شوق او خوند سره لوبې ته دوام ورکوي.

د کاغذ پران لوبه هم د کابل ښار او دهيواد په نورو ښارونو کې د خلکو او ځوانانو ترمنځ د پخواڅخه دود درلوده چې هغه به يې د نري کاغذ او د بانس د نازکه لرگيو څخه جوړاوه او په هغه تار چې په خرڅ کې يې تار گړي وي په هوا کې اوچتوي او دبل کاغذ پران سره يې په جنگ اچوي.

شپږم څپرکی

مالداري، باغداری، ځنگلونه، درملې بوټي او مېلې

د دې څپر کې موڅپي

زده کوونکي پوهېږي چې زمونږ هيواد يو کرښ هيواد دی. ددې برابره او مناسبه هوا د هيواد په ډېرو سيمو کې د ونو د بيلابيلو ډولونو او دضورو او اعلى ميوو د ودې او نمو سبب شوي ده.

زمونږ د هيواد ډېر خلک په کرنه، بڼوالۍ، د ځنگلونو په جوړولو، د شاتو مېچيو په روزلو، د ماهيانو روزلو، د غويانو او چرگانو په فارمونو کې مشغولتيا لري او ددې لارې څخه ډېرې گټې لاس ته راوړي.

زده کوونکي دې د هيواد زراعتي کېدلو ته خپل پام وگرځوي او د بڼوالۍ، د ځنگلونو جوړولو، د سيل ځايونو جوړولو او د ژوند د چاپيريال د ساتلو د پرمختگ مفکوره دې پيدا کړي.

زده کوونکي بايد پوهه شي چې ځنگلونه او د سيل ځايونه د زرگونو فرهنگي او تاريخي ميراثونو په څنگ کې د نړۍ د سيل گرۍ د صنعت د ودې او دنړۍ د سيلايانو د پام راگرځول به ددې سبب شي چې د دې لارې څخه زمونږ خلکو ته ډېرې زياتې گټې تر لاسه شي.

مالداري، باغداري او ځنگلونه

- تاسي د خپل هېواد د غوره مېورو ډولونه پيژنئ؟ نومونه يې واخلي.
- ښه او غوره انار، انگور، زردآلو، شفتالو، توت، مېه او غوره ناک د افغانستان په کومو سيمو کې پيدا کېږي؟

زموږ د گران هېواد خلک په سلو کې له اتياوو څخه ډېر په کرنه او مالدارۍ بوخت دي؛ څنگه چې د گاو (مېړو) او وزو د خريدو لپاره پراخو وړشو گانو او خرڅايونو ته اړتيا ده او دغه څاروي چې تل په دې کې خري؛ نو د ځمکو او ځنگلونو د وښو لرونکي پوښتنې خورې له منځه يې وړي. د غرونو لمنې، دښتې او غرونه لوڅ او لغشي چې دا څراگاري د ليکونکو سيالونو د بهېدو لامل هم گرځي.

زموږ د هېواد زياتو مالدارو او بزگرو په دې وروستيو کې دا هوډ کړی چې د وزو او گاو پر ځای د ډېرو غوښو او شيدو لرونکي اصلاح شوي غواوي وساتي او په خپلو ډېرو ځمکو کې ورته رشقي او شوتلې وکړي او د هغوی د شيدو، غوښو، خرمنو او پوستکو څخه ښه گټه واخلي. ځکه چې د غواوو ساتل او د هغوی د فارمونو اداره کول نسبت د وزو او مېړو ساتلو او پرولو ته آسانه او هم ډېر گټور دي.

ځينو خلکو د غوښو او هگيو لاس ته راوړلو لپاره د چرگانو او کبانو فارمونه جوړ کړي دي چې چرگان او کبان پکې روزي.

د باغونو او ځنگلونو شنه کول

له دې کبله چې زموږ گران هېواد یو غرنی هېواد دی، د کرنې ډېره ښه ځمکه او مرطوبه (نمجنه) هوا لري نو د باغونو او ځنگلونو په جوړولو او روزلو او ان د چایو د کرونډې لپاره؛ (لکه د کونړونو په ولایت کې) ډېر ښه شرایط لري. په دې لحاظ خلکو د پخوا په شان د نیالگيو نیالولو، د ونو روزلو او د ځنگلونو جوړولو ته پاملرنه کړې ده او دې نتیجه ته رسېدلې دي چې د ونو او ځنگلونو د ساتنې او روزنې گټه، له هر کار څخه غوره ده؛ ځکه په دې پوهېږي چې ونې که مېوه لرونکې وي او که بې مېوې، دا لاندې گټې لري:

د ونو او ځنگلونو گټې

الف - د هغو مېوې هم په خپله خوږې او هم بې خوږې او پېسې ترې لاس ته راوړي.
ب - زړې او وچې ونې پرې کوي او د سون د موادو په توگه ترې کار اخلي او د کار ځینې سامانونه ترې هم جوړوي.

ج - د ونو زېلی، (جوړې) په دښتو، غوښیو او غرونو کې د ځمکې د خوړوې ساتنه کوي او د زیاتو سیلابونو د بهېدلو او د ځمکو د ویتجاړیدو مخه نیسي.

د- دوزو پاني لوگي او ناپاڪه هوا جذبي او د هوا ڪڪرتيا له ميڻه وري. د سيمي هوا او د ژوند چاڀير پال پاڪوي.

ه- د ونو له گالاتو او غوتيو خڻه د شاتو مڇي. خپل خوراڪ برابروي او شات(گين) تري جوڙوي.

و- په دڀتو او غرونو کي د ونو او ځنگلونو شتون د سمسورتيا او بڻڪلا لامل گرځي ڇي هم د خلکو د روغتيا لپاره گهه لري او هم زمونڊ هيراد ته د نړيوالو سيلانيانو پام راگرځوي.

زمونڊ هيراد خوره ميوې

زمونڊ د هيراد ٽولي سيمي د ميوه لرونڪو او ئي ميوو ونو د روزلو لپاره مناسب دي، مگر ڇٽي سيمي د ڇٽيو خانگرو ونو د ودي لپاره ډيري مساعدی دي، د مثال په توگه:

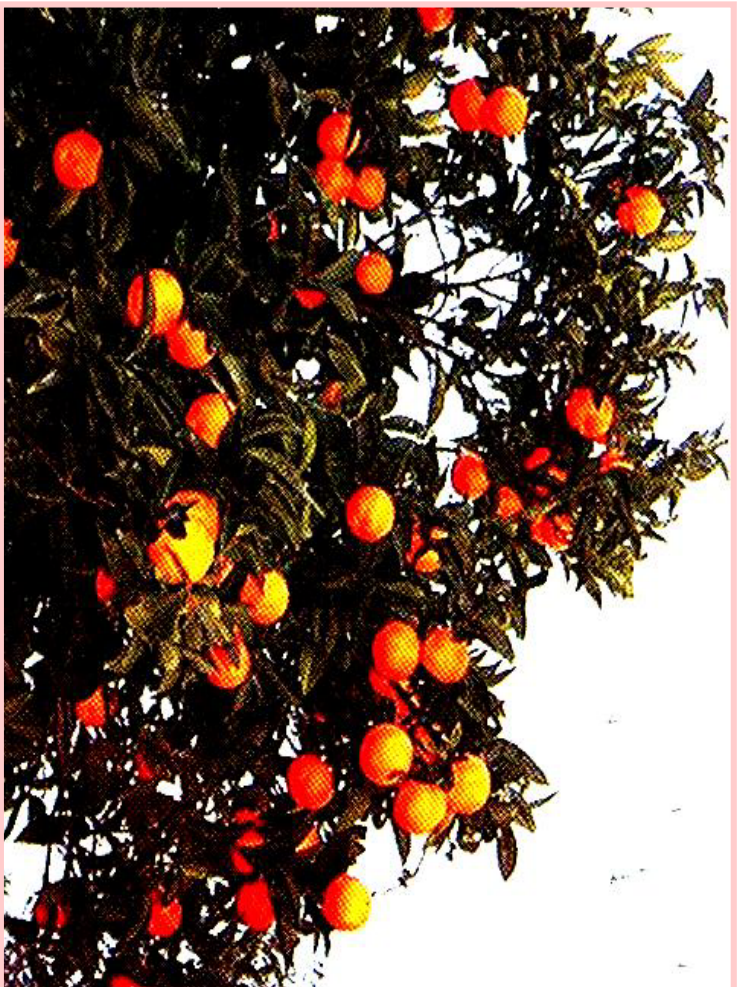
د زردآلو، شفتالو، ميوو او د ناڪو وني په بدخشان، غزني، ميسان وردگ،

لوگر، فرخار، اندراب، ايڪ تاشقرخان او په چاه آب کي ښه وده کوي. غوره انار، انځر او زردآلو په تاشقرخان ، ايڪ، نگاب، نجراب او قندهار کي. تور بي دانه خوره انگر په سان چارک، ميمه ، تگاو، قندهار، هرات او غزني کي؛ اعلا انار او د انگورو ډير ښه ډولونه په کندهار کي؛ د شلو خڻه زيات د اعلا انگورو ډولونه او نوري ميوې په هرات کي؛ په غزني او لوگر کي انگور او نوري ميوې؛ په غور بند، غزني، اروزگان، تخار، ميسان وردگ، لوگر، او نورو خايونو کي. اميري زردآلو؛ د بسادامو مختلف ډولونه په پروان، استانف، کوهامن، گلدره، شکرده

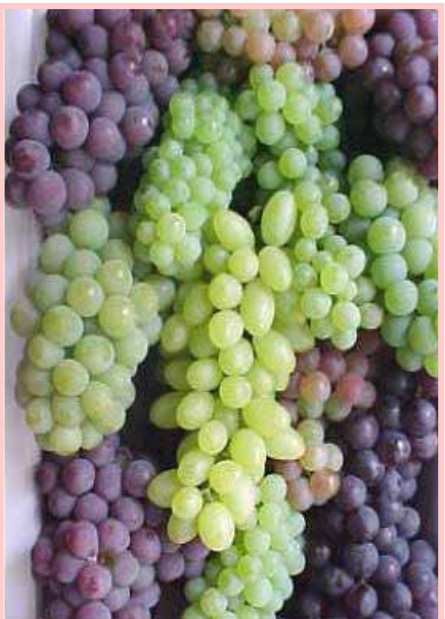

او پنجشیر کې د انګرو مختلف ډولونه؛ توران او نوري مېوي شته. پسته او بادام د بادغيس، هرات، سمنگان او بدخشان په غرونو کې؛ غوزان په پغمان، میلان وردگ، پکنیا، پکنیکا، شینوارو، د کونړونو او نورستان په غرونو کې؛ کیو، مالیه، نارنج او زیتون په ننگرهار او د هغه په خواو شاګې؛ د جلفسوزو وني د پکنیکا، پکنیا، خوست، کونړ او نورستان په غرونو کې ډېرې دي او ښه حاصل ورکوي.

د وڼو پښېڅې د غلو تر کولو

زموږ خلکو تجربې کوي او لېدلي يې دي که په ځمکو کې غنم، وربشې، جوار او نوري غلې دانې وکړي نو مجبور دي چې هر کال هغه ځمکې پورې او ماله کړي. تخم او کود (سرو) پکې وشيږي. کروندې خيشاوه کوي، خو خو واره او به ورکوي. دواپاشي يې وکړي، چې په څو مياشتو کې د ځمکې محصول ورسېږي؛ بيا يې لو کړي او په درمند کې يې غوښل کړي، له ډبرو لگښتونو او زحمتونو څخه وروسته له ځمکې څخه حاصل واخلي او معلومه هم نه ده چې وروسته له دومره خوراير هغه لگښتونه پوره کوي او له هغې څخه يې څه زياته گټه ورته پاتې کېږي که نه؟

لږه خواري او ډېره گټه

که چېرته په ځمکه کې نياگي کنټرول شي، په دور يا دريو کلونو کې مېوړنه رسېږي او حاصل ورکوي؛ څنگه چې د هر کال په تېرېدلو سره ونه غيږي او رېښې يې په ځمکه کې نورې هم ښکته ځي نو د اوبو د نشتوالي يا کموالي په صورت کې ونه د خپلو رېښو په واسطه يوه اندازه اوبه د ځمکې له نم او رطوبت څخه چې د باران

او واورو له اوبو يې زېرمه کوي، جذبيوي او په هغو اوبو يې ميوه رسېږي. په عادي ډول ونه له دور يا دريو څلو څخه زياتو اوبو کولو ته اړتيا نه لري؛ حال دا چې د څلو کروندې لږ تر لږه په کال کې له پنځو يا شپږو وارونه زياتو اوبو کولو ته اړتيا لري.

د ونيو روزنه

که څه هم د ونيو روزنه او پالنه هم ډېره خوراي، لکه د ونيو خواوشا بېل وهل، د اضافي څانگو پيرې کول، دوا پاشي او نور کارونه خوراي؛ خو دا خوراي او لگښتونه په کروندو کې د غښمو او جوارو تر زيارونو ډېر کم دي او هم په همسلي کارونو سره کېدلای شي چې د ونو لاس ته راوړني ډيرې بڼې او زياتې شي.

وکيل خانې مني

څنگه چې دا تجربه د ډاکټر عبدالوکيل خان په نوم يو وطن دوست انسان د قرغي، پغمان، ميدان بنسار، وردگو او لوگو په سيمو کې عملي کړه. ځمکې يې د هغوی له خاوندانو څخه په اجاره واخيستې او په دې ټولو ځمکو کې يې دوه ډوله (د سرو او زېرو) ميو نياگي کېښول. نياگي په څو محدودو کلونو کې غټ شول او مېرې ته ورسېدل او له جوارو او غښمو څخه يې څو واره زيات او فوق العاده حاصلات لاس ته راوړل چې نن ورځ د هېواد په داخل او بهر کې د وکيل خانې منو مېنه وال او پيرېدونکي لري.

د وکيل خانې منو ډولونه چې هريو يې خانه خوند او کيفيت لري د مالينگ، بيروتي، او نورو نومونو باندې يادېږي.

په غرونو کې د نیالګیو کښېنول

اخرنگه چې مخکې مو وویل، زموږ د هېواد دښتې، درې او غرونه داسې خاوره، اوبه، هوا او

طبیعي جوړښت لري چې په هر ګوټ کې د دښتو، درو، وادیر، ورشوګانو څخه سربره په غرونو کې هم هر ډول مېوه لرونکي او بې مېوې ونې په خپله په طبیعي ډول له پخوا څخه شته شوي دي او هم خلکو په هر ځای کې نیالګي کښېولي، باغونه او څنگلونه یې جوړ کړي دي، لکه په شیخ علي، کشم او داسې نورو سیمو کې.

ځینې ونې اوبو ته ډېره اړتیا لري، لکه زردآلو، شفتالو، آلبالو، ګیلاس، توت او داسې نور. دا ونې خلکو په هغو ځمکو کې چې ډېرې روانې اوبه لري، کښېولي دي؛ خو ډېرې نورې ونې شته چې په لږو اوبو باندې هم ګوزاره کوي. ددې ونو رښتې په ځمکه کې ډېرې ښکته ځي او د هغو واورو او بسارانونو لسه اوبو څخه چې په ځمکه کې زېرمه شوي دي، استفاده کوي. لکه: پسته، بادام، غوزان، مېسه، ناک، تاک، انار، سنجله او داسې نور؛ همدارنگه څېړۍ (بلوط)، شینې، مماني او ګورګوري د غرونو په ګرځونو کې په طبیعي ډول راشنې کېږي، وده کوي او لوی څنگلونه جوړوي. ځینې کوچنۍ مېوه لرونکي ونې لکه قرهقات، یخمن، زرشک، دولانه او داسې نورې هم په غرونو کې پخپله راشنې کېږي، وده کوي او که د هغوی ښه ساتنه وشي، ګڼ باغونه په منځته راشي. لکه څنګه چې د«یخمن» په باره کې یو فولکلوريک بیت داسې ویل شوی دی:

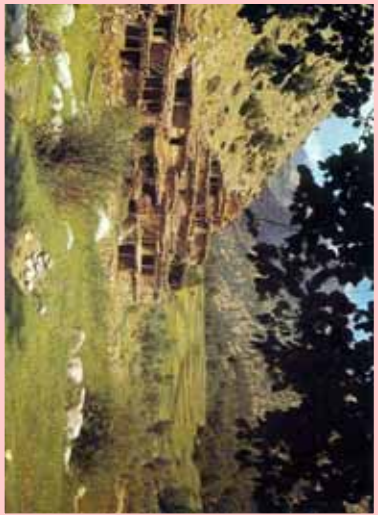
هوای ابر بهار - یخمن لب جوار^(۱)

۱- جویبار، وټاله

مرغان هم باغونه جوړوي

د بدخشان ولايت د زرديو، سرغلام، شغنان، يفتلانو او درواز په ښکليو درو او په پهمان کې غوزان (چارمغز) کارغه او عکه (سپين او تور کارغه) کښيښوي.

کله چې د غوزانو د ونو مېړې پخې شي څرنگه چې ددې مېړې زړې ډېر غوړدي؛ نو د مرغانو ډېر خوښيږي، مرغان د غوز دانې په خپلو مښو کو باندي راشو کوي او له پامه يې د ځمکې پر لور په لويو تېرو باندي را غورځوي. غوز ماتېږي زړې يې راوځي او مرغان يې خوري. کله چې يې څو دانې و خوري او ماړه شي، بيا لسگونه دانې توري راشو کوي او په هرځای کې يې تر خاورو لاندي زېرمه کوي چې وروسته يې بيا و خوري؛ خو وروسته بيا دغه د پټ کړي شموري غوز ځای له مرغه څخه ورکېږي او په دې ډول د غوز نياگي يو کال وروسته راشين کېږي.

غړني ناک او انگور

د بدخشان د (يفتلانو، شهر نرگ، درواز، خواهان) په غرونو کې د ښکندې او قېم په نومونو يړ ډول ناک پخپله راخېژي چې مېړه يې سخته او کلکه ده. خلکو د باغي ناک غوټې (پلېوک) له هغو سره پيوند کړي دي چې د هغې حاصلات عينا د باغي ناک غوندي خواره او اوبجن دي.

د پستي ځنگلونه

د پستي ځنگلونه د بادغيس، هرات، سمنگان او بدخشان په غرونو کې په طبيعي ډول له پخوا څخه موجود وو. په ځانگړي توگه د بادغيس د غرونو (پسته ليق)، هر کال چې په تاگلي موسم کې کله د پستي شول (ناغه) ماته شي د سميې له

خلائکو څخه سربره د گاونډيو ولايتونو خلائک هم ورځي او د بادغيس له غرونو څخه ځانته پسته راټولوي. څرنگه چې پسته ارزښتناکه ميوه او قوی خواړه دي او هم سوداگريز او اقتصادي ارزښت لري؛ نو په دې وروستيو وختونو کې زموږ د هېواد د ډېرو سيمو خلائک په اوارو ځمکو، دښتو، خوډيو او غرونو کې د پستي د ونو د تکثير لپاره لاس په کار شوي او ښي نتيجه يې ترې اخيستي دي.

د يادونې وړ ده چې پسته نرينه او ښځينه بيلا بيلې ونې لري.

د بادام څنگونه

د بادام څنگلونه د سمگان، کشم، فخر، تاشقرخان، بدخشان، هرات او د هېواد د نورو سيمو په غرونو کې خلائکو لېدلي دي چې پخپله په طبيعي توگه له پخوا څخه شته شوي دي؛ نو په پام کې لري چې په ټولو دښتو او غرونو کې د بادام او همدارنگه د سينځلو، ميو، ناکو او نورو ميوو نياگي کېښوي، د يوه يا دوو کلونو څخه وروسته د اوبو کولو او د نياگيو په بيخونو کې د دوکو منگيو د ښخولو په طريقه په لږ لگښت او خواړه سره زياتي گټې لاس ته راوړي.

نخلستان

د هېواد په غربي سيمو د دل آرام او سيستان په خواو شا کې د (خرمايق) يا خرمازار يعنې د نخلستان په نوم يوه سيمه ده. له نامه څخه يې معلومېږي چې هلته پخوا د خرما ونې ډېرې وې. د دې خبرې د ثبوت لپاره زموږ د هېواد د غزنوي شاهنشاهي مؤسس ناصرالدين سېکښگين هغه کيسه چې خپل فيليان ته يې په دې سيمه کې د يوه بزگر د خرما په شوکولو او خپلولو په سبب سخته سزا ورکړې وه، ښه مصداق دی.

د فرخار او نورستان بي دانه توت ډېر اعلا دي. د جرم بي دانه توت ډېر خواړه او اوبجن دي او خاص خوند لري. د تېشکان بي دانه توتان د غخي گوتي په اندازه دي. د دې توتانو خوند او لذت د نورو ځايونو تر توتانو ډېر ښه دي.

زموږ د هېواد په شغنان ، درواز، ميسان وردگي،

کونړ، پغمان، لوگر، پروان، کاپيسا، ننگاب، نجراب، غزني، پنجشېر، لوگر، هرات، دروشي، خيخان او نورو ځايونو کې توتان او شاهتوت ډېر پيدا کېږي چې په پنجشېر، شغنان، اوردواز کې سپين توتان په ژرندو باندې اوږه کوي او د ژمي د خوراک لپاره يې په کندوانو کې ساتي د تلخان په نامه يې يادوي. په شغنان کې چې کله توتان پاڅه شي، هره ورځ تر ونو لاندې ځمکې جبارو او پاکوي. جبران او نور څاروي په قطعي توگه نه پرېږدي چې تر ونو لاندې وگرځي او ځمکه او باغ ککو کړي.

ځينې وخت توتان يا د توتانو اوږه (تلخان) له چارمغز سره يوځای په هاوگ کې ټکوي چې ډېر خوندور خواړه ور څخه جوړېږي او هغې ته (شکر پرستک) يا لچانک وايي.

مرغزوي ناک

په شغنان کې يو ډول ناک دي چې د((مرغزوي ناک)) په نوم شهرت لري. د هغې شکل په سلو کې اتيا د هيلې، د بچي غونډې دی چې پخپله مینوکه باندي د وني په شاخ پورې نښتي وي.

پخناک او سيب رخش

د بهارک، فرخار او اندراب پخناک، ميه او شفتالو د خوند، لطافت، جسامت او د اوبو درلودلو له پلوه ساری نه لري.

د يادونی وړ ده چې په ټول افغانستان کې ښي مغي روزل کېږي.

د لوست نوي اصطلاحات

هوڅو – عزم	تصميم
ورانول	تخريب
بنیاد گدار – بنسټ ايښودونکی	مؤسس
راغوښتل – راوستل	جلب
نازکي	لطافت
مثال	ساری
ښه بوی لرونکي.	مطرې

په ټولگي کې فعاليت

- زده کوونکي دې په څو ډلو وروېشل شي او هره ډله دې د مختلفو مېرو لست جوړ کړي. د

مثال په ډول:

نازه مېوي

هغه مېوي چې وچيلای شي

د پخو سيمو مېوي

د گرمو سيمو مېوي

پوښتني

- د کابل، غزني، پکتيا، پکتیکا، خوست او لوگر ولايتونو د مېرو لست جوړ کړئ.

- انار، انگور، زردآلو، شفتالو او اعلا ناک زموږ د هېواد په کومو ولايتونو کې توليدېږي؟

- په ۱۳۸۷ هـ. ل. کال د کابل په ښار کې د انارو نندارتون جوړ شوی و او زموږ د هېواد انار په نړۍ کې په لومړۍ درجه انارو کې پېژندل شوي وو. تاسې په دې هکله څه نوېستونه او وړاندیزونه لرئ؟ چې زموږ د هېواد انار د نړۍ په بازارونو کې وپېژندل شي او ښه پيرونوښکي پيدا کړي.

- په ننگرهار، کونړ، او لغمان کې کومې مېوي توليدېږي؟

- جلعوزي زموږ د هېواد په کومو ولايتونو کې پيدا کېږي، او د جلعوزو د ترويج او تگير لپاره کوم وړانديزونه کوئ؟

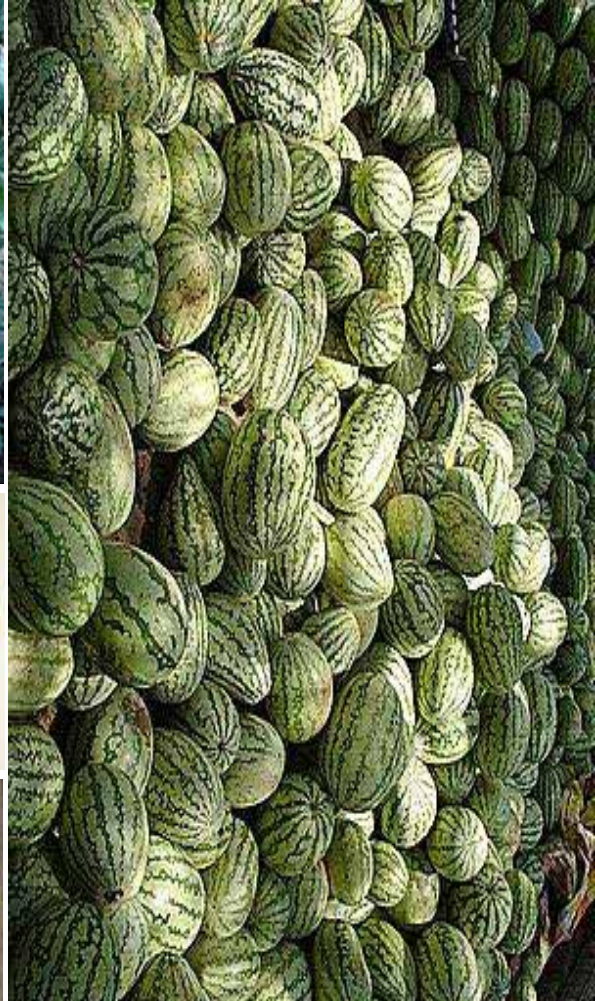
- د نيالاگيو کښېدل او د باغونو او څنگلونو جوړول کومې گټې لري؟ په تفصيل سره يې ولېکئ!

- تاسې څو ډوله خټکي پېژنئ؟ ډېر خټکي د افغانستان په کومو ولايتونو کې کرل کېږي؟

- که د امام جان، چاه آب او د خان آباد (قندک) خټکيو لپاره بهر ته د لېږلو زمينه برابره شي څومره اقتصادي گټې به ولري؟

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې له خپلو کورنيو څخه د هېواد د خټکيو په باب پوښتني وکړي او راغونډه شوي معلومات دې په خپلو کتابچو کې وليکي، په راتلونکي ساعت کې دې له ځانته سره راوړي او په ټولگي کې دې وولايي.

درملې بوټي

درملې بوټي کوم ډول بوټي دي؟

زموږ گران هېواد افغانستان چې د ځمکې د کُرې په معامله سيمه کې پروت دی. ډېر بڼه او هر ډول اقليم لري. خوږگه چې ډېرې برخې يې غرنۍ دي او دا غرونه په خپلو لوړو برخو کې

داسي واورې او کنگلونه لري چې هيڅ نه اوبه کېږي اوزمور د هيواد د مستو سيندونو؛ لکه د کټي، لغمان، تگاب، آمو، هيرمند، ارغنداو، هيرورد، مرغاب، بلخاب او د کورکچي د اوبو سرشاره سرچينې جوړوي. د دې سيندونو او پريمانه اوبو شتون دی چې بېکلي شنه فصلونه، مروطه (لمده) هوا او سلگونه ډوله طبي بوټي په غرونو او دشتو کې راشنه شوي دي چې د نباتي دواگانو لويه خزانه يې جوړه کړې ده. دا ټولې زمرد طبيعي پاڼې دي چې په لاندې ډول بې د بېلگو په توگه د يو څو نومونه يادوو:

د درملې يا داروې بوټو ډولونه

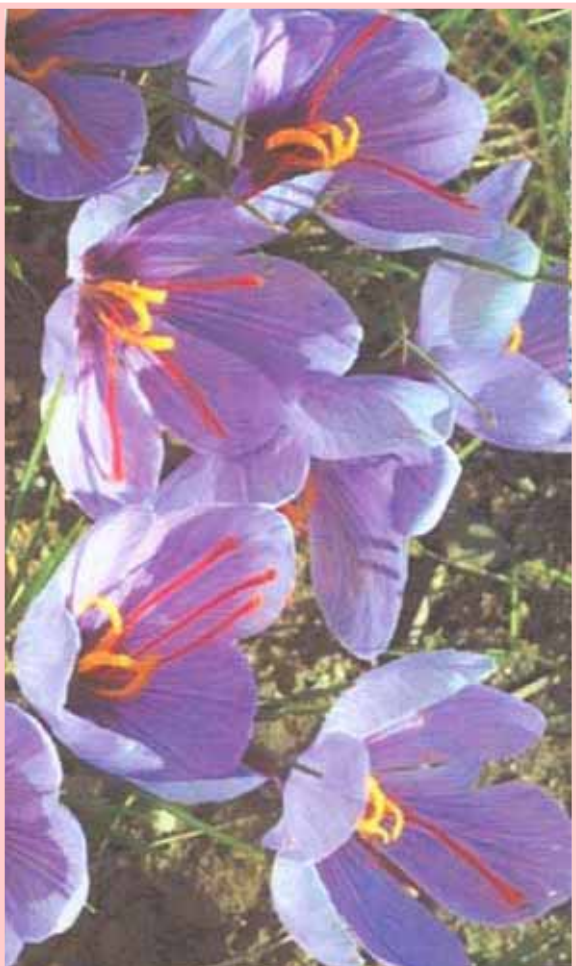
زعفران، زنګی (شنه، سپينه او توره زيره)، خورډولې، کچماچو(پا کرمچو) سپيلني، خيروگل (ختملي)، اسفوزه (سيفول)، خاکشیر (پا چينچي)، رېدي، تروکي، غرني بادبان، بنگ دانه، سونډ، غاټول (خاټول) کاسي، غواژي، تباشير، نانگان، بارتنگ، سپرکي، ترنجبين، د چای بوټي، اربړه(توره - زېړه)، مرخټي او داسې نور.

څنگه چې د دې داروې بوټو ډېر ډولونه په کروندو او ځمکو کې د کرنې وړ دي نو موزېسي زعفران د نمونې په ډول معرفي کور چې دا گټور او ارزښتناکه بوټی هر څوک ويژني.

زعفران

زعفران يو داسې بوټی چې گلان يې بنسکلي، بنفش او ارغواني رنگ لري. د زعفران غوټه سخته، گرده او غوړبنډه ده چې د نازکو قهوه يي رنگو پوښونو په واسطه پوښل شوي ده. د زعفران بوټی د لولې په شان درې څانگي لري. موټني څانگي يې په درې واړو سرونو کې درې غوټي لري او نارنج ته ورته زېړ رنگ لري. معطر او قوي بوی او لږ تيز خوڼد لري چې د خوراک، رنگ او د عطر په مقصد ترې کار اخيستل کېږي.

زعفران

د زعفران طبي ارزښت

زعفران زموږ د هيواد په غرونو او دښتو کې شنه کېږي. دا بوټی د انسان د بدن د سلامتيا او قوت لپاره ډېر گټور او د درملې لپاره له ډېرو نښو بوټو څخه دی. زموږ خلک چې د زعفران په طبي او اقتصادي ارزښت پوه شوي دی نو په خپلو ځمکو کې يې د هغو په کرلو لاس پورې کړي دی؛ لکه څنگه چې د هرات کروندگرو په ۱۳۸۸ هـ. ل. کال پرخپله دره سوه هکتاره ځمکه کې زعفران کړي ، بهر ته يې صادر کړي او ډېره لوړه گټه يې ترې لاس ته راوړې ده. د راپورونو په اساس په نړيوالو بازارونو کې د هرات د زعفرانو جنسيت او کيفيت د گاونډيو هيوادونو د زعفرانو تر جنسيت او کيفيت ډېر ښه او اعلا ثابت شوی دی.

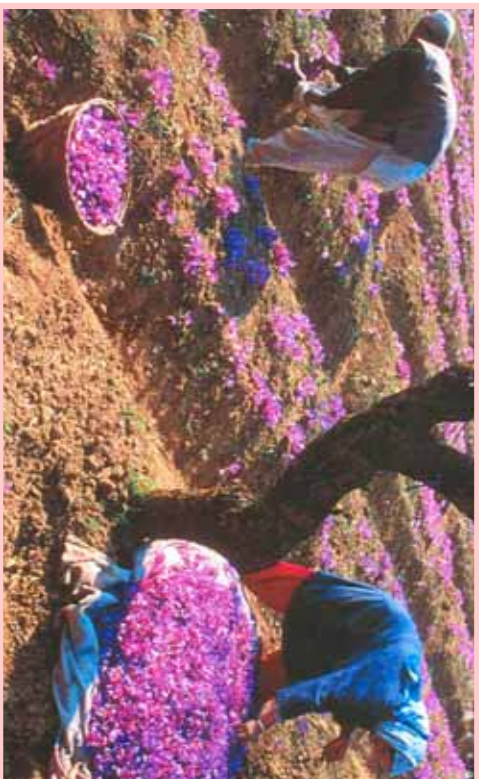

د زعفرانو اقتصادي ارزښت

د زعفران بوټی ډیر زیات اقتصادي ارزښت لري لکه څنگه چې د هرات پر کیلو گرام زعفران د امریکې متحده ایالاتو، عربي متحده اماراتو، ایتالیا او د هسپانیې هیوادونو په بازارونو کې د شپږ زرو څخه ښو لي تر او زرو امریکایي ډالرو چې له (درې سوه زرو څخه تر درې سوه پنځوس زرو افغانیو سره برابره وي) خرڅ شوي دي.

زعفران د کوکنارو، تنباکو او له بڼگ داني څخه زیات ارزښت لري، نو ځکه یې دهرات، فاریاب او کاپیسا ولایتونو د بزرگو (نارینه او ښځو) پام ځانته را اړولی او هغوی د دې گټور بوټي په کرڼه لاس پورې کړی دی.

څنگه چې زموږ په ټول هېواد کې زیات خلک زعفران پیژني او د هغې په درملنې او اقتصادي ارزښت باندې

یوه شوي دي نو ټول دا هودو کړی چې په خپلو کورونو او ځمکو کې زعفران، زنگی او داسې نور گټور درملې او اقتصادي بوټي وکړي چې ډیرې اقتصادي گټې ترې لاس ته راوړي.

په تورلگي کي فعالیت

- زده کوونکي دې په دوه ډول وروپنل شي. يوه ډوله دې د هغو بوټو نومونه لست کړي چې په کتاب کي مو ولوستل او بله ډوله دې د هماغو بوټو نومونه لست کړي چې په کتاب کي يې نومونه نشته.

پوښتي

- زعفران کوم ډول بوټي دی؟ او زموږ د هېواد د کومو ولايتونو خلک يې کړي؟
- د زعفران اقتصادي گټې څومره دي؟
- له يوه جريب څمکي څخه څومره زعفران لاس ته راځي؟

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې له خپلو خپلوانو څخه د درملې بوټو د نومونو پوښتنه وکړي او هغه دې لست کړي او د بسونکي په لارښوونه دې د هغو په هکله معلومات ورکړي.

اوه وپښتم لوست

مېلي او د جهان گردۍ رابښکون او زمور د هېواد فرهنگي ميراثونه

مېلي

- تفریح او مېله د انسانانو د جسمي او روحي پیاوړتیا لپاره څه اغېزه لري؟

بند امير
(پاميان)

زمور گران هېواد افغانستان يو غرنی هېواد دی. د غرونو لوړې څوکي يې په دايمي واورو پټي دي چې دا واورې د ډبرو اوبو او مستو سيندونو د بهېدلو لامل او سرچينې گرځېدلي دي. دغو جگړو غرونو، سيندونو، درو، دښتو، پراخو او شنو ورشوگانو، زمور هېواد ته طبيعي ښکلا او ښايست ورکړی دی چې دې ښکلا او ښايست د بهرنیو نړيوالو سيلانيانو پام ځانته را اړولی دی.

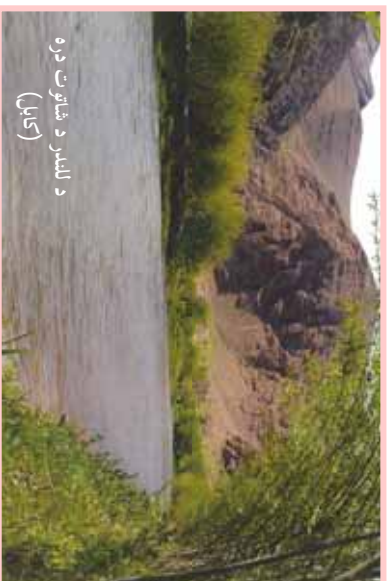

که څه هم زموږ د هېواد ټولې سيمې ډېر څړوي (آبشارونه)، دښتې، شني درې، د مېلو ځايونه، او سيل ځايونه لري؛ خو بيا هم په هره سيمه کې په زړه پورې تفريحي ځايونه شته چې په مختلفو موسمونو کې خلک هغو ځايونو ته ورځي، مېلې کوي او خپل فارغ وخت په خوشحالي تېروي. د کابل د مرکزي حوزې په چارچاپير او په نورو ولايتونو کې د مېلو مشهور ځايونه عبارت دي له:

د بابرشاه بڼ، د چهلستون د مافي بڼ، د شهر آرا بڼ، د جهان آرابڼ، د لندر د شاه توت دره ، گلباغ، پغمان، د قرغي بند، استلاف، گل غونډۍ، صياد، گلپهار، سالگ، پنجشېر او داسې نور.

پخوا به د کابل د بنار کسبگرو په ډوله بيزه توگه باغ لطيف، د خواجه صفا ارغوان زار او د سيل نورو ځايونو ته تلل او مېلې به يې کولې.

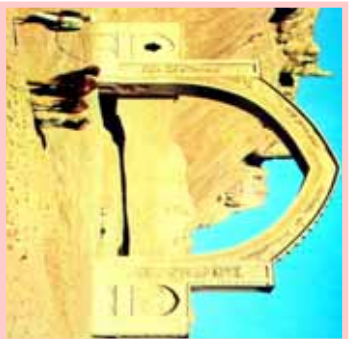
د هېواد په شمال او شمال ختيځ کې پامير، د ورسج او فرخار بڼکلي تگاؤ او درې، اندراب، بلهخشان، تاشقرغان، سمنگان، د فارياب او د بادغيس کوهستانونه، دهميواد په غرب کې د هرات بېلا بېلې سيمې؛ لکه په کوه زنجيرگاه کې د تخت صفر په نوم د سيل او تفريح ډېر بڼکلی ځای، پل مالان، د خواجه عبدالله انصاری آرامگاه،

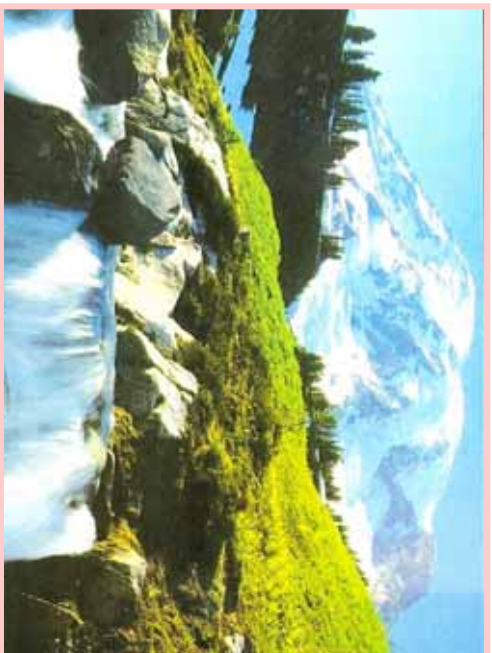
خواجه خانان، او داسې نور ځايونه. په جنوبي سيمو کې د پکندا د گيو څنگونو غونۍ سيمې. دهميواد د مشرقي سيمو په ننگرهار کې د سراج‌العمارت، د امير شهيد بڼ، د بهسود پل، د مملي بڼ، موی مبارک، په کونړ او نورستان کې له څنگونو څخه ډکې درې، د سيندونو په زړه پورې شني غاړې، په لغمان کې د کله گوش بڼسکارځي، زور اليشنگ^(۱) او د هغې د سيندونو شني غاړې، د مرکزي افغانستان پراچي او غونۍ سيمې، باميان او دره اجر چې په هر ځای کې د مېلو او د سيل ځايونه د روانو اوبو چټي او د بودا تاريخي مجسمې لري چې

^۱- بنياني چې په اصل کې (ايل نشين) وي.

خلک په ډیر شوق دې بڼکلی او باطراوته سیمو ته د تفریح او سیل لپاره ورځي او دې سیلونو او مېلو ته له نيزه بازی، اتڼ، چوگان بازی، او داسې نورو لویو سره نور زیات خوند ورڅښتي. له نیکه مرغه زموږ په هېواد کې په زړه پورې تاریخي، متبرکه ځایونه او بڼکلي جیوانونکي طبیعي مناظر ډیر زیات دي، لکه په هرات، غزني، بلخ او مزار شریف، آی خانم، د فراه او سیستان وادی، بامیان، بدخشان، کندوز، کابل، سمگان او ایبک، کندهار، ننگرهار، کونړ، لغمان، پکتیا، پکتیکا او داسې نور چې په هغو کې زموږ د هېواد د پاچاهانو او امپراتورانو لکه میرویس نیکه، احمد شاه بابا، سلطان محمود غزنوي، ظهیرالدین محمد بابر، شاهرخ میرزا، شهزاده بایسنغر میرزا، د ملکه گوهرشاد بیگم او داسې نورو تاریخي او فرهنگي میراثونو لویې خزاني شته چې د سیلابیانو د لیدلو او سیل لپاره ځانگړی رابڼکون لري، ډیر په زړه پورې دي.

طاق بستم

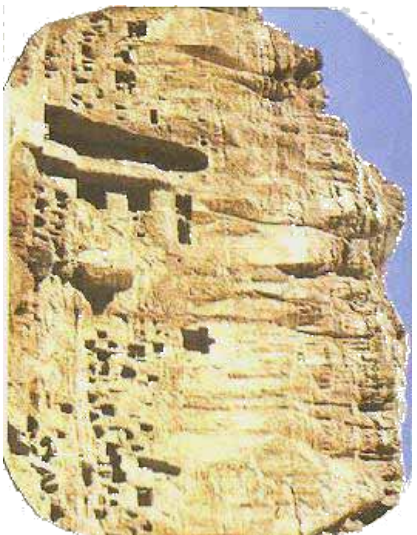

بڼکلی طبیعت او غزني

د سلطان محمود غزنوي آرامگاه
(غزني)

که چيري لازم تدارکات او آسانتياوي لکه پاخه (اسفالت) شوي سرکونه، هوټلونه، بنه امنيت او داسي نوري لاري چاري برابري شي، په يقيني توگه چي په کال کي به په مليونونو ډالره له دې لاري زموږ د خلکو لاس ته ورشي او د هېواد د اقتصادي برخي په بنه کېلو او ودانولو کي به لويه اغيزه ولري.

پاميان

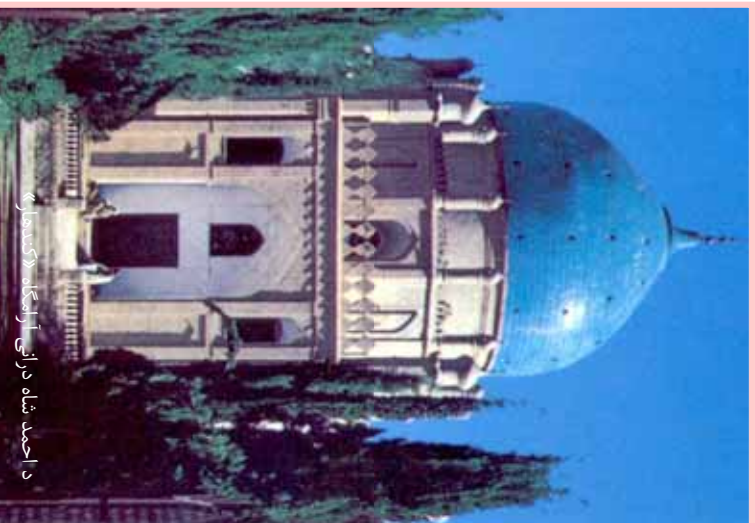
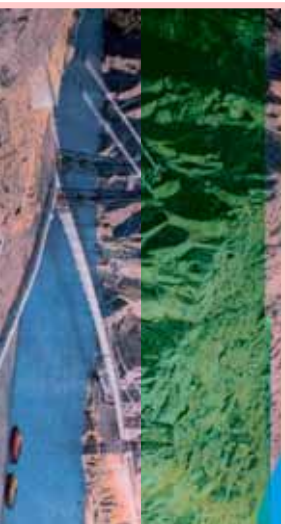
پامير

د جام مينار

د کابل ښارحصار

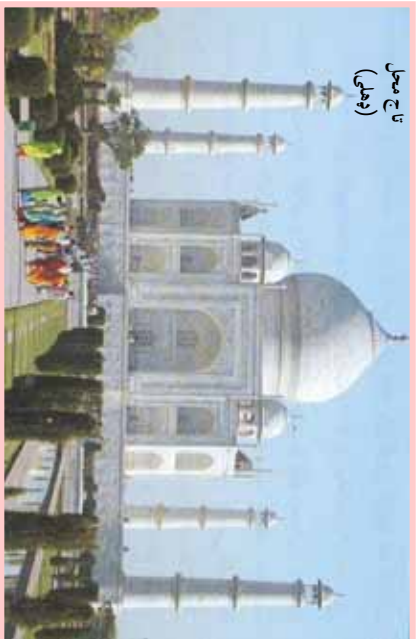

د احمد شاه دراني آرامگاه «کهنسور»

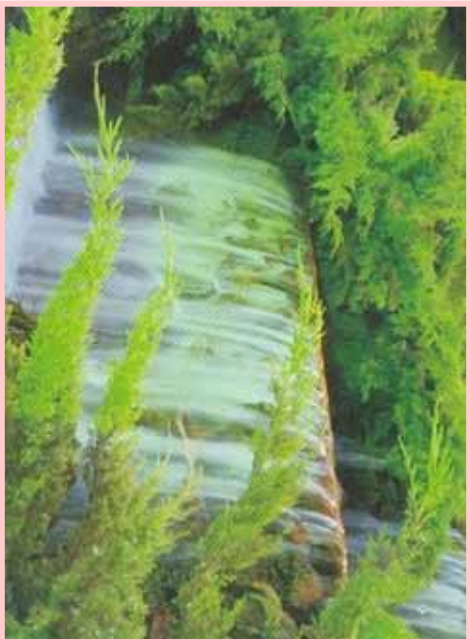
د دارالامان منځي (کابل)

د نړۍ د جهان گردۍ رابښکون

تاج محل
(دوملي)

بایده په یاد ولرو چې نن ورځ د نړۍ په جوړو هیوادونو لکه سویس، ایټالیا، د امریکې متحده ایالتونه، ترکیه، مصر، ایران، هند، سعودی عربستان، چین او داسې نورو کې توریزم او جهان گردې د اقتصادي

خړوږی

تورخو نیو له جوړو عاید راوړونکو صنعتونو څخه ده. د نړۍ خلک له سیاحت او سیل سره مینه لري او غوراوي چې تاریخي ځایونه او عجایبات وړیني. د بشارونو له گټې گوټي او له ککړې هوا څخه لرې په شتو تازه ځنگلونو، غرنیو سیمو او ښکلو مناظرو کې خپل وخت په هوسایني او خوشحالي تیر کړي.

د جمشید تخت
«شیراز»

د چین ډوار

د بگ بین د ساعت برج «لاہور پاکستان»

د ایفل برج «فرانسہ»

بہ اروپا کی زرہ ماٹھ

بہ اروپا کی زرہ ماٹھ

(چین)

په اروپا کې زړه ماڼۍ

د لوست نوي اصطلاحات

خړ خایونه
نا آشنا، حیوانو نکی شیان او خایونه

ورشوگانې
عجایبات

په ټولګې کې فعالیت

- خړ زده کوونکی دې د ټولګې مخې ته راشي او زموږ هېواد ته د سیلابیانو د پاملرنې او توجه د جلبولو لپاره چې کومو آسانتیاوو او هلو ځلو ته اړتیا وي، د هغو په باب دې خپل وړاندیزونه او نظرونه بیان کړي.
- پوښتنې
- د هېواد د لوړو غرونو او اوږدو سیندونو نومونه واخلي؟
- د پدېشنه آښار، د شپوې جهیل، او د سیستم جهیل زموږ د هېواد په کومو ولایتونو کې موقعیت لري؟
- د کابل ښار او د هغې شاوخوا د تفریح ځایونه کوم دي؟
- کورنۍ دنده
- زده کوونکۍ دې د خپلو ولایتونو او ولسوالیو د کلتوري میراثونو، د طبیعي منظر او د سیل د بنسټونو په باره کې معلومات راغونډ کړي او په خپلو کتابچو کې دې ولیکي.

د شپږم څپرکي لنډيز

زموږ د هيواد په سلوکي اتيا خلک په کرهڼه، مالدارۍ او باغوانۍ بوخت دي. څرنگه چې وزې او ميري هر وخت پيايي د ځمکي واينه او ځنگلونه خوږي او له منځه يې وړي؛ نو لدې کبله زموږ خلکو هوډ کړی دی چې د وزو او ميرو پر ځای اصلاح شوي غواگانې، چرگان او کبان، وروزي؛ څرنگه چې خلک پوهيري چې د ونو کښېدل، د باغونو او ځنگلونو منځته راوړل هم د اقتصاد او هم د ژوند د چاپيريال او د سيمي د بيايست له پلوه ډير ارزښتناک او مهم دي؛ نو په دې اساس زموږ خلکو د ونو کښېدل، د باغونو او ځنگلونو جوړولو ته پاملرنه کړې ده.

زموږ په هيواد کې ډيري په زړه پورې اعلى ميوې لکه مڼي، ناک، زردآلو، شفتالو، غوزان، توت، انار، انگور، پسته، بادام اوداسې نورو پرېمانه ډولونه هم په دښتو او هم په غرونو کې توليد او روزل کېدلی شي. په لږه خواړۍ سره دونو حاصل دغلو په پرته ډير ترلاسه کېږي، لکه څرنگه چې ډاکټروکيل خان دغه تجربه د پغمان، ميدان وردک او لوگر په ځمکو کې تر سره کړې ده او ډير فوق العاده حاصل يې ترې لاس ته راوړی دی.

زموږ د گران هيواد په تودو او يخو سيمو کې د ميوو بېلابېل ډولونه توليدېږي. ان تردې چې د دل آرام په سيمه کې د خرما ونې شتې کېږي او حاصل ورکوي. د بدخشان غرونو کې، د ميدان وردک، پغمان، لوگر، هرات، نورستان او نورو ډيرو ځايونو کې د غوزانو ونې راختلې دي چې هغه کارغانو او عکې کښېږلي دي. په دې ډول چې غوزان د راتلونکي وخت د خوړلو لپاره د خاورو د لاندې پټوي خو وروسته بيا د هغې ځاي ترې هېرېږي چې هماغه غوز په بل کال کې راشين کېږي.

زموږ د هيواد په ډيرو سيمو کې ناک، انگور، غوزان، پسته، بادام، مڼي، قره قات، گورگري او نوري ميوې په غرونو کې په للمي ډول راخېږي او دهغې جرړې يا ريښې د واورې او باران د زېرمه شوو اوبو څخه او په جنوبي خپل ژوند ته دوام ورکوي او ډير کلونه پرته له خواړۍ څخه حاصل ورکوي.

له دې کبله زموږ خلکو اوس باغدارۍ او ځنگل دارۍ ته ډيره پاملرنه کړې ده او دهغې څخه يې ډيري بڼې نتيجې لاس ته راوړي دي؛ څرنگه چې ونې سربيره د ميوو او لرگيو د ژوند چاپيريال بيا پياوړتيا او پاکوي.

جرړې او بڼې يې د ځمکې د خاورو ساتنه کوي او د ونو غونډ د شاتو د مچيو ضوره خواره دي چې دهغې څخه شات لاس ته راځي.

اووم څپرکی

د ملی هویت پدیدې، رمزونڼه، نښې (سمبولونه)

د اووم څپرکي موخي

زده کوونکي پوهیږي چې زموږ هیواد یو کرنیز هیواد دی، ددې مناسبه او معتدله هوا د هیواد په ډېرو سیمو کې د ډول ډول ونو د پیدایښت او ودې لامل ګرځېدلی ده؛ په دې ډول زموږ د هیواد ډېر خلک د کرنې، مالدارۍ او د باغدارۍ سره سروکار لري او ددې لارې څخه ښه ګټه لاس ته راوړي.

زده کوونکي دې په هیواد کې د کرهڼیز کیدلو ارزښت ته مخه وکړي او د باغدارۍ، د ځنګلونو جوړولو، تفریحي ځایونو او د ژوند د چاپیریال د ساتنې مفکوره دې پیدا کړي. زده کوونکي دې وپوهیږي چې زموږ په هیواد کې د زرګونو تاریخي او لرغونو میراثي ځایونو په خوا کې د ځنګلونو او تفریحي ځایونو جوړولو، د توریزم د صنعت او د نړۍ د سیلابیانو د پام را ګرځولو د ودې سبب ګرځي چې د دې لارې څخه به زموږ هیواد والو ته ډېرې ګټې په برخه شي.

بیرغ، ملي سرود او نښي

- تاسي کوم وخت درې رنگه ټوکر چې د هغې په منځني برخه کې سمبول وي او د یوه لرگي په پورتنۍ سر کې خړول شوی وي، لېدلی دی او که لېدلی مو وي وواياست هغه ټوکر چې په دې شان جوړ شوی وي، څه نومېږي؟

- زموږ د هېواد په لویو رسمي غونډو کې لومړی د قرآن شریف تلاوت کېږي او له هغې څخه وروسته یو سرود خړول کېږي، هغه سرود کوم دی؟

د هر هېواد بیرغ د هغې د تېر شوی تاریخ څرگندوی او د خلکو د هویت د پېژندنې بیانونکی دي.

زموږ گران هېواد افغانستان چې د تېرو پېړيو په اوږدو کې ډېر خلاصه تاريخ لري او تراوسه پورې خپل بېرغ او خانگړی ملي سمبول او رمزون نه لري.

د تاريخ په مختلفو دورو کې د خپل هېواد بېرغ گورو چې څه منشا لري؟ او کوم بدلونونه يې لېدلي دي؟

په تېرو وختونو کې زموږ په بېرغ کې بدلونونه

د انښې هجري پېړۍ (د ابو مسلم خراساني له زمانې) څخه نيولې، د افغانستان بېرغ تور رنگ درلوده چې د دوه سړي نيزې په څرکه څرېده.

په لسمه او يوولسمه پېړۍ (د غزنويانو په دوره کې) د افغانستان بېرغ د زمری نښه درلودله او د شاهي بېرغ رنگ سور و. په پنځلسمه پېړۍ کې رسمي بېرغ زرنگار و. له هغې څخه وروسته په اته لسمه پېړۍ د احمد شاه ابدالي په زمانه کې تر نولسمې پېړۍ پورې رنگارنگ بېرغونه دود وو. په نولسمه پېړۍ کې يو ځل بيا د افغانستان د بېرغ رنگ تور او دهغي سمبول (نښه) (محراب، مېږ، توره او ټوپک) شو. د شلمې پېړۍ په (۱۹۲۸م). کال کې د هيواد د لويې جرگې له خوا د بېرغ رنگ (تور، سور، شين) او د هغي سمبول (خر او لمر) وټاکل شو.

په ۱۹۲۹م. کال کې بيا له سره د بېرغ نښه محراب، مېږ او د غنم وړی وټاکل شو. د مرحوم محمد داوودخان د حکومت په وخت کې د بېرغ په نښان باندې (عقاب) ورزيات شو، چې محراب او مېږ په نامحسوس شکل سره د عقاب د ټپر او سيني په برخه کې ځای درلوده. د نور محمد تړه کې د حکومت په وخت کې د افغانستان بېرغ يو سور رنگي ټوک و چې په منځ کې يې د «خلق» کلمه لېکل شوې وه. د هغه څخه وروسته د افغانستان بېرغ څه بدلونونه ولېدل ترڅو چې د استاد برهان الدين رباني د دولت او مجاهدينو په وخت کې د افغانستان بېرغ له پورته څخه په بنسکه (تور، سپين، شين) رنگونه درلودل او نښان يې محراب او مېږ او په دواړو څنډو کې يې د غنمو دوه وړي) وو.

د طالبانو د حکومت په وخت کې د افغانستان د بېرغ رنگ ټول سپين و او د (لا اله الا الله محمد رسول الله) مبارکه کلمه يې په منځنۍ برخه کې لېکل شوې وه.

زموږ د بیرغ منشأ

زموږ د بیرغ نښې چې له تېرو زمانو څخه راهیسې زموږ د خلکو د فرهنگ، ملي ځانګړتیاوو، مسلمانۍ، دین دوستۍ، وطن دوستۍ، میراثي، شهامت او سلحشورۍ ممثیل او څرګندونکې دي، دا نښې زموږ په ملي بیرغ کې په لاندې ډول ښودل شوي دي. نور رنگ د خپلواکۍ د نه درلودلو نښه، سور رنگ د آزادۍ غوښتنې او جنگونو نښه، سپین رنگ د سولې غوښتنې او شین (زرغون) رنگ د خپلواکۍ نښه ده. د زمري نښه د زړه وړتیا، توره او ټوپک، د جنگ غوښتنې، زړه وړتیا او عقاب ډلور همت نښه ده.

جومات، محراب، مینږ، د الله اکبر او توحید مبارکې کلیمې زموږ د خلکو د مسلمانۍ او اسلام غوښتنې نښې دي.

د غنمو وړۍ نښې چې زموږ هېواد یو کرهڼیز هېواد دی. غر او (لمر د ختلو په حال کې) د دې مطلب څرګندوونکې دي چې توره دوره په ختمېدلو او روښانه دوره راتلونکې ده. زرنگار بیرغ په پېڅلسمه پیړۍ کې دا حقیقت څرګندوي چې زموږ ګران هېواد په هغې دورې کې یو پرمخ تللی هېواد و، پوهنې او ښکلو هنرونو تکامل موندلی او خلکو په هوساینې ژوند کاروه.

زموږ د بیرغ اوسنی رنگ او نښان

اوس د افغانستان د بیرغ رنگونه په ترتیب سره (نور، سور او شین) یو د بل په څنګ کې ځای لري او نښان یې همغه محراب، منبر او په دواړو خواوو کې یې د غنمو دوه وړې دي. د افغانستان بیرغ، په کابل ښار کې د جمهوري ریاست په مقر د ارګ د یوه برج په سر، د پارلمان، د ستري محکمې په ماڼیو باندې، همدا ډول په وراز تخانو، په ټولو دولتي موسساتو او ادارو، پوهنتونونو، مکتونو، مدرسو، د هیواد په مرکز او ولایتونو، په ځانګړې توګه د رسمي وختونو په لړ کې، په بهر کې د افغانستان په سفارتونو، قونسلګریو او په سیاسي نمایندګه ګیو کې او دغه راز د ملګرو ملتونو په سازمان کې، تل ریږي.

هغه بیرغ چې د ملي دفاع په وزارت کې دی، له قیمتي او ښکلي ټوکر څخه جوړ او په هغې باندې د قراکړیم مبارک آیینه هم ګڼل شوي دي د (علم مبارک) په نوم یادېږي. علم مبارک په یوې توشین شوي پایه باندې چې د دوو یا دوه نیم مترو په اندازه ده، نښلول شوي دي

چي په څو که کي يې يو جلد قرآن کریم د پيرې کورچي، بڼکلي، جمعي په منځ کي اېښودل شوی دی.

د هيواد د آزادۍ په جشن کي د اردو قطعانو د رسم گذشت مراسم د لوړ (د مشرانو لپاره لوړ ټاکل شوی ځای) له مخي څخه چي د هيواد د دري وارو قراور ارکان، کورديپلوماتيک، او نور مشران حضور لري، علم مبارک په ځانگړو مراسمو سره تېرېږي.

د افغانستان ملي سرود

د افغانستان ملي سرود په پښتو ژبه د (الله اکبر) او د افغانستان د نوم له ذکر سره په لاندې ډول دی:

دا وطن افغانستان دی	دا عزت د هر افغان دی
کور د سولي، کور د توري	هر بچي يې قهرمان دی
دا وطن د ټول کور دی	د بلوڅو د اوزبیکو
د پښتون او هزاره وو	د ترکمنو د تاجکو
ورسره عرب، گورجودي	پاميران، نور ستانيان
براهوی دی، قزلباش دي	هم ايماق، هم پښه بيان
دا هيواد به تل څلېږي	لکه لمر پر شنه آسمان
په سينه کي د آسيا، به	لکه زړه وي جاويدان
نوم د حـق مـوـدۍ رهبر	
وايو «الله اکبر»! وايو «الله اکبر»	

په ملي سرود کي ويل شوي دي چي دا وطن د افغانستان د ټولو خلکو، د بلوڅو، اوزبیکو، پښتنو، هزاره وو، ترکمنو، تاجکو، عربو، گوجرو، پاميرانو، نورستانيانو، برهويانو، ايماقانو او پښه ييانو گور دی.

د دې قومونو پيلداينښت منشا او سکونت په دې هيواد کي دی. په دې کي د ملي يـوـوا لۍ او قوت رازونه دي چي د سرود د غږولو په وخت کي ټول اقوام په دې کي خپل ځانونه وښي او د هغې په اورېدلو ټول د غور او وياړ احساس کوي. ملي سرود د هر افغان د زړه آواز، د ملي عواطفو رڼا، هيواد پالنه او هيواد سره مينه او محبت دی.

د رسمي مراسمو او غونډو د پرانیستلو په وخت کې لومړی د قرآنکریم تلاوت او دعا کېږي او بیا ملي سرود غږول کېږي. ټول یې د احترام لپاره له خپلو ځایونو څخه اوچتېږي او په سکوت سره هغه اوري، همدا رنگه بهر ته زموږ د هیواد د جمهور رئیس د سفر په وخت او یا زموږ هیواد ته د بهرنیو دوستو هیوادونو د زعمارو د مسافرت په وخت د هغوی په حضور کې د دواړو هیوادونو ملي سرودونه غږول کېږي.

سمبولونه او ملي رموزونه

سمبولونه د هرې ملي پدیده د منطقي شتون او ملي هویت څرگندونکي ښيي دي. په ټیرو دورو کې د بیرغ ډولونه، ملي بیرغ، د پوهني سمبول، د ملي شورا سمبول، د افغانستان بانک سمبول، بانکو ټوټه، مسکوکات، ښانونه، د (بناوالي)، د سرې میاشتي، د ملي اردو، د ملي پولیسو سمبول، د استقلال څلی، طاق ظفر او داسې نور زموږ ملي سمبولونه او رموزونه دي.

محمد نادر خان 1929-1930

شاه امان الله خان 1919-1928

امیر حبیب الله خان 1919

بیرک کارمل 1980-1987

نورمحمد ترکی او حفیظ الله امین 1978-1980

د سردار محمد داوود خان جمهوریت 1974-1978

استاد برهان الدین رباني

مجاهدين 1992-1996

دکتور نجیب الله 1992-1996

د افغانستان اسلامي جمهوري دولت (حامد کرزی)

طالبان (شاه محمد عمر) 1996-2001

د لوست نوي اصطلاحات

میشا - سرچینه، پیل

دوخت - گڼول

کور د پیلو ماتیک: د بهرنیو هیوادونو سیاسي استازي

 په تورلگي کي فعالیت

- هر زده کوونکی دي یو سمبول رسم کړي.

 پوښتني

- زموږ د گران هیواد بیرغ د تاریخ په اوږدو کي کوم بدلونونه لیدلي دي؟

- د ابو مسلم خراساني په زمانه کي زموږ د بیرغ رنگ څه ډول و؟

- د غزنوي امپراطورۍ د بیرغ نښه څه ډول وه؟ او شاهي بیرغ کوم رنگ درلوده؟

 کورني، دنلده

- هر زده کوونکی دي په خپل کور کي له دريو رنگونو تور، سور او شين (زرغون) پور کړ څخه بیرغونه جوړ کړي، تورلگي ته دي راوړي او د لېسې د آرت (رسم) استاذ په مرسته دي د بیرغ نښان په هغې کي نقش يا پا په کړي.

د اووم څپرکي لنډيز

د هر هيواد بيارغ د تاريخ په اوږدو کې د هغې خلکو د هويت څرگندوونکي او مُمثل دی. زموږ گران هيواد افغانستان چې روښانه تاريخ لري، د تېرو شورو پېړيو په اوږدو کې تر اوسه خپل ځانگړی بيارغ، سمبول او نښې لري. د اتلې پېړۍ څخه وروسته د ابو مسلم خراساني په وخت کې د افغانستان بيارغ تور رنگ درلوده چې د دوه سړي نيزې پر سر به رپيده.

په اتلسمه پېړۍ کې د احمد شاه ابدالي له وخته تر نولسمې پېړۍ پورې ډول ډول بيارغونه معمول وو. په نولسمه پېړۍ کې بيا د افغانستان د بيارغ رنگ ((تور)) او د هغې نښه (محراب، منبر، توره او ټوپک) شو.

په شلمه پېړۍ کې د هيواد د بيارغ رنگ (تور، سور، شين) او نښان يې (غر اولس) خوره شو. په ۱۹۲۹ ميلادي کال کې يو وار بيا د بيارغ نښه (محراب، منبر او د غموروزی) وټاکل شول او وروسته هم بيا په بيارغ کې بدلونونه راغلل.

د طالبانو په وخت کې د افغانستان بيارغ تول سپين رنگ درلوده او دهغې په منځ کې د(الله الا الله محمد رسول الله) مبارکه کلمه ليکل شوې وه.

اوس د افغانستان په بيارغ کې (تور، سور، شين) رنگونه څنگ په څنگ قرار لري، او نښان يې د غموروزو ترمنځ محراب او منبر ځای لري.

زموږ د بيارغ مشأوي د پخوانيو زمانو څخه تر اوسه پورې زموږ د خلکو د فرهنگ، مسلمانې، ملي ځانگړتياوو، هيواد پالنې، د توري او ميراني څرگندوونکي دي چې دا منشاوي د لوست په متن کې تمثيل او روښانه شوې دي.

په ملي سرود کې د ټولو خلکو، ديپلاپيلو مليتونو د ملي يووالي د ټينگښت، د زړه آواز، د ملي عواطفو روښنايي، اسلام او وطن دوستۍ انعکاس کړی دی او دغېرلو په وخت کې دوی ټول په هغې کې خپل ځايونه ويني او د وياړ او غرور احساس پرې کوي.

اخځليکونه

- ۱- فردوسي، حکيم ابرالقاسم، (چاپخانه فرهنگ، انتشارات فخررازي، د چاپ کال ۱۳۷۰هـ.ش.
- ۲- اوبغون، حفيظ الله، د اقتصاد پوهنځي تحصيلي مونوگراف، د کابل پوهنتون.
- ۳- ملي آرشييف، د صدارت څلورلاري، د کابل بنډر.
- ۴- توران، عبدالحميد، اميني، محمد صديق، د (گوش) مجله، د افغانستان دتوکنسور د فرهنگي ټولني د نشراتو اداره.
- ۵- عاطف، عبدالحميد، د بنديختن کليوالي لوبې، فولکلور مجله، د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت د خپرونو څانگه.
- ۶- غبار، مير غلام محمد، (افغانستان در مسير تاريخ) د چاپ کال ۱۳۴۶ هـ.ش.
- ۷- (مجله ها و فصل نامه فرهنگي و پږهشي) د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت د خپرونو څانگه.
- ۸- (مجله های پرواز آريانا) د ترانسپورت او هواوردی وزارت. سال های ۱۳۸۷-۱۳۸۹ هـ.ش.
- ۹- يارقين، دكتور شفيقه، حقيق الله، عقيق (مجله تربيت، فصل نامه تعليمي و تربيتي برای کودکان و نوجوانان وزارت معارف.
- ۱۰- حقميل (محقق بسم الله)، د تيو کلتور او فرهنگ، د کابل چاپ.
- ۱۱- يارقين محمد حليم، ثبت و نگارش بازی های عاميانه اوزبيکان جوزجان، دولتي مطبعه، کابل.
- ۱۲- بنورال، پوهاند دكتور محمد افضل، فولکلور شناسي، کابل.
- ۱۳- (جهان پيرامون ما) د تاشکند د بنورنځيو درسي کتابونه، اوزبکستان.
- ۱۴- مجله های فرهنگ، فصل نامه فرهنگي و پږهشي، د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت د خپرونو څانگه.
- ۱۵- (د انساني نوي گنجينه) په ميځني آسيا کې د اسلامي ثقافت پاتې شوي آثار.
- ۱۶- (نگاهي به تاريخ) د ابوريحان البيروني د علومو او شرق پيژاندي د ليکي نسحو انستيتوت او فرهنگي مرکز . اوزبکستان، تاشکند.
- ۱۷- جيسي، پوهاند عبدالحي (ظهير الدين محمد بابرشاه)، د کابل چاپ.
- ۱۸- گاري ملي (نگارستان ملي)، کابل.
- ۱۹- مهدي، د کتور محي الدين، د افغانستان ملي متحده شورا، دوه اوونيزه مجله.
- ۲۰- عاطف، وفي الله، عکسونه او تصويرونه، د کابل زاوه بنډر منډوي، نوي بنډر، د اتنيک فروشي، دکانونه، زرگري، د قالين خرڅولو دکانونه او سوانونه، پوستين پلورونکي، دکانونه او د پهمان د خواجه مسافر د باغونو څخه.
- ۲۱- د معارف خپري، ادبي او فرهنگي اوونيزه، ۱۳۸۸ هـ.ش.
- ۲۲- آريانو، د کتور شمس الحق، هفته نامه مجاهد.
- ۲۳- حميدزي، عبدالغفار «دافغان زغوران» د شرکت رئيس، د شمشاد تلويزيون د خپرونو د ماښام د اوه نيمو بجو څخه تر اته نيمو بجو پوري، ۱۸-۹-۱۳۸۸ هـ.ش.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**